Prot. A. I. Vvedensky

Vicepreședinte al Administrației Supreme a Bisericii Ortodoxe Ruse

BISERICA si STAT

(SCHĂ A RELATIILOR BISERICII STATULUI AL DOILEA ÎN

RUSIA 1918 1922)

MOSCOVA.

192 3 g.

Prot. A. I. Vvedensky

Vicepreședinte al Administrației Supreme a Bisericii Ortodoxe Ruse

BISERICA si STAT

(SCHĂ A RELATIILOR BISERICII STATULUI AL DOILEA ÎN

RUSIA 191S -1922)

MOSCOVA.

19 2 3 g.

Glavlit nr. '7766.   Tiraj 8.000 de exemplare.

„Mospoligraph**, tipografia a XX-a „Proletar roșu**, Pimenovskaya, rió.

„[redacted]”[redacted] «[redacted]

INTRODUCERE

Istoria relației dintre biserică și stat în timpul Revoluției Ruse (1917-1922) este istoria războiului civil dintre biserică și stat.

Biserica era fortăreața monarhiei, când monarhia s-a prăbușit, biserica a rămas în aer. Scopul ideal al bisericii – de a duce la îndeplinire învățăturile lui Hristos pe pământ – de către biserică, în persoana conducătorilor ei responsabili, a fost de mult uitat. Monarhul nu mai este acolo: revoluția l-a măturat. Ce să fac? Și așa, în primăvara anului 1917, biserica se răscoli. Cele mai bune (dar foarte puține) forțe ale bisericii vor să plaseze biserica nu în relații ostile, ci amicale cu poporul eliberat. Dar reacția sumbră a bisericii este puternică. S-a ascuns. Dar curând ridică capul. Pe măsură ce revoluţia se dezvoltă, toate forţele reacţionare se adună în jurul bisericii.

II Mica barcă a adevăratei tradiții evanghelice se scufundă repede în abisul contrarevoluției bisericești. Biserica decide să restabilească

fosta sa glorie națională și puterea în Rusia . Toate lucrările preconciliare se desfășoară din acest unghi, iar alegerile pentru consiliu au loc cu speranța acestui lucru. Și catedrala în sine funcționează în același mod: este o întâlnire ecleziastică și politică, și nu una pur religioasă.

Vă prezint mai jos întregul proces-verbal al consiliului. Introduc cititorul în chiar procesul muncii. Si ce? Ura de moarte față de bolșevici și undeva pe fundal dragostea pentru Hristos. Consiliul este în mod clar implicat în chestiuni care nu sunt bisericești. Fiți atenți la întâlnirile de după Crăciunul 1917. Membrii catedralei povestesc ce se întâmplă pe teren. Pur politic și filistean

un rezumat care nu are nimic de-a face cu Evanghelia, în numele căreia se presupune că s-a întrunit consiliul.

\ apoi aceste nesfârşite discuţii despre procesiuni religioase – demonstraţii împotriva puterii sovietice. Cât de îngrijorați sunt membrii catedralei că totul ar trebui să fie impresionant, grandios!

Un cartier general care revizuiește planuri, hărți, se gândește la cele mai bune mișcări strategice și tactice - toate acestea pentru răsturnarea bolșevicilor: așa a fost consiliul din 1917-18.

Când catedrala și-a încheiat existența, biserica a înghețat. Dar chiar și în această tăcere, ea se hrănea cu sentimentele și preceptele primului sinod.

Perioada de calm s-a încheiat în furtuna istoriei cu confiscarea ustensilelor bisericești și a altor bunuri de valoare pentru nevoile celor flămânzi. Aici biserica a dat bon statului conform directivelor lăsate moștenire de catedrală. Biserica a pierdut lupta, iar comandantul șef, Patriarhul Tihon, și-a dat demisia.

Oameni noi au stat la cârma bisericii. Au rupt cu contrarevoluția, sunt acuzați că au trădat legămintele lui Hristos. Acolo, Tikhon a avut adevărul! – asta ne aruncă cu răutate.

Fie ca aceste pagini, scrise după documente ascunse cu grijă de cler, să fie o justificare morală pentru cei care s-au rupt de Tihon și biserica lui, dar nu de Hristos și adevărata sa biserică.

Lasă aceste discursuri, aceste citate, aceste protocoale ale celor mai bune figuri ale bisericii Tihonov să deschidă ochii celor care cred că există adevăr în Tihonovism. Să se convingă singur că nu există nimic din asta în ea: biserica lui Tihonov este pur și simplu o contrarevoluție, blasfemator, amestecând blasfemiator cauza lui Hristos cu cauza a tot felul de Gărzi Albe, cărora, desigur, nu le-a păsat niciodată și nu-ți pasă de adevăratul Hristos, marele prieten al tuturor îndurerați și un oponent obosit și mânios al tuturor asupritorilor și aservitorilor, pentru care slujește, până la urmă, Garda Albă „SISTVVO”.

Aș vrea să strig nouă tuturor, acești „zeloți ai Ortodoxiei”: ține-ți mâinile departe de biserică! Ea se desparte decisiv de tine, nu va merge cu tine!

Moscova,

22 ianuarie 1923.

Biserica si Statul.

CAPITOLUL I.

Biserica înainte de revoluție.

Pentru a prezenta definitiv, clar și distinct un tablou al bisericii înainte de revoluție, trebuie să fii un pictor de prim rang. O asemenea varietate de culori, un astfel de joc neașteptat și intersecție de linii, atâtea situații, astfel de perspective! Conform misiunii sale, biserica este „cetatea lui Dumnezeu”. Nu avem aici orașul care rămâne, dar îl căutăm pe cel care va veni – aceasta este celebra formulă a apostolului. regatul Nadmirnos. Când Hristos însuși a fost întrebat: ești rege? El i-a răspuns lui Pilat: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”, pentru că dacă ar fi din lumea aceasta, atunci slujitorii Mei ar lupta pentru Mine, dar acum împărăția Mea nu este din lumea aceasta.

Aceasta este porunca Întemeietorului creștinismului și, în același mod, așa cum am văzut deja, aceasta este interpretată de cel mai bun discipol al lui Hristos, cel despre care unii critici germani vorbesc ca fiind al doilea întemeietor al creștinismului.

Dar această idilă nu a durat mult. Adevărat, în zorii creștinismului vedem lupta creștinismului cu statul de exploatare de atunci. Într-una dintre cele mai misterioase cărți ale Noului Testament din „Apocalipsa Sfântului Ioan” citim despre starea sub forma unui dragon care iese din abis (un motiv repetat de Hobbes în „Leviatanul”): „ și am văzut o altă fiară urcându-se de pe pământ.” Avea două coarne ca un miel și vorbea ca un balaur: El acționează înaintea lui cu toată puterea primei fiare și a făcut ca tot pământul și pe cei care locuiesc. acolo, să se închine primei fiare: și

I

El face semne mari, astfel încât focul să coboare din cer pe pământ înaintea oamenilor. Iar cu minunile pe care i s-a dat să le facă ca o fiară, îi înșeală pe cei ce trăiesc pe pământ. Și a vorbit și a acționat în așa fel încât să ucidem pe oricine nu s-ar închina chipului fiarei. Și va face ca oricine - mic și mare, bogat și sărac, liber și

sclav - să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte și că nimeni nu va putea să cumpere sau să vândă decât cel care are. acest semn. sau numele fiarei, sau numărul numelui ei” (Apoc. XIII capitolul).

Această stare, contopindu-se cu imaginea monstruoasă a fiarei-Antihrist, este urâtă de prima biserică creștină cu ură sfântă. Acest lucru este dovedit de aceeași Apocalipsă din imnul solemn la căderea statului Babilon: „Vai, vai de tine, cetatea cea mare a Babilonului, cetatea tare, căci într-o singură zi a venit judecata ta. Iar negustorii pământului vor plânge și vor plânge de el, că nimeni nu-și mai cumpără marfa... Și roadele plăcute sufletului tău nu mai sunt la tine și tot ce este gras și strălucitor s-a îndepărtat de tine - tu. nu o va mai gasi. Cei care au făcut comerț cu toate acestea și s-au îmbogățit din ele vor deveni departe de frică și chin, plâns și tânguire. Iar ei și-au stropit capetele cu cenuşă și au strigat, plângând și plângând: Vai, vai de tine, cetatea cea mare, în comorile căreia s-au îmbogățit toți cei ce aveau corăbii pe mare, căci era pustie într-un ceas! Cerul și sfinții apostoli și prooroci se bucură de aceasta, căci Dumnezeu a executat judecata ta asupra lui** (Apoc. XVIII cap.).

Am citat în mod deliberat aceste citate din sursele primare ale creștinismului, astfel încât să fie clar spiritul de respingere a lumii de către prima biserică, care, în așteptarea unui nou cer și a unui nou pământ unde trăiește adevărul lui Dumnezeu, este un dușman. al statului, un dușman care, însă, nu are puterea de a da lovitura de moarte finală fiarei urâte, ci, ascunzându-se, așteaptă această moarte, în profundă încredere a inevitabilității și iminenței sale. Aspirațiile chiliastice ale creștinismului timpuriu ne dezvăluie cu siguranță severitatea urii bisericii față de stat.

Dar au trecut doar trei secole. Și creștinismul a devenit o unealtă în mâinile statului, biserica însăși s-a transformat într-un corp de stat. Adevărat, nu imediat. Acest proces este într-adevăr lung, dar cu cât merge mai departe, cu atât devine mai evident

Înțelegem că în loc de un rege ceresc, biserica slujește unui rege pământesc. Splendoarea împărăției pământești orbește aproape complet biserica, o orbește atât de mult încât aproape că nu este nevoie să vorbim serios despre faptul că biserica slujește împărăției cerurilor, împărăției lui Dumnezeu.

În secolul al IV-lea, Constantin cel Mare, care a acceptat creștinismul doar pe patul de moarte, face ca religia creștină să fie dominantă, ridicând astfel biserica creștină la cote fără precedent. Biserica primește aur, moșie, sclavi. Biserica devine cel mai mare domn feudal. Aurul adevărului și diamantele adevărului sunt schimbate cu o grabă teribilă cu monede dure și pietre ale metrului.

Da, acest proces a fost observat cu neliniște dureroasă de cei mai buni conducători ai bisericii, dar erau atât de puțini, iar împăratul avea atât de multă putere, strălucire și putere. Odată, episcopii i-au spus

unuia dintre împărații bizantini că ordinul său contrazice canoanele, statutele sacre ale bisericii Domnului. Uimit de îndrăzneala acestor episcopi, împăratul furios a răspuns: voia mea este canonul pentru tine. Această frază a devenit cu adevărat un clasic. A devenit norma pentru relația dintre biserică și stat. Statul este totul, regele este zeul pământesc. Regele a început să-și atribuie, fără nici un har, fără nicio dăruire, drepturile episcopilor. Așa a fost numit uneori: „episcop extern.” A început să ia parte la slujbele divine. Era foarte activ. Nu numai că putea să facă tămâie, ci și să poarte daruri în timpul marii ieșiri. Și țarul s-a contopit atât de mult cu biserica pe care episcopii, acești conducători supremi ai Bisericii au început să se îmbrace în haine imperiale în timp ce făceau în sud-vest (sakkos).

Din Bizanț, împreună cu credința în Hristos, această super-reverenta față de conducători a venit la noi în Rusia. Cu adevărat, Biserica Rusă, această fiică cea mai mică a Bisericii bizantine, nu a uitat poruncile materne ale părintelui său. Regele pământului în ochii bisericii ruse se contopește cu imaginea regelui invizibil al cerului.

Și acești deputați ai Domnului Dumnezeu fac tot ce le stă în putere pentru a adânci această ciudată uitare a bisericii, care a schimbat brusc „un lucru de care este nevoie” cu lucruri din punct de vedere uman, poate foarte atractiv, dar așa.

nesemnificativ din punctul de vedere al conștiinței bisericești autentice.

. (e suficient să ne oprim la Petru. Celebrul ei tabel de grade. Funcționari civili, grade militare. Semne de egalitate între unul sau altul grad militar și cel civil. Dar... dar și preoții sunt echivalați cu acești oficiali în acest tabel. Deci , să ne spunem, episcopul este egal cu un actual consilier de stat, un general-maior și un contraamiral.Un arhiepiscop este egal cu un general locotenent, iar un protopop este egal cu un colonel.Acest tabel de grade, cu exact același raport de rangurile laice și spirituale, a fost în vigoare până la revoluție.

Biserica a fost transformată într-unul dintre aparatele statului. Iar episcopii și preoții, acești odată purtători de libertate apostolică, adevăr, iubire, impuls și puritate, s-au transformat în oficiali. Oficialii pot fi recompensați și încurajați. II oficialii spirituali pot fi răsplătiți și încurajați. Iar statul împroșcă clerul cu premii parcă dintr-o cornua abundentă. Lucrurile au ajuns la cele mai mari ciudățenii în acest sens. Pavel, acest cretin regal, neștiind cum să-i facă pe plac favoritului său, Irinarh de Pskov, i-a acordat aiguilletele de general adjutant. Iar acest călugăr, care s-a lepădat de lume, acest slujitor al lui Dumnezeu, urmașul lui Pavel și al lui Petru, fără să se teamă de nimic, fără să ezite de nimic, și-a împodobit sutana episcopală cu zdrăngăni de ofițer. Sub această formă, în glugă și aiguillete, cel mai curios portret al său se află încă agățat în Muzeul Rusiei din Petrograd.

A fost o dezamăgire teribilă pentru cler atunci când, sub unul dintre ultimii mitropoliți prerevoluționari din Petrograd, s-a dat ordin să nu se pună stele și ordine direct pe sakkouri și veșminte, ci să se mulțumească cu faptul că doar sutanele puteau fi decorate. cu ei.

Biserica însăși, ca atare, încetează să mai fie o biserică în ochii statului. Desigur, din punctul de vedere al monarhismului, acest lucru este firesc și de înțeles. După planul întemeietorilor bisericii, este un fel de răzvrătire sacră, aspirație în sus, dispreț pentru tot ce este pământesc. O astfel de organizație trebuia topită într-o alta, mai sigură pentru monarhism. Și asta se face cu o pricepere uimitoare.

În „Oficiul Mărturisirii Ortodoxe*1 cu atâta dificultate, chiar și cu toată dragostea și durerea pentru profanarea unui altar, observi ceva, cel puțin aproximativ, ușor, care amintește de Biserica Apostolică Principală.

Da și nu. În locul bisericii din Rusia autocrată, există oficial un departament de confesiune ortodoxă*. Deci, alături de „departamentul curții imperiale*. Doi regi. Două departamente

„Departamentul Confesiunii Ortodoxe*, ca orice departament, este condus de un ministru, un slujitor al suveranului. Dar, în cuvintele lui Petru cel Mare, procurorul-șef al Sfântului Sinod (acesta este titlul unui slujitor al bisericii) trebuie să fie unul dintre „bunii ofițeri” care, conform presupunerii îndrăznețe a împăratului războinic, sunt capabili să orice. Și, de fapt, de mai multe ori au fost ofițerii care au stat în fruntea comunității, care, chiar dacă doar oficial, formal, crede în cel mai blând profesor de bunătate, bunătate, atot-iertare, care a negat absolut (cel puțin în vorbirea lui pe munte) toată violența și constrângerea. Mitropolitul Filaret al Moscovei s-a plâns odată cu amărăciune că pintenii procurorului-șef se agățau de tivul sutanei sale. Totuși, procurorii șefi, deși uneori foarte sensibil, au atins hainele funcționarului, dar nu și conducătorii actuali ai bisericii, nu atât din propria voință, cât cu permisiunea conducătorului lor, autocratul rus. La urma urmei, acest autocrat a fost „șeful” bisericii ruse, așa cum este clar afirmat de nimic mai mult sau mai puțin decât setul de legi actuale ale Imperiului Rus.

Da, acest lucru se face nu numai prin codul oficial al statului autocratic rus. Aici doar ceea ce a fost înregistrat legal era ceva care fusese mult timp acceptat de viață și acceptat de viața bisericească.

Biserica l-a ridicat cu adevărat pe rege la înălțimi divine. Autocrații noștri să nu ardă tămâie în timpul liturghiei. Să lăsăm deoparte încercarea unora dintre regii noștri nu numai de a arde tămâie în timpul liturghiei, ci și de a săvârși liturghia în sine. Deci, Pavel a vrut să celebreze liturghia în Penza. Hainele îi fuseseră deja pregătite pentru el și abia în ultimul moment cei din jurul lui l-au convins cu viclenie să nu mai comită această întreprindere nebună.

U

Țarul a fost și un episcop „extern” în Biserica Rusă, nu mai puțin decât cea bizantină. A fost complet plin de sancțiune religioasă. Pe frontonul Catedralei Sf. Isaac din Petrograd este înscris cu litere mari: „Inima regelui este în mâna lui Dumnezeu”. Voința împăratului se contopește cu voința principiului absolut – cu Dumnezeu. Autocratul este în toate privințele asemănător cu cel atotputernic. El este plin de darurile și binecuvântările sale speciale. Contrar legământului Vechiului Testament, care, după cum se știe, în stadiul său cel mai vechi a fost un adversar de foc al țarismului, contrar întemeietorului Noului Testament, care a cerut cu siguranță de la ucenicii săi să nu aibă „regi și conducători”. , așa cum este cazul necreștinilor - în ciuda tuturor acestor lucruri în Pentru Biserica Ortodoxă Rusă, țarul este punctul de plecare și de sfârșit al întregii sale existențe. Luați actul așa-numitei „încoronări sacre”, care a avut loc în vechea Catedrală Adormirea Maicii Domnului din Moscova. Regele este încoronat cu o coroană cu cruce - un simbol al puterii pământești, sancțiune cerească dovedită. Regele este uns pentru a doua oară. Cu asta se laudă în special. Ei sunt unșii lui Dumnezeu, „Hristoșii” lui Dumnezeu (Hristos este cel uns). Darurile Duhului Rusaliilor sunt doborâte asupra împăraților în împlinirea cuvântului lui Dumnezeu: „Nu vă atingeți de unsul Meu.” Prin acest act regele devine sacru inviolabil.Adevărat, acest act face ca biserica să fie fără îndoială arbitrar.Sacramentul confirmării se săvârșește, conform învățăturii proprii a bisericii, o dată în viață.Dar regele este uns de două ori.Aceasta subliniază, aceasta îi sancționează mai mult decât doar esența umană. Nimeni - desigur, nici alți mireni, nici preoți, nici episcopi, nici cei mai mulți Patriarhi nu primesc dublă ungere. Acest lucru îl face pe rege nemăsurat de înălțat deasupra tuturor celorlalți. Un alt detaliu al „sfintei încoronări" este şi curios.La sfârşitul liturghiei, regele intră prin uşile împărăteşti direct la altar şi se împărtăşeşte la tronul lui Dumnezeu.Cum se ştie, oamenii pot intra pe uşile împărăteşti Numai cei consacraţi, episcopii, preoţii , diaconii, care au primit har pentru serviciul lor preot în sacramentul hirotoniei, sunt singurii care pot atinge tronul. Regele poate face toate acestea fără nicio dăruire. Acest lucru pare să sublinieze că el, prin natura sa regală, ca atare, este nemăsurat mai înalt decât alți oameni și, fără nicio dăruire,

nya, el poate atinge fiecare altar, cel mai mare altar; el însuși este o parte (și una foarte semnificativă) a acestui altar.

Având o asemenea semnificație religioasă, autocratul rus, desigur, era și șeful de facto al bisericii sale.

Și cât de tremurat această biserică înaintea lui!

În rugăciunile ei, ea i-a înălțat numele doar cu adaosul indispensabil de „cel mai evlavios, autocrat și mare împărat suveran.” Biserica era

literalmente pierdută din cauza numelui simplu al împăratului. Filaret al Moscovei, o minte subtilă și perspicace. , o individualitate cu totul extraordinară, devine literalmente timidă la simplul nume regal , la aluzia la acest nume. Da - un nume grozav! Este semnat de biserică cu grabă pioasă peste tot, pe cele mai sacre obiecte. Pe spatele cruci pectorale preoțești veți găsi numele împăratului Pavel sau Nicolae al II-lea.Aceeași și alte nume regale sunt înscrise pe cupe, pe antimensiuni, pe evanghelii, pe cărți liturgice etc.Și cu acest nume, deseori pus unul lângă altul. cu numele lui Dumnezeu, s-a subliniat rangul acestor nume, ca să spunem așa - numele lui Dumnezeu și numele împăratului.Desigur, cititorul simplu la minte crede că numele lui Dumnezeu încă mai mare decât numele regal O, ce greșeală profundă! Biserica a gândit altfel: numele lui Dumnezeu este tipărit cu litere mici și apoi numele împărătesc cu litere mari, de două ori mai mare. Luați orice carte liturgică. Iată cartea de service din ediția din 1912. Pe una dintre ultimele pagini: „Spre slava Sfintei Treimi consubstanțiale și dătătoare de viață” - un font obișnuit. Și mai departe: „sub puterea celui mai evlavios și autocratic mare împărat suveran Nikolai Alexandrovici” - un font special, dimensiune dubla. Ar putea fi date o mulțime de astfel de exemple.

Aceasta nu a fost „aspirarea” la putere. Așa era spiritul bisericii, așa era viziunea ei asupra lumii. Cei mai buni preoți, care sunt greu de bănuit de nesinceritate, cred de fapt în sfințenia, în semnificația religioasă a împăraților și împărăteselor. Îmi amintesc de predica tipărită a faimosului Ioan de Kronstadt, rostită într-una dintre zilele de Paște. Cumva, s-a întâmplat ca ziua de Paște să fie pe 23 aprilie – ziua

„Ziua numelui” împărătesei Alexandra Feodorovna. 1 f iată, celebrul preot, în extaz oratoric, compară aceste două evenimente: ziua strălucitoare și plină de bucurie a învierii lui Hristos, victoria cosmică a vieții asupra morții și omonimul „tânărului” „mirosat” (aceasta a fost cu mult timp în urmă) regină. Este greu de imaginat o perversiune mai mare a sentimentului religios, și totuși acest lucru este spus de un om care este, fără îndoială, religios. Dar țarul a corupt tot ce a atins. Același Ioan de Kronstadt nu găsește cuvinte de bucurie în scrisoarea sa către stareța Angelina cu privire la „cel mai înalt” premiu al mitrei.

Ioan de Kronstadt, în ciuda educației sale academice, era un nebun în minte. Dar până și clerul, care își rafinase creierul cu o adevărată iluminare, cu adevărată cultură, când gândurile lor atingeau măreția autocrației, leșina în fața splendorii ei. Astfel, profesorul Academiei Teologice din Moscova, preotul Pavel Florensky, un matematician subtil, cel mai sofisticat teolog, care și-a scris exoticul „Stâlpul și temeiul adevărului”, despre care oamenii deloc din tabăra bisericii mărturisesc ca un monument egal. la „mărturisirea” Fericitului Augustin, acesta este deja cu adevărat o minte luminată vorbește despre rege și mai hotărâtor, și mai hotărât și, din punct de vedere cu adevărat religios, cu atât mai blasfemator. Chiar înainte de revoluție, pr. Florensky a publicat un articol pe paginile unuia dintre ziarele de dreapta din

Moscova în care a cerut recunoașterea dogmatică a legăturii organice dintre ortodoxie și autocrație.

După cum știți, dogma bisericii este învățătura centrală, neschimbată (fără a schimba însăși esența religiei) a religiei creștine. Acesta este, de exemplu, adevărul dogmatic despre divinitatea lui Isus Hristos, fără de care biserica însăși nu poate rezista. Astfel, unul dintre cei mai luminați teologi ortodocși a cerut ca printre astfel de adevăruri să fie inclusă doctrina legăturii organice dintre Ortodoxie și autocrație. Desigur, nu există unde să mergi mai departe și este complet de neconceput. Țarismul și autocrația sunt stabilite dogmatic. Răsturnarea autocrației este răsturnarea omnipotenței, a lui Dumnezeu însuși. Fuziunea completă a divinului și a umanului, coborarea pe pământ a regelui ceresc și

ridicând un rege pământesc pe un tron ceresc. Bizanțul nu cunoștea o astfel de apoteoză, nu îndrăznea să știe. Cerința o. Florensky a sunat deja când chiar și o ureche insensibilă a auzit cu siguranță zgomotele subterane ale revoluției care se apropia.

Așadar, biserica este unul dintre multele palate ale regelui pământesc, aici el este proprietarul și domnitorul complet. Domnitorul în conștiința religioasă, dogmatică, domnitorul în rugăciunile bisericii, domnitorul în toată viața ei, de la început până la sfârșit.

Să luăm acum în considerare structura acestui aparat bisericesc-stat, cel puțin foarte aproximativ.

Lăsând deoparte însuși împăratul, care, dacă a fost posibil, se pare că nu s-a amestecat prea mult în treburile bisericești, dar de fapt a fost totul, aprobând toate schimbările majore în starea de lucruri a bisericii ruse, să ne oprim asupra supremației. Consiliul de administrație al Bisericii Ortodoxe Ruse, așa-numitul Sinod al Sfântului Guvernare.

Sinodul era format din episcopi chemați din locurile lor din ordinul împăratului. Numai în ultimul timp prerevoluționar au apărut doi preoți printre membrii sinodului: protopresbiterul clerului de curte și protopresbiterul clerului militar și naval.

Cazurile din consiliu s-au hotărât cu majoritate de voturi, dar hotărâtoare a fost voința prim-procurorului, acest „ochi al suveranului” în treburile bisericești. De fapt, prim-procurorul a decis totul. Eminența și Eminența membrii Sinodului au fost doar o decorație evlavioasă a bisericii, adesea pentru faptele foarte necinstite ale slujitorului țarului al Bisericii ". Voința împăratului a fost autoritatea finală în rezolvarea celor mai ecleziastice probleme. Iată un fapt cert: cu doi ani înainte de revoluție, s-a discutat problema consacrarii unui călugăr la gradul de episcop.El poate deveni episcop doar încălcând regulile de bază ale bisericii, deoarece este o persoană extrem de imorală, lucru binecunoscut de toți membrii sinodului. , sinodul ii respinge candidatura.Sef procuror insista.Sinodul insista a

doua oara asupra inadmisibilitatii acestui calugar ca episcop.Sef procuror insista din nou.Sinodul pentru a treia oara respinge candidatura nevrednicilor.Apoi Seful Procurorul declară cu siguranță că „asta este ceea ce vor ei în Tsarskoye („abia.” 11 după acest An

[redacted]a·························

Tony Khrapovitsky, pe atunci Arhiepiscop de Volyn, renunță la o frază care a devenit nemuritoare: „De ce ai tăcut, nu ai spus-o direct? Dacă Țarskoie vrea să fie episcop, atunci, până la urmă, dacă Țarskoie îl dorește, atunci vom hirotoni un mistreț negru ca episcop.” Din păcate, aceasta nu este o anecdotă, ci un fapt.

Fiind o astfel de instituție „respectătoare a legii”, sinodul în mod clar și clar nu putea reprezenta nicio autoritate religioasă autentică. Era un Centru administrativ, asemănător cu toate centrele administrative ale Rusiei autocratice, cu toate deficiențele acestor instituții. „Sfântul ” sinodul, desigur, nu a avut nimic divin sau sfânt Nimic. Formalism și rutinism, deadness unde, s-ar părea, ar fi trebuit să existe un suflu de viață autentică - asta-i tot. Dar, dacă din punct de vedere religios, cu adevărat creștin, sinodul a fost o valoare negativă, atunci, din punct de vedere statal, a fost un aparat decent, foarte util pentru întunecarea conștiinței oamenilor, așa cum a fost strălucita autocrație. menținut. Nu fără motiv, procurorul-șef al sinodului, K. P. Pobedonostsev, l-a sfătuit pe împărat să aibă cât mai puține școli. Odinioară, în vremurile prepetrine, unul dintre cei mai glorioși ierarhi ortodocși, Paisius Ligarid, întrebat care este mântuirea Rusiei și a bisericii, a răspuns: „în primul rând, avem nevoie de școli; în al doilea rând, avem nevoie de școli; și în al treilea rând, este nevoie de școli.” Ierarhii pre-revoluționari ai aceleiași Biserici Ortodoxe, fiind de acord în tăcere cu Pobedonostsev, își sugrumă patria și biserica cu întunericul ignoranței.

Sinodul comandă o întreagă armată de cler. În fruntea acestei armate se află episcopia. Episcopii sunt lideri responsabili ai politicii bisericii. Ei, acești „succesori ai apostolilor”, sunt echivalați, ca episcopi diecezani, cu guvernatorii. Și adesea apar dispute comice în anumite locuri despre cine este mai în vârstă în provincie: guvernatorul sau episcopul? Dar dacă această întrebare a fost controversată, atunci este incontestabil că în Guvernatorul și episcopul se întreceau între ei în zelul lor pentru monarh. Episcopul slujește liturghia și slujba de rugăciune în cele mai magnifice veșminte în zilele „regale” și rostește discursurile cele mai loiale. Iar generalii, birocrații și liceenii și alți liceeni aduși la catedrale „ascultă” cu căscat interior aceste demonstrații bisericești-monarhiste.

H

[redacted]a

Episcopul, înconjurat de un consistoriu, veghează asupra clerului care i-a fost încredințat. Aceștia sunt, în primul rând, părinți decani, care sunt conducătorii celuilalt cler, fiind autoritatea de mijlocire între acest cler și episcop.

Restul clerului este o mare armată de funcționari în sutană, care, la ordinele de sus, au îndeplinit voința superiorilor lor spirituali. La urma urmei, rar a intrat cineva în profesia spirituală prin chemare. Potrivit tradiției, din generație în generație, oamenii au devenit preoți ai lui Dumnezeu. Școala teologică nu numai că nu a cultivat un spirit cu adevărat religios, dar, mai mult, de multe ori a eradicat complet acele mici bucăți de credință pe care, chiar dacă numai prin tradiție, viitorii păstori ai credincioșilor le mai aveau înainte de a intra în școala bisericească.

Dacă clerul alb obișnuit, în marea majoritate a cazurilor, din punct de vedere religios era o valoare apropiată de zero, atunci episcopia, acest personal de comandă al bisericii, din punct de vedere religios, de fapt, era zero sau chiar mai puțin.

Pentru a fi episcop, trebuie să fii călugăr. Și a fi călugăr înseamnă, prin însuși înțelesul acestui cuvânt grecesc, a fi singur, a lepăda de toate, de la lumea cu ispitele și farmecele ei, în primul rând. Între timp, episcopul este „prințul bisericii”, un vasal al împăratului, care îi dă învestitura. Luând jurămintele monahismului, o persoană a renunțat la lume ca atare. Acceptând rangul de episcop, același călugăr și-a asumat puteri extraordinare nu numai cele duhovnicești, ci și ale statului. Cum să reconciliezi acest lucru; Cum poți să împaci ceea ce este evident ireconciliabil în conștiința ta? Pentru a înțelege acest lucru, trebuie să priviți mai îndeaproape cine urma să fie episcopi.·· Iar cei care au mers au fost cei despre care apostolul Pavel le-a vorbit ca fiind oameni cu „conștiința arsă”. Cei mai nesăbuiți, nestăpâniți și fără principii au mers. Luând monahismul în școală, renunțând la lume, pe care, cel puțin în tinerețe, încă nu o cunoșteau, oamenii au fost orbiți de cariera de episcop provincial. De dragul acestei splendorii de beteală, ei au făcut eforturi mari, așa cum demonstrează unul dintre puținii episcopi sinceri și religioși ai țarismului, arhiepiscopul Nika de Herson și Odesa.

nici Brovkovici. Pierzându-și conștiința, episcopii și-au pierdut și credința în Dumnezeu. Astfel, de multe ori sub sakkos episcopal se ascundea nu numai o persoană imorală, ci și pur și simplu un ateu. Era, desigur, imposibil să mergi mai departe, dar din punctul de vedere al guvernului, nu a contat. Este important ca acești episcopi-oficiali să fie executori sârguincioși ai directivelor monarhismului. Orice altceva va fi adăugat®, inclusiv harul Sf. Spirit. Nu contează că de fapt, așa cum, după revoluție, unul dintre cei mai bătrâni membri ai cercului de 32 de preoți, despre care vom discuta în continuare, protopopul Aiexandr Petrov, a pus-o, asupra episcopilor, în momentul lor. Hirotonirea la acest rang, a coborât un „duh rău” — așa au fost transformați acești episcopi, după ce au primit mult așteptatul omforion episcopal, pierzând ultimele rămășițe de evlavie și decență. Nu contează că, conform mărturiei unuia dintre cei mai respectați profesori liberali ai Academiei Teologice din Moscova, Ivan Dmitrievici

Andreev, care cunoștea personal bine episcopia prerevoluționară, majoritatea (sau, după cum susținea el chiar, toate) a episcopilor aveau un anumit defect mintal în sensul literal al cuvântului. Ce s-a întâmplat cu țarismul înainte de asta? Important este că erau o fortăreață a tronului! Autocrația și Ortodoxia, împreună cu naționalitatea mitică, sunt, până la urmă, esența statalității ruse. Episcopii, cu autoritatea Zilei 1 a Cerului, afirmă autoritatea regelui pământesc — și aceasta, și numai aceasta, este totul. Să nu-mi fie arătat că au existat și reprezentanți nobili ai clerului, oameni pentru care conștiința lor era mai presus de orice. Au fost astfel de oameni, cunosc astfel de oameni, voi vorbi despre ei în această carte, dar au fost puțini dintre ei, în orice caz, imens mai puțini decât majoritatea spirituală gri-criminală despre care tocmai am vorbit.

Episcopii erau conducătorii planurilor monarhului. Ce anume voia acesta din urmă de la biserică Acesta este, în primul rând, rolul de educator al maselor largi. A educa poporul prin biserică în spiritul iubirii și devotamentului față de tron — tocmai aceasta era sarcina care revine episcopilor și, prin ei, întregului cler. Cum a îndeplinit acesta din urmă această sarcină? În primul rând, prin cea mai largă campanie posibilă. Propaganda în biserici. În „zilele regale” menționate mai sus, cei mai buni vorbitori spirituali au vorbit pe teme monarhice în bisericile bisericești de conducere, acești vorbitori au vorbit în paralel.

Desigur, predicarea lor a trecut mai întâi prin cea mai profundă cenzură spirituală. Mai departe, educarea maselor în gusturile bisericești-monarhiste se desfășura prin școală. Învățătura obligatorie a Legii lui Dumnezeu. Pervertirea cerințelor simple, clare și clare ale creștinismului de a face pe plac celor puțini aflați la putere. Justificarea țarismului și a crimei inseparabile de acesta (războaiele de pradă) din culmile Evangheliei. Toate acestea s-au întâmplat nu numai în școala spirituală, ci și în școala laică. Adăugați la aceasta o întreagă rețea de așa-zise școli parohiale, unde un băiat de țăran ar trebui să fie crescut în spiritul iubirii filiale și al devotamentului imens față de regele său. Acesta este aparatul puternic, cu care lucrează, clerul a fost obligat să insufle oamenilor sentimente loiale care le erau străine. Mai departe, în mâinile clerului, pe lângă generația mai tânără, se aflau armata și marina. Din punctul de vedere al creștinismului, războiul este un rău teribil, un dezastru, care, desigur, nu are nimic în comun cu Evanghelia și nu este justificat de Evanghelie. Nu a fost doar Tolstoi, ci și marii episcopi ai primelor secole, mai mult, însuși primul Sinod Ecumenic de la Niceea, a interzis creștinilor să lupte. Clerul nu a putut să nu știe acest lucru. A știut... și a învățat despre beneficiile războiului. Mai mult, a învățat despre sfințenia gradului militar, despre sfințenia isprăvii militare. Așa-zișii preoți de regiment au fost propagandiști zeloși ai acestor idei. După cum știți, în regimente, împreună cu defilarea și mânuirea puștii, ei predau și ascultarea față de rege, conform legământului lui Dumnezeu, al bisericii și al jurământului. Aceasta,

desigur, era datoria capelanului regimentului. Preotul de aici apare în fața noastră într-un anumit rol de ofițer în sutană și nimic mai mult. În război, același preot va învăța să transforme învățătura în acțiune - și, de dragul ascensiunii pământești, amintindu-și răsplata de la Regele Cerurilor, va bate, zdrobi, sugruma, distruge fratele său dintr-o stare ostilă. Influența religioasă a bisericii în armată a fost una dintre cele mai importante pentru stat. Aici biserica a oferit sprijin maxim monarhismului. Acest lucru poate fi comparat (și chiar și atunci doar parțial) cu un jurământ. Aici, sărutând crucea și Evanghelia, cele mai mari simboluri pentru un creștin, supuși loiali, chemând drept martori pe Dumnezeu și pedepsește dreptatea lui, făgăduiți, fără efort, chiar până la vărsare.

din sângele său, pentru a-și proteja iubitul monarh. Efectul psihologic al acestui act pentru o persoană religioasă este, desigur, extrem, enorm. S-au creat fundații psihologice pentru puterea tronului regal, iar acest lucru a fost făcut de către biserică și cler.

Bietul duhovnic! Patetici oficiali regali în veșminte 1 Funcționari, și anume funcționari. Căci cu toată urâțenia morală a acelor acte ale clerului, despre care tocmai am vorbit, a existat cel puțin o umbră fantomatică de religios, dacă nu justificare, atunci iluminare.

Dar bieții preoți trebuiau să acționeze ca oficiali oficiali. La urma urmei, „apropo” prezentau tot felul de informații statistice care nu aveau nicio legătură cu biserica; erau agenți, iar „de altfel” ai prezenței militare, informând-o în mod neescuzat în fiecare an despre acele persoane din parohia lor. care ar fi trebuit să facă serviciul militar în acel an.

Mult mai mult decât atât. Clericii, începând cu Petru cel Mare, erau agenți ai poliției secrete. Dacă în timpul spovedaniei cineva mărturisește un păcat împotriva regelui, atunci preotul trebuie să raporteze imediat acest lucru persoanei potrivite. Amintește-ți ce este o confesiune secretă sacră. Un preot care dezvăluie un secret învățat în spirit este privat de dreptul de a oficia. Conform regulii civile antice, este mult mai mult: unui astfel de vorbitor trebuie să i se scoată limba. Legea este atât de strictă! Dar, când vine vorba de rege și de binele lui, legile tac, legile nu există!

Aceasta este structura, în termenii cei mai generali, a bisericii prerevoluţionare. Acesta este un mecanism monarhic, protector-monarhic complet evident. Biserica are multe în comun cu religia în misiunea sa, cu atât mai puțin în forma ei și aproape nimic în esență.

Cu cât ne apropiem de momentul revoluției, cu atât neadevărul flagrant al acestei stări de lucruri este dezvăluit. Monarhia, simțind apropierea finalului său fatal, înnebunește într-o frică semi-conștientă. Toate dizarmoniile sună deosebit de puternic

>> [redacted]

izbitor, mai ales insuportabil. Același lucru îl vedem și în biserica-monarhistă „Departamentul Mărturisirii Ortodoxe.” Aici s-a întâmplat ceva care a înstrăinat imediat o mulțime de oameni de biserică chiar înainte de revoluția politică. Ce am spus mai sus despre caracterul monarhic al bisericii s-ar putea să nu fie clar. pentru mulți, s-ar putea să fie îmbrăcat în haine prea familiare, sacre. Dar în ultima ei perioadă, biserica devine în mod deschis monarhică.

Totul a început cu golul nefericit din 1905. Revoluția a lovit cu o mână dură monarhia decor de elegantă. Adevărat, până la urmă, această lovitură a provocat doar câteva vânătăi și vânătăi pe această față, dar chiar și din aceste vânătăi, inimile monarhiștilor au început să se oprească îngrozite de panică. Și, în primul rând, inima monarhiștilor bisericești. Toate elementele contrarevoluționare ale Rusiei, când a fost posibilă eliminarea temporară a izbucnirii de furie populară justificată, au început să se organizeze și au început să-și mobilizeze forțele. Și printre ei se află și biserica, biserica este una dintre primele.

Amintiți-vă de organizația „Uniunii Poporului Rus”. O uniune care cuprindea toate dârzele societății ruse, mizerie în sensul literal al cuvântului. II, biserica a intrat în această uniune! Cei mai importanți arhipăstori ruși, fără nicio rușine , se încadrează în acest cel mai rău partid care a existat vreodată în Rusia ". Clerul a decis să dea acestei organizații bazar-huligan strălucirea unui altar religios. Unul dintre principalii organizatori ai acestei uniuni este celebrul nobil ereditar Khrapovitsky, care a devenit călugăr. cu numele Anthony și a devenit celebru în rangul de arhiepiscop de Volyn. Adăugați la el „biserica" Dubrovin, amintiți-vă de Gringmut, Half-Boarinov, Purishkevich și Krushevan. Ce companie evlavioasă! Acest pachet de biserică s-a stabilit în biserică. Insolența ei nu avea nicio limită. În „Standardul rusesc”, în „Clopotul” tristei și rușinoase amintiri a lui Skvortsov - aceste două organe de viață ale huliganilor politici, în numele bisericii, au fost cântate laude „celui mai evlavios și autocratic” și toate „evreii” şi alţii au fost împovăraţi cu şiroaie de murdărie, calomnii şi ură.disidenti*. Uniunea și-a plasat bannerele de partid în biserici, lângă altarele creștine. Mai mult, ei, de genul acesta

„Aliații” nu au ezitat să înfățișeze chipurile prețuite ale lui Hristos și ale mamei Sale pe steagurile lor; purtau aceste stindarde ale petrecerii, instigând patimi și semănând peste tot calomnie și ură, în procesiuni religioase, transformându-le în anumite demonstrații monahale, doar ascunzându-se în spatele obiectivelor religioase.Printre membrii uniunii poporului rus s-a numărat părintele Ioan de Kronstadt.Nu pot înțelege psihologia acestui om bun și îngust la

minte.Este ceva fatal în acest fapt că, fără îndoială, cel mai bun preot rus este un membru al celei mai rușinoase organizații politice.Această unire a avut o influență distructivă asupra insulei Ioan de Kronstadt.

În ultimii ani ai vieții sale, unul dintre numeroasele pogromuri evreiești a avut loc în sud. Ioan de Kronstadt, șocat, trimite o telegramă de protest. Pasul este frumos și atât de firesc pentru un preot creștin. Dar „aliații” l-au convins pe pr. Ioan de Kronstadt că a acționat incorect și în detrimentul țarului. Iar Ioan de Kronstadt trimite o a doua telegramă în care se întristează nu pentru faptul că creștinii au vărsat sânge evreiesc, ci pentru faptul că el însuși a fost întristat de aceasta și a îndrăznit să le reproșeze acestor pogromști evlavioși și loiali.

Uniunea nu îndrăznește să nu ezite să exprime cenzura acelor câțiva ierarhi ruși care au avut curajul creștin și civic să nu se înscrie în această organizație politică. Există un binecunoscut incident de insultă la nivel național la care a fost supus regretatul mitropolit de Sankt Petersburg Anthony Vadkovsky de către un membru al Uniunii Poporului Rus, dr. Dubrovin.

Dar majoritatea ierarhilor nu aveau curaj și nici măcar nu aveau gust pentru curaj. M-am înscris cu calm în sindicat. Printre acești episcopi aliați, au existat nume foarte mari, de exemplu, Arhiepiscopul Tihon de Yaroslavl (Vasili Belavin), mai târziu Patriarhul Moscovei și al Întregii Rusii.

Mulți oameni au lucrat alături de „Uniunea Poporului Rus” care au fost în același timp lideri responsabili ai vieții bisericești într-o altă organizație monarhistă, în așa-numita „Adunare Rusă”.

Dar biserica prerevoluționară rusă nu era doar o monarhie

asociație chimică, contrarevoluționară. A devenit un refugiu pentru tot felul de escroci, escroci în sensul literal și precis al cuvântului. Și ce spun eu prin refugiu? A devenit arena activităților lor criminale.

Mă refer la Rasputin.

Grigory Rasputin...

Nu i-a plăcut acest nume de familie, din cauza unui capriciu istoric, care i-a dezvăluit imediat adevărata esență.I-a cerut împăratului să-i schimbe această poreclă rușinoasă cu un nou nume de familie și i s-a dat numele de familie „Nou*1”. Dar noul nume de familie nu a prins rădăcini.

Rasputin-Nou...

Cu greu, în ciuda familiarității faptului, te forțezi să crezi că el a fost cu adevărat și a lucrat cu adevărat, a acționat așa cum a acționat.

Ce nu este monstruos, nu este coșmar în toată această epopee scandaloasă? Rasputin este un bici, un eretic, un sectar. Și el controlează destinele Bisericii Ortodoxe.

Rasputin este un libertin. Și își dictează voința celor mai înalți reprezentanți ai religiei. A ocolit-o pe soția „șefei” bisericii ruse și prin ea a obținut ocazia de a face tot ce dorea în biserică.

Rasputin nu avea doar doamne care erau hipnotizate de personalitatea lui murdara, Rasputin s-a bazat si pe protejatii sai, episcopii. Unul dintre ei este Barnaba, episcopul de Tobolsk. Un simplu grădinar, un om deștept, un om fără nici măcar o educație bisericească de bază este făcut episcop doar pentru că îi plăcea atotputernicul pompadour. Și Barnaba, desigur, joacă un rol important în biserica rusă.

Dar pe lângă Barnaba, Rasputin îl avea pe Pitirnm, Preasfințitul Mitropolit al Petrogradului și Ladoga. Pitirim, ca episcop al primei dieceze rusești, a jucat primul rol în biserica rusă și nu ultimul în viața statului în general. Dintr-o eparhie de provincie îndepărtată, acest bărbat, care nu avea niciun merit în spate, în afară de aspectul său arătos, a fost scos de Rasputin. Rasputi face ce vrea in biserica.

Rasputin — acest libertin ticălos — este sfârșitul suprem al rusului

[redacted]B··························

biserica monarhică. Cea mai recentă și completă realizare a ei.

Nu există unde să mergi mai departe.

Următorul — revoluție. Fantoma ei nemiloasă.

Dar deja înaintea ei, un protest împotriva unei astfel de biserici a început în biserică și societate.

Protestul împotriva bisericii a început imperceptibil, spontan și în multe feluri.

În primul rând, acest protest s-a reflectat în încăpăţânarea inconştientă, dar persistentă a maselor, care nu au cedat în măsura cuvenită agitaţiei bisericeşti. Într-adevăr, predicarea preoților a fost cu adevărat zadarnică. Învățătura morală a lui Hristos nu a îmbunătățit deloc viața morală a credincioșilor.Viața și standardele de viață nu erau de fapt de acord unele cu altele. Asta în general, dar și în particularul care ne interesează. Propaganda monarhistă era în general inacceptabilă pentru conștiința populară. Pe vremea țarismului, oamenii nu mergeau la biserică. Școlari cu critici îndrăznețe din tinerețe erau judecători stricti ai asigurărilor monarhice ale pr.

profesori de drept. Și toate acestea sunt peste tot, în mod spontan, deloc exagerate. Aceasta a fost o reacție inconștientă a corpului oamenilor la inocularea dăunătoare care a fost aplicată cu forța acestui corp.

Cea mai conștientă și mai luminată parte a societății ruse, ceea ce numim inteligența, s-a opus în mod deosebit clar și definitiv acestui proces de propagandă monarhico-bisericească. Libera gândire politică, atât de caracteristică inteligenței pre-revoluționare, a stat la baza opoziției bisericești a intelectualității noastre. Inteligentsia deseori pur și simplu detesta (nu găsesc un cuvânt mai potrivit) biserica. Acest lucru este dovedit de Merezhkovsky, Bulgakov și mulți alții. etc. Având în vedere importanța extraordinară, potrivit acestor autori, a bisericii în viața poporului, ținând cont de faptul că ateismul este în esență inacceptabil pentru conștiința populară, căreia îi este complet străin (cum a scris Merezhkovsky aproximativ 10 -15 ani înainte de revoluție), aceiași autori se feresc de biserici. Aș spune că a fost un semn de bune maniere să privești de sus la biserică. Este ca într-o poveste a lui A.P. Cehov. Un tânăr și inteligent cadet de cameră Orlov, care discuta despre religie, s-a demnit să spună asta

[redacted]în

este o prostie să crezi în Dumnezeu, dar acea credință este de folos oamenilor, deoarece îi ține în ascultare. Clasa nobiliară dominantă, probabil, a aderat la aproximativ acest punct de vedere. Din păcate, o anumită parte a intelectualității noastre a avut același punct de vedere: a ținut cont și a fost ghidată doar de utilitatea practică (politică) a religiei și a bisericii. O altă parte rebelă a intelectualității s-a opus în mod deschis bisericii. Biserica este sinonimă cu obscurantismul! Exact așa mi s-a exprimat o intelectuală moscovită foarte tipică în primăvara anului 1914 în Crimeea. Este foarte interesant să ne oprim exact asupra acestei „biserici”, ca să spunem așa, psihologie a intelectualității noastre pentru a compara aceeași psihologie „bisericească” de după revoluție.

Ca student universitar, dacă nu mă înșel, în 1919, prin mai multe ziare, m-am adresat intelectualității ruse cu un chestionar pe o problemă religioasă. Am primit aproximativ o mie de răspunsuri, iar în marea majoritate a cazurilor, acestea erau tratate întregi despre ateism, biserică etc. Mi-au răspuns oameni din toată Rusia, oameni din cele mai diverse profesii: profesori, profesori, doctori, uneori femei. (marea majoritate erau bărbați). Astfel, am acumulat material suficient pentru a caracteriza conștiința religioasă a intelectualității noastre. Care era natura acestei conștiințe? Puternic negativ. Marea majoritate a celor care au trimis răspunsurile lor erau necredincioși. Dacă traducem acest număr în procente, atunci cel puțin 95% sunt atei, sau foarte liber gânditori. Extrem de revelator!

Majoritatea respondenților au scris în detaliu despre motivele neîncrederii lor; au fost în principal doi dintre ei. În primul rând, baza științifică. Incompatibilitatea științei și religiei. După cum a

spus un student în mod caracteristic: „Văd cum, sub atacul științei, bunul zeu bătrân este forțat să renunțe la o poziție după alta.” În al doilea rând, politic. Biserica este cu siguranță interpretată ca o ramură a uniunii dintre Poporul rus, ceea ce este deci inacceptabil pentru conștiința intelectuală liberală.

Este de la sine înțeles că inteligența cu adevărat revoluționară nu ar putea trata biserica altfel decât doar din

[redacted]«[redacted] [redacted]B

negativ, din cauza caracterului său monarhic, anti-popor.

Dar în interiorul bisericii au existat elemente care, indignate de neadevărurile vieții bisericești, au protestat și au suferit. Conform observațiilor lui Prugavin, printre prizonierii din închisoarea Suzdal, unde erau închiși cei vinovați de crime religioase, religioase și politice, se aflau câteva zeci de procente din cler.

Procesul de protest a început în mod deosebit de expresiv în 1905. Mișcarea de eliberare captează și biserica. Un cerc de „treizeci și doi de preoți” este organizat la Petrograd. La inițiativa preotului Petru Kremlevski, acești pionieri ai mișcării bisericești-revoluționare se unesc ilegal în apartamentul său de pe Suvorovsky Prospekt. Cei mai importanți preoți ideologici ai Petrogradului lucrează în cerc: Ioann Fedorovici Egorov, Grigori Spiridonovici Petrov, Pavel Vasilievici Raevski și etc. Adevărat, au fost puțini dintre ei. Treizeci și doi de preoți împotriva a câteva sute de preoți de rang înalt din Petrograd. Aceștia din urmă, folosind sprijinul alianței poporului rus si presa de dreapta, incepe sa persecute noua miscare.Privind in urma, vezi toata inofensiunea acestei miscari de eliberare.Este doar un vis despre o structura mai canonica a bisericii, un protest impotriva sinodului birocratic, un apel. la constiinta morala a credinciosilor, si de asemenea lucruri asemanatoare, foarte nobile, dar si foarte nevinovate.Dar pentru preotii reactionari, toate acestea pareau a fi o zdrobire a celor mai sacre si de nezdruncinat temelii.Campania lui Mamaev impotriva acestui mic, sigur curajos. grup. Grupul se ascunde, se mută din apartament în apartament, unii dispar, unii mai târziu chiar devin dușmani. Dar nucleul rămâne și continuă să funcționeze după 1917.

Este interesant cum se duce această persecuție. Nu se sfiesc de niciun mijloc. Somatie pentru represalii la adresa Mitropolitului, calomnii si insinuari de la colt si in public. În „Timpul nou”, M. O. Menshikov, această discuție despre orice subiect, susține că membrii grupului „treizeci și doi” au puțină credință chiar și în Dumnezeu însuși. Și asta se presupune că este din mărturisirea personală a unuia dintre acești preoți liberali. Când acest lucru nu ajută,

aleargă către alte metode, mai valide și mai impresionante. Pe lângă „treizeci și doi”, încep să lucreze și unii clerici care nu sunt incluși direct în acest grup. Printre aceștia, activitățile lui Evgeniy Khristoforovich Belkov, care a publicat revista „Red Beller”, merită o atenție specială. „Zvonar” a fost închis. A început să apară sub un nou nume. S-au închis din nou. Au venit cu un nou nume. L-au eliberat. Și l-au închis din nou. În cele din urmă, Belkov a fost adus în judecată sub acuzația de răsturnarea existentei sistem.

Aici ar trebui să ne oprim asupra cazului preotului Grigori Spiridonovici Petrov. Acesta este, fără îndoială, un mare vorbitor care a atras o mulțime de mii, un scriitor talentat și pur și simplu o persoană curajoasă. El este unul dintre cei mai proeminenti pionieri ai mișcării de eliberare a bisericii. Și de aceea a fost supus unei persecuții speciale și aprige. El este supus unor măsuri preventive la Petrograd. El își transferă activitățile la Moscova. Aici captivează cu entuziasmul său un număr de preoți moscoviți care se organizează într-o uniune ilegală. Această uniune atrage atenția ochiului mereu vigilent al unei alte uniuni – uniunea poporului rus”.

La curtea patriarhală, acum aici în Administrația Superioară Bisericească, s-a păstrat accidental un dosar curios despre „*preotul neașezat” G. S. Petrov, nr.8 din 1906.

Este foarte interesant, deoarece documentează izvorul interior al tuturor deciziilor și decretelor pre-revoluționare ale bisericii. Cazul este format din două părți. Raport (comun) al Uniunii Poporului Rus, Partidul Monarhist, Uniunea Proprietariilor, Garda Voluntaria de la Moscova, Uniunea Poporului Rus, Societatea Patrioților Rusi, Cercul Nobililor. Toate aceste organizații de nivel înalt sunt alarmate de activitățile Gr. Sp. Petrov și prietenii săi și raportează mitropolitului Vladimir al Moscovei. Iată acest document.

„Eminența Voastră, cel mai binevoitor arhipăstor.

În momentul prezent de necazuri, când nu numai Biserica Rusă, ci și credința însăși este în mare pericol din partea romană.

pismul, franco-masonismul și evreia, care și-au îndreptat săgețile inamice asupra lor, Uniunea Rusă a întregului popor, care are pe steagul său Ortodoxia, Autocrația, Naționalitatea Rusă și indivizibilitatea Rusiei, Vladyka se adresează ție ca succesor al marelui și marii preoți veșnic memorați, paznicii de neclintit ai tradițiilor apostolice, lămpile, care au stat de pază asupra Bisericii Moscovei și a Rusiei, cu următoarea cerere filială:

Unirea este profund întristată că o anumită parte a păstorilor încredințați vouă, formată în principal din tineri preoți și dascăli de lege, care nu sunt de acord cu turma lor, disprețuind canoanele sacre, s-au răzvrătit împotriva Arhipăstorului lor, au revoltat lumea bisericească și au întors Casa Eparhială într-o adunare arbitrară de

preoți și preoți. Propovăduind socialismul anticreștin în această Casă, acești clerici nu numai că au îndrăznit să-și condamne Arhipăstorul, publicându-l într-un ziar revoluționar, ci au îndrăznit și să ceară părinților decani să-și demisioneze puterile, astfel încât clerul sacru să-și exprime condamnarea pentru îndeplinirea rugăciunile publice și procesiunile crucii, întrucât Ei au răspuns la acțiuni care nu au nimic în comun cu rugăciunea creștină și la chemarea unor protopopi și preoți de a se pocăi și de a cere cereri de la Arhipăstor cu încăpățânare reticență.

Încrezătoare fermă că pocăința națională sârguincioasă, postul și rugăciunea pot potoli patimile poporului, pot pune capăt conflictelor intestine și pot returna poporului rațiunea, pacea și prosperitatea, Unirea nu poate trece în tăcere acțiunile mai sus menționate ale clerului, îndreptate la semănat tulburări bisericeşti şi civile.

După exemplul pastorilor, slujitorii bisericii din eparhia încredințată Preasfințitului Voastră și-au constituit propriul sindicat, care are propriile adunări în incinta Teatrului Acvariu, destinate evident unor scopuri care nu au nicio legătură cu nevoile bisericești, unde, de altfel, au decis să caute drepturi egale cu preoții și să respingă obligația de a săruta mâna atunci când le-a dat binecuvântarea pastorală.

Unirea nu poate să nu atragă atenția Înaltului Tău

[redacted]a

Eminență asupra activităților Societății Iubitorilor de Iluminare Spirituală, care nu este de acord nici cu statutul acesteia, nici cu scopul pentru care veșnic memorabilul Mitropolit Filaret a fondat această societate.

Deosebit de demnă de atenție este activitatea redactorului ziarului, pe care l-a numit cu blasfemie „Adevărul lui Dumnezeu” — un preot fără loc îmbrăcat în haine laice, Petrov.

Având în vedere încetarea rapidă a tulburărilor bisericești, Uniunea Rusă a întregului popor îl întreabă cu cel mai mult respect pe Eminența Voastră:

ï) supuși pedepsei canonice preoții care au semnat cenzura de mai sus la IPS;

2) interzice Societății Iubitorilor de Iluminare Spirituală activități care nu sunt de acord nici cu scopul sau cu statutul său;

3) să ia măsuri pentru ca presa laică și mai ales spirituală să nu bată joc de dogma ortodoxă, ritualurile bisericești și clerul sacru;

4) acordați atenție activităților preotului eparhiei Sankt Petersburg Grigori Petrov, care acționează la Moscova fără permisiunea

autorităților diecezane locale, altfel Orașul Suprem Moscova se va transforma într-un focar de tulburări bisericești și depravare spirituală a întreg poporul rus ortodox.

(semnat inițial):

Uniunea poporului rus: prințul Alexandru Șcerbatov.

Membrii Consiliului: Innokenty Daragen, Leonid Bobrov.

Partidul Monarhist: V. Gringmut, Al. Şmakov, A. Geniks, A. Iilişev; Uniunea proprietarilor de pământ: N. Zhedrinsky, S. Kolo-grivov; Securitate voluntară la Moscova: I. N. Anufriev; Uniunea Poporului Rus: N. Oznobishin; Societatea Patrioților Ruși: N. Kapkanshchikov, N. N. Suchkov, A. Balahev; reprezentanți autorizați ai Departamentului Odesa al Adunării Ruse: Mikh. Epifanie; Uniunea Poporului Rus din Sankt Petersburg: Sharapov; Cercul Nobililor: tovarășul președinte F. Stepanov”.

În același timp, vicarii Moscovei fac o prezentare către Mitropolit. Inițiativa vine de la unire, iar apoi vine punerea în scenă a bisericii. Iată al doilea document.

[redacted]B·······································

Preasfântul Sinod Guvernator, și membru, Înaltpreasfințitul Vladimir, Mitropolitul Moscovei și Kolomnei, Sfânta Treime Serghie a acordat Cavalerului Sfântul Arhimandrit și diverse ordine.

Înaltpreasfințitul Vicari: Trifon, Episcop de Dmitrovsky, Nikon, Episcop de Serpuhov și Serafim, Episcop de Mozhaisk.

RAPORT.

În ajunul lunii februarie, în Casa Eparhială din Moscova, în prezența noastră, trei vicari ai IPS, a avut loc prima „întâlnire pastorală” a preoților parohi ai Moscovei. Când a condamnat problema îmbunătățirii vieții parohiale, unul dintre preoți, N.V.Arseniev, a atras atenția întâlnirii asupra prejudiciului pe care preotul supranumerar din Sankt Petersburg Grigori Petrov îl aduce cu activitățile sale jurnalistice, semănând în turma ortodoxă, sub masca. a învățăturii creștine, nu numai confuzie în minte, ci și concepte socialiste în mod clar anti-creștine. Ziarul său, numit blasfemiator „Adevărul lui Dumnezeu”; aduce o mare ispită în sufletul oamenilor de rând, stârnește nemulțumiri față de ordinea existentă și fermentul politic în rândul maselor, otrăvindu-le încet cu otrava socialismului și disprețul față de Sfânta Biserică Ortodoxă. Și această otrăvire, această corupție spirituală, morală, religioasă și politică a maselor este cu atât mai periculoasă cu cât vine de la o persoană învestită cu demnitate sacră. Pe lângă activitățile sale jurnalistice, dăunătoare, prin „Adevărul lui Dumnezeu” și prin ziarul „Cuvântul rus”, preotul Petrov conduce și personal propagandă atât în unele pături medii ale societății, cât și

în rândul clerului. Cele mai recente tulburări din Societatea Iubitorilor de Iluminare Spirituală se datorează în mare măsură influenței sale asupra tinerilor preoți, în special profesorilor de drept din instituțiile de învățământ laice, deși el însuși nu ia parte personal la „întâlnirile pastorale” neautorizate ale acestei Societăți. La declarația pr. Arseniev i s-a alăturat aproape toată adunarea pastorală, majoritatea întrebându-ne pe noi, vicarii IPS

*

al Domnului, să-i prezinți Vampirului durerea ta profundă față de ispita introdusă de Grigori Petrov în mijlocul turmei lor și să mijlocească cu tine: nu recunoști că este posibil să iei măsuri din partea ta pentru a opri această ispită și pentru aceasta : să întreb unde este nevoie, dacă nu pentru încheierea perfectă a publicației „Adevărul lui Dumnezeu”, atunci, măcar, o schimbare imediată a denumirii acestei publicații blasfemiante; b) interzicerea preotului Petrov să rămână în continuare la Moscova și împrejurimile acesteia; c) să ceară Sfântului Sinod Guvernare să intre în considerare: nu este timpul să-l aducem în fața Bisericii pe acest preot pentru denaturarea învățăturii ortodoxe și răspândirea unor false învățături antisociale și anticreștine?

Înaltpreasfințitul Părinte Arhipăstor și Părinte, cei mai de jos novici, (semnat în original) Trifon, Episcop de Dmitrov, Nikon, Episcop de Serpuhov, Serafim, Episcop de Mozhaisk.

483. Februarie ij zi içoo toda.

Urmează concluzia însuși Mitropolitul Vladimir. Sfantului Sinod Guvernator al lui Vladimir, Mitropolitul Moscovei.

PERFORMANŢĂ.

Este datoria și onoarea mea să prezint, spre buna plăcere și la dispoziția Sfântului Sinod Guvernator, două rapoarte primite în numele meu: ï) Preacuvioșii Vicari ai Eparhiei Moscovei care mi-au fost încredințate la data de 15 februarie a acestui an, 1906, nr. 482 și 2) Uniunea Rusă a întregului popor, în care respectivii reprezentanți îmi cer cererea în fața Sfântului Sinod ca, printre altele, să se acorde atenția cuvenită activităților preotului din Sankt Petersburg. eparhie Grigory Petrov din Moscova fără permisiunea autorităților diecezane locale, altfel capitala Moscovei se va transforma într-un focar de tulburări bisericești și desfrânare spirituală a întregului popor ortodox rus.

Preasfinția Voastră, Mitropolitul Vladimir al Moscovei și al Kolomnei. M 71. 3) februarie 1906

„[redacted]mm[redacted]Mpoate·············

Cazul lui Petrov s-a mutat din nou la Petrograd. Iar până la urmă, a fost închis cu forța la Mănăstirea Cheremeneț, iar apoi, prigonit, a fost scos din grad.

Acesta este un caz foarte tipic. Documentele secrete de mai sus dezvăluie în mod clar toate mașinațiunile non-bisericești care se petreceau în spatele zidurilor sacre. Furia și teama pe care biserica le-a avut față de „Masonerie”, evreiesc** „otrava socialismului** este clară aici. De fapt, Petrov dezvăluie întreaga esență a bisericii pre-revoluționare și caracterul ei cert monarhic, politic. aceasta Într-un fel, acest caz și aceste documente sunt clasice.Și câte cazuri similare au fost care au murit pentru noi după revoluție, când clerul a început să-și acopere în grabă urmele.

Pe langa Gr. Petrov, unii preoți și membri ai Dumei de Stat au avut de suferit, au fost derogați de sinod pentru activități politice (nemonarhice) (Brilliantov, Ognev etc.). Liderul mișcării bisericești moderne, episcopul Antonin, la acea vreme vicar al mitropoliei Sankt Petersburg, a refuzat să-și amintească de Nikolai Romanov „cel mai autocrat” în timpul slujbei de după manifestul din 17 octombrie. Pentru aceasta a fost închis într-o mănăstire.

Au fost și o serie de represiuni, dar până la urmă, odată cu reacția politică generală, a triumfat și reacția din cadrul bisericii. Aceeași tăcere, suprafață netedă și harul lui Dumnezeu domnea în ea, ca și în alte colțuri ale pământului rusesc. Tăcere relativă și grație foarte dubioasă. În aparență, însă, totul era bine, ca, într-adevăr, în întreg statul rus. Unele încercări timide au fost imediat reprimate. Astfel, cel care scria aceste rânduri, pe când era încă preot pentru primul an în 1914, a fost supus cercetării spirituale pentru „predica sa socialistă**”. Mă transferă în alt loc. Și în acest nou loc, în decembrie 1916, țin un discurs despre inadmisibilitatea ca un preot să fie monarhist. Cazul începe, ei amenință Siberia. Dar — februarie 1917...

V"

[redacted]•[redacted]a

CAPITOLUL P.

Biserica în timpul Revoluției din februarie până la Sinodul din 15 august 1917.

Biserica a fost cel mai uluită de revoluție. După cum se poate vedea din primul capitol, a fost singura fortăreață ideologică pentru autocrație, iar autocrația pentru biserică era divinitatea reală. II când sângerosul tiran, care profanase biserica cu răutatea sa, a fost înlăturat, viața bisericii s-a oprit. Parcă i-ar fi fost scoasă inima din corpul bisericii.

Confuzia și confuzia completă caracterizează starea bisericii în primele zile ale revoluției. Preoții, temându-se de mânia oamenilor, s-au ascuns în apartamentele lor. Au existat zvonuri în mulțime că preoții organizau rezistență. Că în Petrograd sunt mitraliere instalate pe multe biserici. Că clerul se străduiește să-l întoarcă pe rege cu orice preț.

Acestea erau zvonuri și, după cum s-a dovedit mai târziu, după o verificare adecvată, zvonurile erau complet aiurea.

Dar adevărul este că mitropolitul Pitirim al Petrogradului, mâna dreaptă a ucisului Rasputin, a fost imediat arestat și adus la Duma de Stat, unde au fost duși toți cei arestați în general.

Cert este că Sfântul Sinod a fost încurcat și nu a știut ce să facă. Şedinţele sinodului sunt neajutorate. Când unii preoți din Petrograd au încercat să meargă acolo pentru măcar ceva îndrumare, ei au răspuns cu un refuz total de a da vreo instrucțiune. Biserica a fost lăsată în voia sa. Și biserica ar pieri imediat, s-ar destrama complet, s-ar transforma într-un cadavru împuțit, dacă

«[redacted]«[redacted] [redacted]a

Nu ar fi pentru acele forțe foarte mici care au fost suprimate în orice mod posibil de vechiul sistem bisericesc înainte de revoluție. Aceste, repet, forțe foarte mici au luat inițiativa de a duce viața bisericii într-un mod diferit, cu totul diferit.

Inițiatorul acestui grup a fost regretatul protopop Egorov, după gândurile căruia, chiar și sub vuietul împușcăturilor în stradă din apartamentul protopopului Mihail Stepanovici Popov (acum episcopul Colegiului Copiilor, vicar din Petrograd), printr-o ironie malefică a sorții. , situat pe Gorokhovaya chiar vizavi de casa în care a locuit înainte Rasputin, s-a adunat un mic grup de clerici. Pe lângă aceste două persoane, la întâlnire au mai fost preotul Dmitri Popov, membru al Dumei din Progresiști (conform zvonurilor, ulterior și-a demisionat și a intrat în Partidul Comunist), precum și scriitorul acestor rânduri, și alte două sau trei persoane.

După ce au discutat despre starea lucrurilor, ei au decis să organizeze întreaga societate bisericească progresistă într-o „uniune a întregii ruse a clerului și mirenilor ortodocși democratici”. Această unire a urmărit următoarele scopuri: a) în primul rând, uniunea și-a declarat definitiv și formal condamnarea ordinii monarhice a lucrurilor, a distructivității sale atât pentru popor, cât și pentru biserică. Uniunea a prevăzut posibilitatea revenirii la monarhie și a avertizat dinainte că nu va putea niciodată și nu va avea niciodată vreo legătură cu aceasta. Uniunea vrea să fie pentru popor, nu împotriva poporului; b) în al doilea rând, uniunea a indicat categoric o formă de guvernare pentru Rusia - era republicană; c) în continuare, sindicatul a propus principii socio-economice: lupta împotriva capitalismului, acordarea de pământ muncitorilor și muncitorilor din fabrici; d) în cele din urmă,

uniunea a propus sarcini specific ecleziastice : reforma bisericii, precum și separarea învățăturii legii lui Dumnezeu de studiul secular al științei.

Preotul Dmitri Iakovlevici Popov a fost ales președinte al sindicatului, iar eu am fost ales secretar. Organizarea unirii și semnarea cartei a avut loc la 7 martie 1917. Unirea a inclus preoți, în cea mai mare parte participanți într-un grup de treizeci și doi de preoți, câțiva diaconi (printre ei și energicul diacon Timofey Skobelev) , precum și un număr de intelectuali și muncitori laici (inclusiv Mihail Grigorievici Fomin, acum membru al Comitetului Executiv Central al Rusiei)

Restul clerului a rămas tăcut. Adevărat, a încercat să se apropie de guvernul revoluționar. Când s-a pus problema înmormântării solemne a victimelor revoluției, clerul s-a dus într-o mulțime înghesuită la Palatul Tauride, unde s-a întrunit Consiliul Deputaților Muncitorilor și Soldaților și a cerut să i se permită să ia parte la aceasta. ceremonie. Cu toate acestea, acest consiliu a fost, din motive firești, respins. Apoi voi aduce clerul pentru o vreme.

Uniunea Clerului Democrat stabilește rapid legături cu Moscova. De acolo se primește o telegramă prin care se solicită trimiterea unui reprezentant pentru informații. Uniunea m-a trimis într-o călătorie de afaceri și, îndeplinind misiunea atribuită, am plecat la Moscova în săptămâna Paștelui.

În apartamentul protopopului Nikolai Tsvetkov a avut loc o întâlnire a clerului din Moscova. Am făcut o prezentare. Au ascultat raportul și păreau să-și exprime o oarecare aprobare, dar asta a fost tot. Recunoașterea republicii a fost un bogeyman, din care au fugit mulți preoți „liber-cugetatori”, renegați... nu a fost posibil să se deschidă filiale ale unirii la Moscova. Din câte îmi amintesc, nici măcar una (sau doar una) Preotul din Moscova s-a înscris la unire.

Mă întorc la Petrograd. Se lucrează acolo. Uniunea a căpătat o însemnătate literară și teologică majoră în persoana profesorului Titlinov. Cu ajutorul lui, am reușit să preluăm controlul asupra organismului oficial al sinodului reorganizat, „Buletinul Bisericii și Publice.” În acest „Buletin” am desfășurat propaganda ideilor noastre în toate modurile posibile. În același timp, am început munca noastră de organizare a aparițiilor publice — prelegeri și dezbateri, care nu s-au oprit până în ziua de azi.Prima astfel de dezbatere a fost organizată în Marele Auditori de Fizică al Universității din Petrograd.Protopopul Egorov și profesorul Titlinov au ținut discursuri despre biserică și revoluție, iar eu am ținut un discurs despre creștinism și socialism.Dezbaterea a fost extrem de animată, cu o mulțime uriașă de oameni Atenția și simpatia oamenilor pentru cauza noastră de reînnoire a bisericii au fost fără îndoială enormă.

În același timp, alte încercări, deși foarte timide, au început cumva să încetinească și să ne întârzie mișcarea.

Și a crescut. Uralii s-au alăturat, Crimeea s-a alăturat, condusă de protopopul Alexandru Endeka. Masele bisericești înspăimântate, care priveau cu teamă toată această acțiune revoluționară „fără de Dumnezeu”, așteptau să se întoarcă țarul și abia atunci își va aranja socotelile cu toată lumea.Între timp au tăcut.Dar, încetul cu încetul, timid. , în mod ambiguu, precaut a început să mobilizeze forțe care nu erau de acord cu principiile și tactica unirii clerului democratic și a laicilor.

Protopopul odinioară liberal Piotr Kremlevski, împreună cu protopopul Nikolai Podosyonov, care mai târziu a fugit la albi, au început să-și organizeze propriile cercuri recționare de biserici.

Răposatul profesor-protopop Sollertinsky, împreună cu profesorul Grigori Prohorov, au organizat, spre deosebire de uniunea clerului democratic și a laicilor, propria lor uniune bisericească - „Uniunea Unirii Bisericii”.

Această uniune este în mod clar de natură protectoare. Toate forţele reacţionare şi semi-reacţionare ale bisericii încep să se concentreze acolo.

Oamenii încep să se răzvrătească împotriva renovaţioniştilor. Astfel, protopopul Egorov este insultat pentru discursul rostit în Vinerea Mare la Catedrala Vvedensky. Incitați de preoți, clerul dărâmă afișele prelegerii mele despre „Hristos și Marx”, strigând că „nu ne pasă de Max” (sic!)

Dar toate acestea sunt înecate în interese pământești, pur politice; atenția tuturor este concentrată pe probleme politice. În primăvara anului 1917, biserica s-a retrogradat în general la un al doilea plan, inutil, neinteresant.

Deja în noaptea de Paște din 1917, s-a putut observa că erau mai puțini oameni în biserică în această cea mai mare sărbătoare anuală a bisericii decât în anii precedenți. Și după Paști bisericile au fost complet pustii. În biserica mea, care putea găzdui până la 100 de persoane, erau doar câteva zeci. Aceleași fenomene au început să fie observate și în alte biserici. Iar rectorul Catedralei Ecaterina din Tsarskoe Selo, protopopul N. Smirnov, notează că în biserica sa, în timpul unei privegheri festive de toată noaptea, a fost un singur pelerin.

[redacted]a

Uniunea clerului democratic și a laicilor continuă să funcționeze. Începe să publice. Brosura prot. Egorov despre sensul revoluției,

Diaconul Skobelev despre neadevărurile autocrației și al meu despre socialism.

Între timp, a început propaganda monarhismului de către cler. Astfel, în orașul Groznîi, regiunea Terskop, în cadrul unei slujbe în Biserica Mihail-Arhangelsk, enoriașilor li s-au oferit broșuri prin care îi invitau să-l apere pe țar. Mulțimea furioasă i-a prins însă pe directorul de distribuție, doi preoți, pe gardianul bisericii și pe asistentul acestuia și i-a dus la poliție. Broșurile s-au dovedit a fi ediții Odesa, marcate 1909°Da

„Uniunea Unității Bisericii”, condusă de preotul Petru Kremlevski și preotul Grigori Serbarpnov, își publică propriul program specific.

Acest program, ecleziastic pe multe chestiuni, conține, printre altele, următoarele rânduri: § 5, „În caz de separare a bisericii de stat, Biserica Ortodoxă trebuie să-și păstreze libertatea de a preda înmormântarea lui Dumnezeu în școlile pentru copiii de Părinții ortodocși. În același timp, aceasta, ca cea mai mare și indigenă organizație religioasă din statul rus, are dreptul nu numai să-și deschidă propriile școli bisericești de diferite tipuri, ci și să mizeze pe sprijinul material deplin din partea statului, în ceea ce privește cheltuielile. în scop cultural şi educaţional*.

În același timp, sindicatul începe să facă presiuni asupra acelor preoți care au luat partea socialismului. Încă de la începutul revoluției, am apelat la aceasta de la preoții din Petrograd în toate felurile posibile, publicând articole, broșuri și ținând prelegeri publice pe tema consistenței ideilor socialismului și a ideilor creștinismului. Pentru aceasta sunt criticat de un anumit dușman al socialismului, gr. Prohorov în articolul său (22 aprilie 1917) „Creștinismul și problema socială*.

În același timp, unii membri ai uniunii (din lume) pun problema încheierii comuniunii bisericești cu bisericii renovaționiști.

Adevărat, toate acestea sunt încă timide și timide — viața încă se mișcă peste tot într-un ritm pur revoluționar.

În acest moment, Duma de Stat, care nu era

3· I

[redacted] [redacted]în

la locul de muncă, organizează o serie de întâlniri pe probleme bisericești. Apropo, în ședința din 20 aprilie s-a discutat problema înlăturării preoților de către enoriași, comitetele executive raionale și provinciale. Întâlnirea a recunoscut ca fiind complet anormală și inacceptabilă înlăturarea neautorizată a preoților și mai ales arestarea fără proces. S-a hotărât să se facă apel prin sinod la comitetele provinciale, iar prin acestea la comitetele raionale, pentru ca astfel de acțiuni să nu fie permise în viitor.

Acest lucru a fost, într-adevăr, cauzat de o serie de cazuri similare pe teren. Desigur, în majoritatea cazurilor au existat motive serioase pentru această ștergere. Așadar, pe 6 aprilie, la Harkov, în Catedrala Bunei Vestiri, a avut loc o întâlnire a enoriașilor pentru a discuta problema înlăturării arhiepiscopului Anthony Hrapovitski din dieceza Harkovului. La ședință au existat un număr de vorbitori care au vorbit despre această problemă. Întâlnirea a fost raportată asupra rezultatelor negocierilor dintre aleșii enoriașilor și reprezentanții comitetului public provincial și ai consiliului deputaților muncitorilor și soldaților. Consiliul a vorbit despre Anthony în sensul că el a fost vinovat de incitarea la lupte naționale, tribale și religioase, motiv pentru care consiliul a decis să-l scoată pe Anthony din provincia Harkov în termen de trei zile. Anthony, cel mai faimos membru al Sutei Negre, s-a retras în Valaam, apoi a plutit din nou pe râul bisericii sub forma unui sugrumator inveterat al oricărei lumini și a celui mai hotărât monarhic.

Treburile bisericești încep să primească atenție în presa seculară. În ziarul Den apare un articol al lui Ponomarev, unde rezumă câteva rezultate: „Ultimele două luni de revoluție”, scrie Den, „au arătat că clerul nostru urban și rural, ca categorie socială, s-a dovedit a fi o valoare. egal cu zero.Nu se gaseste curajul sa actioneze ca o forta reactionara, dar nici nu a dat dovada de curaj civil, nu a dat dovada de maturitate civica, ceea ce i-ar fi dat posibilitatea de a se contopi cu poporul, de a lua o pozitie comuna cu să pună în aplicare și să întărească idealurile de libertate și ordine... A stat deoparte, fără a lua parte la construirea unei noi vieți... Bogat și

[redacted] Am umilit de autocrația , clerul ortodox, începând de la clerul rural și terminând cu mitropolitul, membru al „sfântului colegiu”, s-a dovedit a fi omogenă. Mizeria morală și intelectuală a clericului ortodox s-a dezvăluit acum, „obosită de drojdia.”

Apar și alte articole flagelante, în special de Valentin Sventsitsky (mai târziu preot Moscova) - „Episcopi-sclavi”, chiar reviste, de exemplu, un număr special al lui Șebuev dedicat „preoților”. Biserica începe să fie alarmată de „bolșevism”. Acest termen a apărut pentru prima dată în presa bisericească în numărul ib al Buletinului Public și Bisericii All-Russian. Aici este dată următoarea caracteristică interesantă a bolșevismului: „psihologia bolșevismului este psihologia obsesiei cu o singură idee. Dusă de visul său. , dorințele sale, o persoană devine orb la orice altceva, încetează să mai înțeleagă , mai mult, să mai perceapă tot ce iese din cercul pasiunii care l-a cuprins. El încetează să vadă viața reală, să înțeleagă acel gând simplu școlar pe care fiecare idee. este adus la viață numai alături de moștenirea trecutului, începe implementarea sa doar ca o sământă, care apoi, după ce a crescut, va înlocui ceea ce a dat viața anterioară. „Mintea și inima nu sunt în armonie”, aceasta este rădăcina principală a bolșevismului. Aceasta este orbirea, iar un conducător orb va duce inevitabil în groapă, oricât de sfinte și arzătoare ar fi dorințele lui. Bolșevismul trăiește într-o împărăție fantomatică, nevăzând

forțele reale, forțele istoriei. De aici radicalismul revendicărilor sale. De aici și credința în puterea atotzdrobitoare a ideilor cuiva. O, cât de ușor pare să măturați toate temeliile vieții vechi de secole cu un singur leagăn al roții revoluționare! Dar încearcă! Aceste rămășițe, pe care fanatismul nu le vede, se vor lipi de roată încă din primul moment al mișcării, cu atât mai departe, cu atât mai adânc se va cufunda în corpul viu al vieții și, în loc să măture, rezultatul va fi fragmentarea reciprocă, iar rezultatul va fi un morman de ruine în care fragmentele vechiului sunt amestecate și noi. Așa înțelege socialismul științific, serios, ținând cont de istorie și de raportul de forțe dintre prietenos și ostil. Și de aceea acceptă cu calm un „compromis cu burghezia”, rămânând în mod fundamental fidel ideii sale... Bolșevismul este proprietatea inimilor calde, slabe la cap”.

Aceasta este caracterizarea anonimă a comunismului făcută de profesor. Un comunist care susține că stă pe terenul solid al realității nu va fi de acord cu ea. Dar această caracterizare nu conține ura nemărginită care va pune stăpânire în curând pe capetele bisericii.

Problema bisericii și esența ei este dezbătută energic și se pun speranțe enorme în reînnoirea vieții ei.

„Trebuie să recunoaștem cu cea mai mare tristețe”, scrie Alexander Koleda, un tânăr tehnolog talentat, „nu există biserică în viață... Există doar latura ei decorativă care mângâie ochii, există doar spectacolul unui cult, nu există decât latura ei decorativă care mângâie ochii, este doar spectacolul unui cult. există o formă moartă, există o „religie lampă”, lipsită de orice energie creatoare, de orice energie creatoare. Spiritul dătător de viață al bisericii - spiritul care leagă oamenii într-un întreg, spiritul care trezește în ei o singură dorință sfântă , o singură dorință de foc pentru Dumnezeu - nimeni, s-ar putea spune, aproape că nu simte un asemenea spirit. Aceasta este cea mai mare „Tragedia fiecărui credincios ortodox, această tragedie ar trebui să fie simțită în mod deosebit de acut de către clerul nostru și trebuie să depună toate eforturile pentru a elimină-l.” Revoluția va ajuta biserica să se regăsească. Chiar și conservatorii celui mai bun brand aveau speranțe în asta. Astfel, Serghie, Arhiepiscopul Finlandei, într-un discurs la mormântul lui V. A. Karaulov din 2 aprilie 1917, spunea: „așteptarea aceluiași viitor strălucitor pentru biserica noastră, cu poziția sa de stat schimbată, ne umple inimile de bucurie și face ne aducem această bucurie, să nu ne amintim acele gânduri neliniștite și dureroase care ar putea-o întuneca”.

Cu toate acestea, vechiul aluat al legăturii dintre biserică și stat obligă rapid biserica să revină la psihologia ei protectoare anterioară. „Buletinul public și bisericesc integral rusesc”, care a fost deschis împotriva autocrației, nu poate rezista tentației și de la nr. 19 pornește un „departament politic”, unde este publicat articolul ghid „Patria este în pericol”. În ea, în numele revoluției, cetățenii sunt chemați să se unească, să supună deplină puterea de stat. „Să ne întoarcem în fire înainte de a fi prea târziu și să începem lucrarea de

construire a statului rezonabil. În numele libertate, ne vom supune și în numele zilei de mâine ne vom limita astăzi.”

[redacted] [redacted]a

Să lăsăm deoparte pretențiile noastre de clasă și profesionale până când pericolul pentru patrie va trece. Vom munci cât putem; Să nu fim oponenți nesăbuiți ai autorității necesare pe pământ”.

Biserica reînnoită a luat partea revoluției în mod precis și definitiv, deoarece ea, revoluția rusă, se baza pe guvernarea provizorie, iar această biserică prin conducătorii ei se baza și pe guvernarea provizorie. Prin urmare, biserica sprijină inițiativele guvernului provizoriu. Împrumutul pentru libertate este promovat energic.Încă înainte de Paște, un reprezentant al Ministerului de Finanțe a vizitat sinodul, cerându-i să ia toate măsurile pentru a-l implementa cu succes.Sinodul a transmis două predici obligatorii în toată Rusia, care urmau să fie citite către toate bisericile cu un apel pentru a ajuta patria si revolutia abonamentul la acest imprumut.

Dar simpatia progresiştilor bisericeşti a fost doar de partea deplasării exterioare a statului, şi nu a revoluţiei interne, veritabile.În limbajul modern, biserica a acceptat februarie, dar s-a temut, nu a vrut şi, ulterior, nu a vrut. acceptă octombrie. Doar un mic flux de cler și laici, uniți în amintita Uniunea All-Rusian a Clerului Democrat și Mirenilor, vorbea categoric despre necesitatea zdrobirii sistemului capitalist, despre lichidarea capitalului în numele lui Hristos. Pentru marea majoritate, acest lucru a fost de neînțeles, inutil, dăunător și periculos. Pentru acești progresiști, Lenin, care lucrează deja la acea vreme, este un simbol al falsului, al impropriului. Astfel, publicistul progresist al bisericii Sokolov, pe 25 mai, vorbind despre figurile bisericești „dăunătoare”, le numește în articolul său „Lenins în Biserică”. Dixi et animam levavi! La 1 iunie, la Moscova a fost numit un Congres al clerului și al laicilor al Rusiei. Conform gândurilor inițiatorilor săi, trebuia să reprezinte „ca primul consiliu al Bisericii Ruse reînnoite.” Acest congres trebuia să rezolve o serie de probleme de natură temporară, dar alarmantă pentru cler - expulzarea cler din parohii etc., dar, cel mai important, să se îngrijească de crearea de noi forme de biserică în general, de atitudinea față de stat în special.

consiliu, și pentru catedrală însăși, pentru „congresul de la Moscova, de fapt, este baza viitoarei catedrale.” Congresul s-a deschis solemn. Elementele progresiste s-au adunat la el. La deschiderea congresului, „memoria veșnică” a fost solemn. cântat tuturor luptătorilor pentru libertate căzuți.

Dar imediat, discursul prințului Evg. N. Trubetskoy a fost un simptom alarmant pentru viitorul curs al politicii bisericești.

Mulți biserici de la acea vreme au recunoscut necesitatea de a păstra câștigurile revoluției prin rezistența organizată împotriva dușmanilor săi. Dar aceasta a fost considerată o condiție fără de care nu ar putea exista o dezvoltare corectă a bisericii și a idealurilor creștine. Patria și statul nu L-au înlocuit în nici un fel pe Hristos și adevărul său cuvenit printre aceste persoane. Pentru un creștin, o patrie este nimic, nimic, pentru că el este cetățean al universului. Națiunea pentru un creștin este zero, pentru că el nu face parte dintr-o națiune, ci din umanitate. Prin urmare, sarcinile naționale, de stat pentru un creștin, ca atare, nu există. Mai mult, acestea sunt sarcini care îi sunt străine, politice. Între timp, prin gura lui Trubetskoy (oh, cât de des se va repeta asta mai târziu) a vorbit un alt fel de biserică, cvasi - biserică, politică, conservatoare de stat. Acest discurs este profund interesant pentru înțelegerea psihologiei acelor oameni care, devenind treptat conducători responsabili ai bisericii, vor distruge biserica, aruncând-o în brațele contrarevoluției. Iată câteva fragmente din transcrierea discursului lui Trubetskoi: „Cu toții ne amintim răspunsul unui soldat bolșevic la chemarea lui Kerenski la ofensivă: „ofensiva pune viața în pericol și când mă ucid, de ce bun am nevoie!” Aici este, acel materialism practic care pune bunăstarea lumească este mai înalt decât patria.Nu toată lumea este la fel de naivi ca acest soldat, și nu toată lumea este la fel de cinic, dar starea de spirit exprimată în cuvintele lui este extrem de răspândită, iar aceasta este cea mai mare. pericol... O serie de execuții egiptene se apropie de Rusia, iar toți aceste execuții au un singur motiv comun - uitarea Rusiei, neglijarea criminală a acesteia de dragul clasei, al partidei sau pur și simplu al intereselor personale... Iarna viitoare vom se confruntă cu o foamete de lemne de foc... Motivul acestui nou dezastru este că țăranii din multe zone nu permit tăierea lemnului în pădurile proprietarilor de pământ, pentru cei vii.

[redacted] [redacted]a

dați că aceste păduri vor deveni proprietatea lor. Un alt motiv pentru închiderea viitoare a fabricilor și o criză industrială severă sunt cererile exorbitante ale muncitorilor, cărora întreprinderea nu le poate rezista... Sunt mulți ruși care au pierdut deja spiritual Rusia. Să ascultăm ce se spune în întâlnirile aglomerate. Există ceva înfricoșător în aceste discursuri. Vom găsi în ele tot ceea ce ne dorim: patosul libertății și promisiunile largi de beneficii materiale, dar în același timp suntem frapați de absența celui mai important lucru din această inspirație oratorică - absența Rusiei și dragostea pentru Rusia. , absența exactului lucru pentru care sunt necesare toate aceste beneficii subordonate, - și salariu mare, și pământ și libertate. Declinul patriotismului rus, eclipsa instinctului național, absența ridicării naționale - aceasta este ceea ce se reflectă atât în acțiuni, cât și în discursuri; de aceea discursurile nu-i inspiră pe soldați să lupte pentru patria lor. Iar lipsa ascensiunii naționale, la rândul ei, se datorează lipsei ascensiunii spirituale, acelui declin general al vieții spirituale despre care vorbesc; Noi, fiii bisericii, suntem mai vinovați de aceasta decât oricine altcineva, căci cui se dă mai mult, se va cere mai mult. Atitudinea unei persoane față de patria sa ar

trebui să fie, în primul rând, religioasă. Pentru ca dragostea pentru patrie să-l motiveze la cele mai înalte fapte ale sacrificiului de sine, el trebuie să privească patria sa ca pe un mare altar și valoare spirituală, de dragul căreia merită să sacrifice nu numai toate proprietățile, ci și viața. în sine. Cum poate o persoană care a pierdut fiecare altar să aibă un asemenea sentiment pentru patria sa? Există un fapt în istoria noastră națională care luminează profund și viu sarcina care ne este pusă acum înainte. Într-un asemenea moment de dezintegrare internă pe care îl trăim, să ne amintim cum a fost strâns cândva pământul rusesc și cine l-a adunat. Cărți grozave de rugăciuni, asceți și locuitori în deșert - aceștia sunt adevărații colecționari ai Rusiei și le-au adunat în jurul altarului. Sfântul Serghie de Radonezh, care nu se temea nici de paznicii demonilor, nici de vuietul animalelor flămânde din sălbăticia pădurii din jurul lui, este cel care a aprins cândva în inimi acea flacără a iubirii pentru patrie și acea inspirație curajoasă care a salvat Rusia. din hoardele tătare. Rugăciunile lui au făcut în trupele lui Demetrius Donskoy acea minune pe care nicio făgăduință a „pământului” nu l-ar putea îndeplini.

[redacted] [redacted]a

sau voință." Acest lucru este de înțeles. Nu interesele materiale pot motiva o persoană să-și dea viața patriei sale. Pentru aceasta, este nevoie de ceva mai mare decât pământul și voința – este nevoie de un altar; pentru aceasta, patria însăși trebuie crește în magnitudine spirituală. Această ispravă, ca tot ceea ce este mare într-o persoană, este hrănită de înălțare spirituală - aprinderea credinței indestructibile și a iubirii sfinte. Să ne amintim că, dacă boala gravă a Rusiei moderne este înrădăcinată în amortirea religiei, viata spirituala, atunci vindecarea nu poate urma decat sub conditia trezirii religioase si a inaltarii spirituale.Salvati Rusia de iminente Doar forta spirituala care a adunat-o poate amenința cu un pericol amenintator.Sa mergem cu totii ca o catedrala la altarul Sf. Serghie, - acolo vom simți că această forță spirituală este vie și aceasta este pentru noi sursa speranței pentru un viitor mai bun. „Căutați, în primul rând.” , Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, iar restul va să fie adăugat la tine.” În aceste cuvinte se află marele secret al întregului religios, dar și cauza națională a Sf. Serghie... Tocmai prin isprava sa spirituală, prin munca sa religioasă, a dat un punct de sprijin spiritual tuturor acelei construcții lumești a statului rus, care s-a sprijinit de marea structură bisericească.” La congres au participat renumiti liberali bisericești din acea dată: Arhiepiscopul Platon (care a organizat ulterior criminalul Gărzii Albe, după cum mărturisește monarhul Shulgin, bandele sunt împotriva Rusiei Sovietice), Episcopul Andrei (care a fugit la Kolchak), Protopopul Filonenko (acum dușman al reînnoirii bisericii), Lyubimov și Rozhdestvensky . Au fost și renovaționiști autentici: prof. B.V. Titlinov, protopopul N. Bogolyubsky și alții.În total au fost 700 de delegați. Pe 2 iunie, pe lângă discursul lui Trubetskoy, M. I. Struzhentsev a ținut un discurs: „despre atitudinea societății față de evenimentele trăite.” În rezumatele rapoartelor citim: condamnarea autocrației, recunoașterea guvernului provizoriu, atitudinea față de

adunarea constituantă etc. În aceeași întâlnire are loc un schimb de observații între muncitorul din Petrograd Liubimțev și protopop. Ivan Fedorovici Egorov. Lyubimtsev este certat de clerul democratic în numele muncitorilor. Muncitorii l-au instruit să „cheme pe toți oamenii din țara rusă să-și salveze patria.” Egorov, opunându-se lui Lyubimtsev, care a fost trimis la congres de către Sutele Negre, spune că biserica este obligată în mod clar și

[redacted] [redacted]a

dezvăluie-ți cu siguranță chipul în momentul politic și socio-economic. „Singura mântuire a bisericii și adevărul lui Hristos este participarea activă a creștinilor la viața politică a țării.” Celebrul misionar Aivazov ține un discurs cu adevărat al Sutei Negre, dar nu are voie să vorbească, întrerupându-l constant cu strigăte și zgomot.

Pe 4 iulie, în Piața Roșie, congresul ține o slujbă de rugăciune pentru acordarea victoriei și bunăstarea interioară a patriei. La 6 iunie, Titlinov întocmește un raport privind înființarea unei uniuni întregi rusești a clerului și laicilor, în fruntea căreia este necesar să se înființeze un consiliu integral rus al congreselor diecezane și întregi rusești ale clerului și mirenilor. Majoritatea vorbitorilor au fost în favoarea creării acestei organizații. Dar oh. Potekhin și gr. Istomin a formulat obiecții viguroase. Esența acestor obiecții a fost că vorbitorii s-au temut dacă consiliul luat în considerare va constrânge activitățile bisericii și organelor guvernamentale, dacă ar fi ceva asemănător unui consiliu al deputaților muncitorilor și soldaților. Dar, după explicațiile lui Titlinov, hotărârea de înființare a consiliului a fost adoptată în unanimitate. Atunci Titlinov a pus o a doua întrebare: este necesar să se înființeze un sindicat al clerului? Pe această temă au intervenit 17 persoane - Prot. N. F. Egorov și muncitorul Mihail Grigorievici Fomin (amândoi reprezentanți ai uniunii clerului democratic și mirenilor) s-au pronunțat cu hotărâre împotriva înființării unei uniuni speciale a clerului. Ei au constatat că separarea clerului într-o uniune specială nu era de dorit, întrucât o astfel de unire putea sprijini înstrăinarea clerului de laici și putea da naștere unei lupte de clasă, incompatibilă cu creștinismul și indecentă pentru pastori. Cu toate acestea, uniunea a fost acceptată cu majoritate de voturi. După sindicat s-a înființat „Uniunea Atotrusă a Clerului și Mirenilor”, care urmărește următoarele sarcini: a) „menținerea credinței ortodoxe și a bisericii în condițiile moderne de existență; b) păstrarea și întărirea principiilor creștine în viața personală, socială și politică.”

Pe 7 iunie, la congres, se discută problema atitudinii față de stat. Cei mai importanți membri ai sindicatului vorbesc despre această problemă. Președintele secției, profesorul Prokoshev, a raportat că, în opinia secției, aceasta a fost recunoscută de o majoritate covârșitoare.

votează că separarea dintre biserică și stat este inacceptabilă. Apoi a apărut întrebarea despre un termen care clarifică relația dintre biserică și stat. S-a stabilit că această relație nu trebuie exprimată sub forma unei poziții dominante în stat. Însă, având în vedere meritele istorice ale Bisericii Ortodoxe și prin prisma celor 114 milioane de cetățeni care îi aparțin, s-a considerat corect să i se acorde întâietatea între alte credințe. Savantul profesor de la Odesa Pokrovsky se pronunță împotriva opiniilor secțiunii, subliniind că o legătură strânsă între biserică și stat nu este deloc de dorit sau acceptabilă, deoarece natura bisericii și a statului este diferită - motivele practice împiedică, de asemenea, o astfel de unitate. . Istoria arată că uniunea dintre biserică și stat a transformat în cele din urmă biserica într-o secție de poliție. Istoria bisericii occidentale arată că statul nu s-a bucurat de legătura sa cu biserica. Cum ne poate captiva această legătură între biserică și stat? Desigur, nu din motive egoiste, ci din dorința de a păstra puterea de influență a bisericii asupra oamenilor. Dar în acest scop, legătura materială și dependența legală nu sunt doar inutile, ci chiar dăunătoare. Separarea bisericii de stat este interpretată incorect ca persecuție a bisericii, citând exemplul Franței. Această viziune este contrazisă de situația bisericii din America. Toți slavofilii noștri proeminenti au susținut autonomia bisericii, care este posibilă numai cu separarea bisericii și a statului.

Următorul vorbitor este Prince. Evg. Trubetskoy explică ce consecințe grave, în raport cu bugetul, închinarea, învățătura legii lui Dumnezeu și sfințirea actelor statului prin rugăciune, o separare completă a bisericii și a statului, în sensul că programele socialiste înțeleg această separare plumb în Rusia. Desigur, nicio persoană religioasă nu poate fi de acord cu acest lucru. Independenta bisericii si separarea bisericii sunt fenomene de alt ordin. Vrem doar primatul Ortodoxiei printre alte culte, care au si libertatea de confesiune si sprijin din partea statului; Negăm inegalitatea în drepturile civile bazată pe apartenența la o anumită religie. Înțelegem primatul în sine ca primatul în onoare și nu un avantaj în drepturi. Trebuie sa

■N

[redacted] [redacted]a

Amintiți-vă că sloganul separării bisericii și a statului este în prezent un slogan de luptă înaintat împotriva bisericii de oameni care îi sunt ostili sau indiferenți față de ea. Iar în rândurile noastre, la congresele eparhiale, el nu poate fi instalat decât din cauza unei neînțelegeri. Separarea dintre biserică și stat este desființarea completă a bisericii, ceea ce nu putem și nu trebuie să permitem. Trubetskoy este susținut de Prof. S. N. Bulgakov. Bulgakov subliniază că problema relației dintre biserică și stat este complexă, multilaterală și responsabilă, iar soluția ei trebuie tratată cu mare atenție nu numai de către biserică însăși, ci și de toată Rusia civilă, pentru că aceasta este problema fundamentală a construirii statului nostru . Nu putem sustrage decizia sa, nu numai ca fii ai bisericii, ci

și ca cetățeni ai Rusiei. La urma urmei, construcția statului se realizează nu numai în consiliul deputaților muncitorilor, ci trebuie să se facă și aici, deoarece noi constituim sufletul poporului rus. A vorbi despre separarea dintre biserică și stat în sensul eliminării oricărui contact dintre ele nu este doar o neînțelegere, ci și o iluzie. Adevărat, ideea de despărțire este populară și cu ea sunt asociate atât cele mai bune aspirații ale fiilor bisericii, cât și cele mai anti-bisericești. Dar acest lucru demonstrează neclaritatea termenului de separare. Și căutăm norme de relații între biserică și stat nu pentru toate timpurile, ci doar pentru timpul prezent. Cum putem recunoaște aceste relații acum? Există două idei definitorii aici: în primul rând, libertatea bisericească, pe care nu o vom face compromisuri, și în al doilea rând, viața însăși a plasat Ortodoxia într-o nouă relație cu statul, pe care trebuie să o înțelegem și să o dezvăluim poporului rus. Putem considera că religia este o chestiune privată? În niciun caz, pentru Biserica Rusă există ca un întreg, legată de unitatea vieții și a guvernării. Bisericii lui Hristos nu se teme de persecuții, dar nici noi nu ar trebui să chemăm la ei. Recunoașterea bisericii ca organizație juridică publică este necesară, iar problema independenței bisericii este o problemă a stării forțelor sale interne. Cea mai controversată problemă este cea a sprijinului financiar al bisericii, dar, pe de o parte, bugetul acesteia este mic, iar pe de altă parte, trebuie să fie prețuit, având în vedere dificultatea excepțională a momentului în care se aflã. trăind. Insistați asupra despărțirii bisericii de

Statalitate înseamnă a nu crede în viitorul statului rus. În timp ce Rusia este încă pe drumul către un consiliu și o adunare constituantă, nu avem dreptul să rupem legătura dintre biserică și stat.

Și în urma acestor dezbateri, congresul s-a pronunțat împotriva separării dintre biserică și stat.

Congresul nu a dat rezultate certe. Acești 1200 de oameni (mai târziu cifra inițială de 700 a ajuns la 1200) au vorbit, au făcut schimb de păreri și au plecat. Între timp, biserica și opinia publică au interpretat congresul ca un prototip al consiliului. Ce semn trist! Un lucru era cert și clar. Potrivit obiceiului pre-revoluționar, bisericii amestecă sarcinile religioase cu sarcinile politice, iar conform tradiției veche, politica bisericii este politica conservatorismului. Acest lucru reiese mai ales din declarația congresului, adoptată în ședința finală din 12 iunie pentru diseminare în armată pe diverse fronturi și în rândul poporului. Recunoscând „stăpânirea poporului” drept cea mai bună formă de guvernare, congresul cere ca totul să fie încredințat adunării constituante și, până atunci, respectând status quo ante, să nu se schimbe nimic. În special, „toate acțiunile arbitrare dinaintea adunarea constituantă a dus la confiscarea terenurilor și apelor monahale, bisericești și proprietate privată, precum și împiedicarea sau limitarea folosirii acestora, condamnăm cu hotărâre ca sporind, distrugând țara, tulburările.” De asemenea, Congresul face apel la muncitori „să nu ceară împlinirea imediată a tuturor dorințelor, chiar și a celor doar, ci dimpotrivă, pe cât

posibil, să crească energia muncii și numărul de ore de lucru pentru a salva patria de dușmani externi și nenumărate necazuri interne.”

Congresul bisericii, această organizație supramondană, care nu are un oraș care să locuiască aici, după cuvintele apostolului Pavel, este obligată „să fii înțelept pe pământ, nu pe pământ”, se încheie cu următorul apel. : „de acum țara noastră este amenințată de cel mai mare pericol de a uita legămintele Sf. Credința ortodoxă, sărăcirea dragostei față de patrie, ruina economică din cauza luptei tribale, de clasă și de partid, apoi chemam în primul rând fratern pe toți să se roage neobosit pentru ajutor de sus și să ne amintim constant de datoria sfântă filială de a salva patria. Armată și marina rusă curajoasă, până acum sincer

B···
·····································

iar cei care au stat amenințător de pază peste Rusia, ne rugăm să ne amintim de gloria anterioară a steagurilor lor și să arătăm că fiii Rusiei libere, numai din simțul datoriei, o pot susține nu mai puțin altruist decât în zilele sclaviei. și constrângere. Ne înclinăm cu evlavie în fața sacrificiilor și chinurilor supraomenești pe care le-au suferit, dar ne gândim să ne întărim în duh pentru noi isprăvi, să ne salvăm de rușinea națională și de înrobirea străină, pentru a salva Rusia și libertatea noastră politică și bisericească. Restul populației țării face apel la muncă și răbdare, la îndeplinirea mai necesară ca niciodată a obligațiilor bănești și naturale, la transferul economiilor lor către guvern pentru mântuirea patriei prin subscrierea la împrumutul de libertate, pentru donații în același scop din proprietatea personală, socială, în special, monahală și bisericească a tot ce este posibil. Solicităm comunităților parohiale nou înființate să aibă grijă să contribuie la toate acestea pentru mântuirea patriei. Vă rugăm, prin respectarea reciprocă, să opriți lupta internă care ne distruge patria și pe noi împreună cu ea și să vă uniți pentru o respingere prietenoasă, populară și puternică a inamicului de la granițe. Numai în aceasta vedem cele mai sigure mijloace de a salva țara și de a aduce mai aproape de noi, creștinilor ortodocși, pacea pe care o dorim mai mult decât oricine altcineva*.

Între timp, viața continuă. Alături de aceasta vine și dorința bisericii de a reglementa această viață și de a influența politic. Apelurile singure, ca și apelurile congresului, nu vor funcționa. Rezoluțiile nu sunt luate în considerare, așa cum a subliniat Micul Ziar: viața imediat după congres a dat un impuls bisericii.Congresul a decis ca școlile parohiale să fie păstrate de către biserică.Și curând după aceasta, Guvernul provizoriu. a decretat transferul acestor școli la acesta.Atunci bisericii se gândesc să ajute cauza lui aderându-se la anumite partide.Așa că Serafim de Celiabinsk a declarat comitetului din Celiabinsk al Partidului pentru Libertatea Poporului despre dorința sa de a se alătura partidului.

În general, biserica începe să flirteze cu cadeții, iar cadeții cu biserica. Starea de spirit chiar și a bisericilor liberali este moderat conservatoare. Din Congresul All-Rus menționat mai sus se poate judeca fizionomia politică a clerului din această perioadă. Potrivit mărturiei unui participant la congres, prof.

[redacted] [redacted]

Pokrovsky, culoarea politică a grupului congresului a fost, în general, destul de moderată, mai degrabă chiar conservatoare la scara actuală - nu în stânga cadetului sau chiar a octbristului.Dar acest lucru s-a dovedit a fi, de asemenea, prea stânga și inacceptabil pentru cler. . Potrivit aceluiași Pokrovsky, la congres „prima trăsătură negativă în starea de spirit a clerului modern ne este dezvăluită cu toată claritatea - acesta este conservatorismul său excesiv în interpretarea celor mai importante probleme ale unui social, de stat și bisericesc - natura principială. Trebuie să recunoaștem cu tristețe că majoritatea clerului de aici trăiește și respiră tradițiile vechiului regim și nu găsește un limbaj comun și o platformă de acord nici măcar cu cei mai moderați dintre laici. Și această împrejurare este plină de pericole pentru cler, care pot tăia de la rădăcină orice posibilitate de reînviere a bisericii, adică. reunificarea sinceră a părților disparate ale corpului bisericesc." Încheind caracterizarea stării de spirit a clerului, Pokrovsky concluzionează: "Deci, nu totul este fericit în starea de spirit a clerului nostru. Dacă această dispoziție nu se schimbă în bine, atunci viitorul consiliu bisericesc poate să nu ne aducă pacea, unitatea și pacea dorite”.

Între timp, contradicțiile politice ale vieții rusești, lipsa de valoare a organelor politice de conducere ale statului, vagul și confuzia principiilor care călăuzesc guvernarea provizorie, i-au forțat pe cei care au văzut că este imposibil să meargă așa, să facă un încercarea de a schimba viața statului printr-o a doua schimbare revoluționară. Are loc celebra răscoală bolșevică din iulie. Este suprimată – vremea nu a sosit încă. Dar partea conservatoare a statului este speriată, biserica este teribil de alarmată. Și astfel, la 10 iulie, Sinodul a emis următorul apel:

Sfântul Sinod Guvernator copiilor Bisericii Ortodoxe Ruse și tuturor cetățenilor statului rus.

Dumnezeu să ajute.

Draga noastră patrie trece prin zile grele și fără precedent îngrozitoare. De trei ani se aude un strigăt în toată Rus'ul şi faţa se întunecă de durere

[redacted] [redacted]a

pământul nostru la vederea sângelui vărsat de cei mai buni fii și cetățeni ai săi în abnegație - apărători ai patriei, ai sanctuarelor și a proprietăților ei. De trei ani s-a auzit geamătul Rusiei care, „întinzându-și mâinile”, strigă cu lacrimi: „Vai de mine, sufletul meu lâncește înaintea ucigașilor” (Ieremia 4:31). Iar acest geamăt, această mâhnire a taţilor şi a mamelor, a soţiilor şi a copiilor ai vitejii noastre oşti, părea să nu aibă sfârşit; în ceața nenorocirii care atârna peste țară nu se vedea nicio lumină. Dar acum a sosit ceasul libertăţii publice în Rus', toată ţara, de la capăt la capăt, cu o inimă şi un suflet, s-a bucurat de noile zile strălucitoare ale vieţii sale, de noul, prielnic pentru ea, an al Lord. Și a înflorit speranța că Rusia, după ce a aruncat lanțurile politice care o legau, își va îndrepta toată puterea pentru a se elibera de jugul german și toată mintea ei către dezvoltarea și organizarea internă pașnică a statului și binele poporului de rând . Cu toate acestea, spre profundă durere a țării, patria suferindă nu era sortită să trăiască mult timp în această speranță. În urma libertăţii, un nou duşman rău a pătruns în noi şi a semănat neghină în Rus', care nu întârzia să încolţească, înecând lăstarii libertăţii dorite. Furturile, jafurile, tâlhăriile, violența și intensificarea luptei politice de partid au devenit proprietatea noii noastre vieți și au insuflat mânie și discordie în rândul oamenilor, ceea ce a dus la un război fratricid intern și la vărsări de sânge repetate. Și ca urmare, pe de o parte, încetarea ofensivei lansate strălucit împotriva inamicului, pe de altă parte, în locul libertății - o nouă asuprire reciprocă, în loc de frățietate - o răcire a iubirii, declinul binelui, pașnic, fratern. relatii sociale. Țara a luat calea distrugerii, iar în viitor o așteaptă acel abis îngrozitor, care este plin de deznădejde înspăimântătoare pentru noi toți, cu excepţia cazului în care „confuzia și călcarea în picioare și confuzia de la Domnul Dumnezeu” (Is. 22, y) nu face. nu opriți.Cetățeni ai țării ruse! în aceste zile cumplite ale încercării noastre sociale, datoria noastră comună este să înțelegem și să simțim cu toată ființa noastră groaza deplină a situației din țară, care a fost creată de conștiința întunecată a distrugătorilor ei, și să nu mai rămânem surzi, insensibili la mânia neprihănită a lui Dumnezeu care s-a abătut asupra noastră pentru păcatul nostru de a neglija legile lui Dumnezeu și ale omului.

„iv··

Vino, datoria noastră urgentă și imperativă este să ne pocăim de acest păcat al nostru, pentru ca Domnul să nu ne judece să bem paharul încercării noastre până la capăt, să devenim printre alte neamuri „o groază, o batjocură, o pustiire și un blestem” (Ier. 49, i2-13), și ca țara noastră să audă glasul pedepsitor al lui Dumnezeu: „Iată, te voi face mic între neamuri, disprețuit între oameni” (p. 15). Este datoria noastră sfântă să prevenim cu pocăința noastră ultimul pahar al mâniei lui Dumnezeu, pentru ce vei, Rusia, „devastă, disprețuită” în acest viitor al tău, atât de prietenii tăi adevărați, cât și de acei prieteni imaginari care sunt trădătorii tăi și „Îți cauți sufletul?” (Ieremia 4:30)? Gândește-te cu fermitate: când moartea ta se va îndeplini, „cine

te va regreta?” Și cine îți va arăta compasiune? 11 cine va veni la tine să te întrebe despre bunăstarea ta* (Ieremia 15:5)? Nu te va părăsi nici măcar Domnul milostiv, care prin gura proorocului va zice poporului său: „M-ai părăsit, te-ai retras, de aceea Îmi voi întinde mâna asupra ta și te voi nimici; ai milă” (v. 6)?

Arhipăstori și păstori ai Bisericii Ruse! Și tu îți vei îndeplini datoria față de o țară epuizată de lupte. Chemați oamenii la rugăciune și la pocăință sinceră. Învață, zidește, convinge, mai ales pe oamenii discordanți, ca să nu-și profaneze conștiința cu răutatea lor și să nu umple cu urâciuni țara însetată de adevărata libertate; roagă cetăţenii cu cuvintele tale, să iubească sfânta frăţie, să-şi dea fiii Rusiei inimile în ascultare de adevărul lui Dumnezeu, şi puterea şi munca lor spre binele patriei lor suferinde. Amintiți-le tuturor de legământul Cuvântului divin și rațiunea umană sănătoasă că numai în unitate este puterea și că numai „neprihănirea înalță un popor, iar fărădelegea este dezonoarea neamurilor * (Proverbe 14:34) și distrugerea pentru țara noastră. Ridică-te, Rusia, cu duhul tău în pocăință, cu puterea ta în lucrarea ta - și „Domnul te va ridica și te va mântui din mâna celor răi și te va izbăvi din mâna asupritorilor” (Apoc. 15:19,21): „Smeriți-vă înaintea Domnului” și „El vă va înălța” (Iacov 4.10) și vă întărește în libertatea, în bunătatea, în fața conștiinței, în bucuria voastră. viaţă. Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor. Amin. Arhiepiscopul Platon, Exarhul Caucazului, Serghie, Arhiepiscopul Finlandei. Mihai, Episcopul Samarei și Sta

5°

" [redacted]

Vropolsky, Agafangel, Arhiepiscopul Iaroslavlului și Rostovului. Andrei, episcop de Ufa și Menzelinsky. protopop Alexandru Smirnov. protopop Alexandru Rozhdestvensky. protopop Fiodor Filonenko”.

Pentru biserică, bolșevicii deja din iulie sunt sinonim pentru groază, oameni cu conștiința întunecată etc. Din iulie, biserica a început deja să-i persecute pe bolșevici. Și într-o mare varietate de moduri. Astfel, în pliantul „Muncitori și capitaliști”, omul bisericesc „L” găsește următoarele rânduri: „Există, totuși, socialiști care se numesc bolșevici. Ei spun: „cere orice, fără calcul, fără să se uite în urmă.” Astfel de socialiști nu le plac oamenii. De aceea nu sunt socialiști. Socialismul, ca Evanghelia, nu vrea ca oamenii să moară de foame” (sic!).

Biserica își demonstrează atitudinea față de bolșevici organizând solemn înmormântarea cazacilor uciși în iulie.

Arhiepiscopul Platon pronunță un cuvânt neobișnuit de interesant în Catedrala Sf. Isaac. Aici biserica, cu toată autoritatea ei, de la înălțimea amvonului ei sacru, îi echivalează pe cazacii care i-au suprimat pe bolșevici cu Sf. martiri care au suferit pentru Hristos! Și îi cheamă deschis pe bolșevici agenți germani. Acesta este cuvântul din iulie 1917:

„Iubiți frați și surori în Domnul. Cu toții vedem și simțim cu toții că aceste zile sunt vremea martiriului, timpul martiriului copiilor Rusiei. Și fericiți, de o sută de ori fericiți sunt cei dintre cei cărora Dumnezeu le-a arătat această ispravă, cărora Dumnezeu le-a sortit să primească cununa martiriului. Să mori pentru patria ta, pentru rudele tale — ce moarte glorioasă, unică, excepțională! Moare un creștin bun, un creștin care toată viața a vrut să fie eliberat de legăturile lui aici pentru a fi cu Hristos — moare un călugăr bun, a cărui iubire s-a împlinit în moarte. A ars și a ars aici pentru a se aprinde acolo.Aceasta este o moarte bună, dar o moarte naturală, obișnuită. A trăit în liniște și a murit în liniște. Regatul raiului! „Fericiți morții care mor în Domnul.” Dar există o altă moarte, o moarte glorioasă, o moarte eroică, moartea datoriei, moartea ca o consecință a mișcărilor nestăpânite ale sufletului nobil al omului. Slavă și mulțumire pentru Doamne că o astfel de moarte se întâmplă și în zilele noastre.Se poate trăi și dacă există oameni care pot muri așa.

Moartea este un indicator sigur al puterii și puterii spirituale

4"   Si

oameni. Seva este încă proaspătă în trupul oamenilor — oamenii din mijlocul cărora vin voluntari la o astfel de moarte sunt vii și tenace. Tocmai acești voluntari, copii atât de glorioși ai Rusiei, eroi ai datoriei sunt pe care acum îi îndreptăm spre eternitate. Cu dragoste și mândrie privim aceste rămășițe muritoare ale lor, dându-ne să știm că în mijlocul nostru există încă oameni care își iubesc la infinit patria și sunt devotați cu abnegație datoriei lor. Dar, în același timp, durerea dureroasă ne străpunge inima, tristețea profundă ne umple sufletul. Te întrebi involuntar: de ce s-a întâmplat asta? De ce au fost uciși? O rușine! Doamne, ce rușine în această crimă! Indignarea te învinge când îți imaginezi inutilitatea acestei crime și inutilitatea acestui sacrificiu. Și când îți amintești că acești eroi au persoane dragi, că cineva, și poate fiecare dintre ei, are o mamă dragă care și-a desfășurat fiul într-o ispravă și așteaptă cu nerăbdare să plece acasă, devine ciudat în sufletul tău. . Gata să se dăruiască pentru fiecare picătură din sângele lui, ea s-a uitat la el, văzându-l pe câmpul de luptă și s-a gândit: „Fiul meu, fiul meu drag!” Ce se va întâmpla cu tine? Ce te așteaptă? Ea s-ar fi putut aștepta ca el să fie luat prizonier de un german rău, să moară în captivitate germană, să moară într-o luptă glorioasă împotriva acestui inamic, dar ea nu s-ar fi putut aștepta ca el să fie ucis. pe dealurile cetăţii natale din mâna fratelui său. Acesta din urmă s-a dovedit a fi un trădător și un răufăcător, care a făcut ceea ce germanul nu a putut să facă. Ce durere! Oribil! Chiar și în vremurile noastre sângeroase, impresia acestei crime zguduie sufletul. De mâna rusă au fost uciși copiii țării rusești și, mai mult, astfel de copii pe care inamicul îi urăște din tot sufletul, capabili de ură. Cine altcineva, dacă nu cazacii noștri care nu au fost prinși, trădează germanii torturilor și torturilor care sunt deosebite în oroarea lor? Cine altcineva, dacă nu cazacii noștri, taie panglici din piele, le taie nasul, înțepătează. le scot ochii și

le umple cu cartușe? Nemții au adversari printre cazaci, care își apără patria cu viața. Germanii știu asta și îi urăsc la nesfârșit pe puternicii războinici cazaci. Până la urmă, aceștia nu sunt cei ai adversarilor care fraternizează cu ei, care, spre rușinea și durerea noastră, trec de la noi la nemți și, retrăgându-se de la germani, vin la noi. Germanii îi disprețuiesc doar pe aceștia, folosind pe deplin și pe scară largă serviciile lor perfide. Ce uimitor

la

Diferența este remarcabilă prin enormitatea ei între aceștia, a căror pierdere o plângem acum, și cei veniți și din poporul nostru – care, ascunzându-se în spatele numelui sfânt al soldatului rus, comit trădare și trădare împotriva patriei lor! Copii ai unei singure Rusii, dar ce abis îngrozitor se află între dragostea eroică, curajos de veselă, pentru patria unora și moartea spirituală a altora! Sfântul Sinod m-a instruit, cu o rugăciune către Dumnezeu, să-i însoțesc pe acești eroi ai datoriei în veșnicie și aici, în acest sfânt lăcaș, să exprim sentimentul copleșitor de profundă tristețe și tristețe provocat de acțiunile acelor soldați ruși care, sub influența agitatorilor, sunt gata să-și încheie datoria față de patria și dragostea pentru ea. Acest sentiment, suntem siguri, este împărtășit de toată Rusia, credincioasă binelui patriei. Toată Rus'ul, care nu s-a uitat de sine, deplânge noua trădare a poporului care a apărut. Ea, Rus în suferință, nu cunoscuse niciodată așa ceva. Ea nu credea că va veni vremea când unii ruși, în fața inamicului, vor înceta să mai fie ruși. Da, nu ar merita să trăiești în aceste zile dezastruoase dacă toți rușii s-ar dovedi a fi astfel de fii ai distrugerii, uitând legăturile de rudenie de sânge cu marea lor mamă Rusia și cu frații lor, fiii credincioși ai Rusiei. Dar Domnul trăiește! Și sufletul rusesc este încă viu! Dovada este în fața voastră, frați și surori. Încă poți trăi. Încrederea în aceasta ne este dată de victimele datoriei lor, de acești martiri pentru patria lor, pentru fericirea ei, pentru viitorul strălucit al Rusiei dragi. Fie ca isprava lor să aprindă inimile fiilor Rusiei pentru o nouă iubire, pentru o nouă jertfă de sine pentru o lovitură persistentă, de nezdruncinat, în folosul Patriei ! Fie ca el să servească drept ocară vie pentru cei slabi de inimă sau pentru cei care au uitat marea lor datorie față de țară. Și iată, în aceste momente sfinte pentru noi, să ne spună el, această ispravă, nouă, inimilor noastre îndurerate, cu ce sentiment deplin și arzător de recunoștință pentru iubirea neschimbată față de patria noastră și cu ce rugăciune arzătoare către Domnul celor vii și morții trebuie să-i avertizăm pe frații noștri-eroi nesfârșit iubitori la lăcașurile veșnice ale Tatălui Ceresc, unde nu există moarte, nici întristare, nici suspin, ci viață nesfârșită pentru toți cei care își depun sufletul pentru prietenii lor. Amip."

Un astfel de cuvânt, desigur, nu făcea decât să semăneze mai multă ură și

[redacted] B

un concept fals despre religie și îndatoririle oamenilor religioși. Dar acest lucru este făcut de Platon, președintele sinodului, șeful bisericii. Acest cuvânt este încă relativ calm, dar, în același timp, a apărut în tipărire apelul episcopului Andrei (prințul Ukhtomsky) „despre organizarea vieții parohiale". Aceasta nu este altceva decât nerăbdare politică bisericească. Iată câteva fragmente:

„Ortodocși uniți-vă!" — acesta este steagul vieții noastre rusești în prezent, acesta este strigătul care ar trebui să răsune neîncetat peste fața pământului rusesc! Ortodox! Mergeți la bisericile voastre, mergeți și rugați-vă; luați sfat și rugați-vă din nou! Credeți-mă, frații mei în Hristos, că acum fără unificare parohială vom pieri! Sunt ferm convins că Rusia este acum în pragul distrugerii doar pentru că noi, ortodocșii, am uitat parohia noastră ortodoxă și am permis tot felul de spioni, trădători, atei și trădători să intre în familia noastră rusă. II Armata noastră ortodoxă se confruntă acum cu dezastre extreme și umilințe doar pentru că în armata noastră se află atei, urășori de Dumnezeu, oameni cu conștiințe complet arzătoare, de aceea toți creștinii ortodocși din fiecare parohie trebuie să se unească în cea mai apropiată familie și să fie acceptați în această familie în la fel ca și Anterior, tovarășii cazaci au fost cei care au acceptat în societatea lor... Și ar trebui să te ferești să accepți primul străin pe care îl întâlnești în societatea ta și să-i încredințezi secretele familiei și bisericii. Așadar, creștini ortodocși, uniți-vă! Promovați această asociație în toate modurile posibile. Uite: socialiștii și-au început viața în Rusia în urmă cu douăzeci de ani, sub împăratul Alexandru al III-lea nu au existat deloc, apoi au început să strige „proletari din toate țările, uniți-vă!" și au fost atât de capabili să-și conducă propaganda, încât sunt acum. la comanda Rusiei. Și această echipă este costisitoare pentru nefericita Rusie, pentru nefericitul popor rus."

Timpul se apropie de august. Catedrală. Adunarea Constituantă. Alegerile pentru consiliu sunt în desfășurare. În liniște, neobservat, manipulat. Sunt programate alegeri pentru adunarea constituantă. Diverse partide încep să cocheteze cu biserica, de la socialişti-revoluţionari până la cadeţi. Aș spune că toate partidele, cu excepția Partidului Bolșevic. Cadeții, „Partidul Libertății Poporului", sunt deosebit de energici. II „Buletinul social și bisericesc integral rusesc" în nr. 83 din

În articolul de orientare, „Partidul Bisericii" vorbește în mod specific despre Partidul Cadet, iar articolul se încheie cu cuvinte semnificative: „La alegerile pentru adunarea constituantă, alegătorii bisericești vor fi, fără îndoială, călăuziți în orientarea lor politică de o comunitate de interesele, iar atenția Partidului pentru Libertatea Poporului asupra chestiunii bisericești o poate aduce - rezultate electorale practice".

Se apropie de sfârşit congresele (monahale, religioase, misionare întregi ruseşti), care erau în egală măsură congrese bisericeşti şi în

egală măsură congrese politice şi de securitate, cu apelurile lor eterne către Kerenski, către armată etc.

Congresele întregii ruși se încheie, începe Consiliul întreg rusesc.

Într-un moment de o importanță excepțională pentru biserică, Buletinul Public și Biserica Atorusă, vocea oficială a bisericii, vorbește despre acest eveniment istoric în nr. 95: „Într-un moment cumplit din viața statului, în o mulțime de voci ale oamenilor, chemate să exprime Duma populară despre mântuirea patriei (aici „Vestnik” se referă la celebra Conferință de Stat de la Moscova), s-a auzit și vocea Bisericii Ortodoxe (în numele ei a vorbit Arhiepiscopul Platon). Suna acuzator și de avertisment. Descompunerea statului a reflectat clar sărăcirea valorilor spirituale.

Același lucru s-a întâmplat cu Rusia revoluționară care s-a întâmplat Rusiei în timpul lui Godunov și a impostorilor, în epoca Necazurilor de la Moscova: conștiința poporului a fost zguduită. Numai că acum nenorocirea este mai adâncă decât era acum trei sute de ani. Atunci conștiința în principal a claselor superioare, a boierilor slujitori, s-a întunecat. care au început să vândă patria cu ridicata și cu amănuntul. Acum decăderea pernicioasă a pătruns adânc în clasele inferioare ale oamenilor. Nu era Rusia boierească, ci Rusia democratică care părea să-și fi pierdut conștiința. Constructorul de națiune al statului părea să fi uitat rațiunea, cinstea, datoria, totul măreț și sfânt. Sub asaltul egoismului de clasă nestăpânit al maselor muncitoare, grinzile statului se prăbușesc fulgerător. Dar cele de stat: înseși fundamentele conviețuirii umane se prăbușesc adesea. O fiară s-a trezit în masele întunecate. Oamenii au devenit sălbatici și au început să comită excese pur bestiale. Războinicul rus „ortodox”, „iubitor de Hristos” jefuiește,

violează populația lipsită de apărare. Dușmanii noștri și-au câștigat dreptul de a-l privi cu dispreț pe soldatul rus. Aliații noștri ar trebui să-și acopere fața cu mâinile de rușine. Rușinea și groaza au venit peste noi și au zdrobit viața rusească ca un coșmar. Să se piardă totul, atâta timp cât onoarea este mântuită; aceasta era mângâierea popoarelor în nenorocirile lor. La noi, vai, nu totul este pierdut, dar onoarea este cea mai de preț cea care se pierde. Desigur, în cele din urmă a răsunat un strigăt puternic: trebuie să salvăm Rusia. Pentru a salva nu numai statulitatea, ci și fața poporului, demnitatea morală a oamenilor. De asemenea, este firesc ca în acest moment biserica să declare: nu vei salva Rusia fără a opri decăderea spirituală. Dezastrul care ne-a lovit este în primul rând de ordin moral, mai degrabă decât material. Ce înseamnă spectrul falimentului economic alături de spectrul falimentului spiritual? Popoarele cu voință puternică au ieșit învingătoare și nu din astfel de încercări Hanibal a putut lua Roma, dar să nu-i copleșească pe romani, iar Roma a fost invincibilă atâta timp cât au existat romani adevărați. Dar când conceptele oamenilor despre onoare și datorie s-au slăbit, conceptul de bine și rău a fost distorsionat, iar valorile morale s-au prăbușit , a apărut o criză decisivă în viața oamenilor. Și pentru a salva Rusia, fără îndoială,

este nevoie, în primul rând, de a îmbunătăți spiritul poporului, de a vindeca boala spirituală care a pus stăpânire pe masele. Rus’ ortodox, iubitor de Hristos, a devenit un fel de diavol printre națiuni: la urma urmei, aceasta este un fel de obsesie demonică. Este imposibil ca o fiară să învingă un om. Sufletul oamenilor a fost otrăvit, de parcă imaginea oamenilor ar fi fost înlocuită. Și-au zguduit credința, spune biserica, și și-au zguduit conștiința. Aveți grijă de religie și sănătatea spirituală a oamenilor va fi restabilită. Toate acestea sunt adevărate. Dar aceasta epuizează diagnosticul bolii și rețeta pentru vindecarea ei? Aici apare o îndoială profundă, ca și în cazul multor alte consilii de mântuire națională! Conștiința a fost zdruncinată, temeliile spirituale ale vieții au fost subminate, iar sufletul oamenilor s-a materializat. Dar de ce? Toate acestea ar fi putut într-adevăr să fie făcute de câteva luni de propagandă bolșevică? Efectul nu corespunde prea bine cauzei și involuntar trebuie să caute alte cauze. Da, fără îndoială, fluxul revoluției, purtând prețioasele principii ale libertății, a adus cu sine multe elemente negative, instigând instinctele egoiste, lupta de clasă și poftele materiale.

[redacted]în

ceaiuri. Fără îndoială, revoluția a zguduit și viziunea oamenilor asupra lumii, smulgând din ea câteva elemente vechi. Cu toate acestea, regenerarea spirituală și morală nu are loc atât de repede și, fără îndoială, nu s-ar fi putut întâmpla în acest timp cu sufletul oamenilor. Evident, s-a produs doar o metamorfoză exterioară: o disciplină morală, nu foarte puternică, a adormit și s-a dezvăluit ceea ce existase întotdeauna sub acoperirea reținerii exterioare. În special, aceasta înseamnă că cultura creștină nu a captat profund poporul și nici nu a avut timp să introducă în ei principiile elementare ale moralității. Într-un cuvânt, ceea ce sa reflectat încă o dată în istoria noastră culturală a fost că religia era aproape epuizată de credința rituală și religiozitatea vizibilă nu avea o bază morală internă. Oamenii „iubitori de Hristos” nu numai că nu l-au iubit, dar nici nu L-au cunoscut pe Hristos: aceasta este tragedia de lungă durată a realității noastre rusești. Cine este de vină aici, este inutil să vorbim despre asta, deoarece, în general, în momentele critice, denunțurile sunt inutile și este nevoie de creativitate.Dar pentru a aprecia corect realitatea și semnificația diferitelor fapte ale timpului nostru, ar trebui să ne amintim mereu de perspectiva istorică.Ar fi o greșeală să dai vina pe revoluția rusă pentru „corupția” poporului, pentru subminarea moralității oamenilor, așa cum ar fi o greșeală să aruncăm toată vina pentru slăbiciunea culturii morale, pentru lipsa educației populare anterioare asupra bisericii și clerului. Să admitem că revoluția a dezlănțuit unele dintre cele mai rele instincte (deși nu în mod conștient), dar „căpăstru” este o garanție puternică a ordinii sociale? Pasiunile umane, pe lângă căpățânile pentru elemente „ireconciliabile”, au nevoie, în primul rând, de interioare. transformare; iar dacă nu există așa ceva printre mase, atunci orice ordine este fragilă. Am învățat asta din experiență amară. Ce urmeaza? Deoarece boala oamenilor nu este bruscă, ci de lungă durată, cu atât mai mult are nevoie de vindecare spirituală. 1

[Biserica are dreptul de a spune personalităților politice: să nu clintiți credința, să nu zdruncinați temeliile vieții religioase, întrucât temeliile ordinii morale sunt strâns legate de acestea, în special în rândul maselor, dar și personalităților politice. iar societatea are dreptul de a spune Bisericii: da oamenilor educatie crestina, morala, nu disciplina bisericeasca.Iesi din cercul ritualului.

[redacted]•[redacted]•[redacted]•[redacted] [redacted]a

formule abstracte și dogme, să poată aborda sufletul oamenilor și să insufle adevăratul creștinism. Dezvăluie-L pe Hristos lumii, pentru ca lumea să-L iubească și să-L urmeze. Faceți poporul creștin nu în nume, ci în spirit, faceți din religie o forță care creează viață, transformând relațiile creștine. O cruce pe piept nu este suficientă: trebuie să-l porți pe Hristos în inima ta. Aceasta este speranța pentru religia politicii și a statului că este imposibil să construim societatea umană doar pe baze materialiste. Și Rusia va fi salvată pentru totdeauna de necazuri de îndată ce această speranță se va realiza. Pentru a o pune în aplicare, totuși, declarațiile și declarațiile nu sunt suficiente, dar este nevoie de un impuls puternic, general al bisericii. Este un impuls, și nu un efort politic bisericesc. Va găsi biserica puterea și inspirația pentru un astfel de impuls? Consiliul bisericesc care tocmai s-a întrunit ar trebui să arate acest lucru. Nu numai că Rusia ortodoxă credincioasă își îndreaptă acum atenția asupra lui, ci poate asupra întregii Rusii. La marele sfat de stat, biserica a declarat că credința poate salva patria. Patria se uită la cât de mare este inspirația credinței. Cu asemenea speranțe, biserica își privi catedrala. Undeva acolo, în al doilea, și poate al treilea, plan sunt cerul și Hristos. Dar aproape, în apropiere este pământul, patria, Rusia. Să o salveze este sarcina catedralei. Și pentru a miea oară te întrebi: ce legătură are Hristos cu asta?

Biblioteca „Runiverse”

•[redacted] [redacted]v

CAPITOLUL P1.

Catedrală.

Pregătirile oficiale pentru conciliu au început cu apelul sinodului din 29 aprilie 1917, nr. 2491. Vă prezint mai jos acest document oficial în întregime.

"Prin harul lui Dumnezeu

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse iubiților frați în Hristos, arhipăstorilor, păstorilor și tuturor copiilor credincioși ai Sfintei Biserici.

Să se înmulțească binecuvântările și pacea voastră de la Domnul și Dumnezeu și din ceasul lui Isus Hristos.

De multă vreme deja în mintea poporului ortodox rus a trăit ideea necesității convocării unui Consiliu local integral rusesc pentru schimbări fundamentale în ordinea de guvernare a Bisericii Ortodoxe Ruse și, în general, pentru organizarea noastră. viața bisericească pe principiile de nezdruncinat date de Dumnezeiescul Întemeietor și Cap al Bisericii în Sfintele Scripturi și în regulile Sf. Apostoli, Sf. Consilii Ecumenice și Locale și Sf. Tată. Lovitura de stat care a avut loc în țara noastră, care a schimbat radical viața noastră socială și statală, a oferit Bisericii ocazia și dreptul de a se organiza liber. Visul prețuit al poporului ortodox rus a devenit fezabil, iar convocarea unui Consiliu Local cât mai curând posibil a fost considerată urgent necesară.

Așadar, mergând spre vocea Bisericii și într-o conștiință clară a nevoilor ei,. Sfântul Sinod își stabilește prima și indispensabilă sarcină pentru a face toate eforturile

[redacted]a detalii convocare Consiliul Local All-Rusian a emis deja un ordin prin care se face apel la oameni cunoscători autorizați de diferite instituții bisericești să elaboreze imediat probleme care să fie discutate la Consiliu și să adune materialul necesar în acest scop.

Dar viața bisericească revitalizată, care a început pretutindeni, animată de principiile libertății, necesită organizarea imediată și adoptarea urgentă a unei mari varietăți de măsuri pentru ordonarea și îndreptarea ei potrivită, conform poruncilor lui Hristos Mântuitorul și fundamentelor imuabile ale regulilor bisericești. si traditie. Există o nevoie urgentă de a face acum unele schimbări în toate aspectele vieții bisericii. Din cele mai vechi timpuri, principiul electiv care a dominat în Biserica Ortodoxă trebuie să fie aplicat în toate formele de guvernare bisericească disponibile. Participarea largă a tuturor membrilor Bisericii la treburile bisericii, cu inviolabilitatea drepturilor și îndatoririlor atribuite fiecăruia, ar trebui să-i atragă pe toți la activități largi în beneficiul Bisericii și să devină baza dispensației bisericii în prezent. Sunt necesare schimbări corespunzătoare atât în școala teologică, cât și în curtea bisericii. Toate aceste evenimente și evenimente similare ar trebui să conducă la ordonarea vieții bisericești și la posibila uniformitate a organizațiilor bisericești care apar peste tot. Poate că schimbările întreprinse vor avea doar o semnificație temporară, poate că viitorul Sinod va indica alte modalități de îmbunătățire a vieții bisericești, dar odată cu schimbarea sistemului politic, Biserica Ortodoxă Rusă nu mai poate rămâne cu acele ordine care au supraviețuit timpului lor. Aceasta constituie a doua și la fel de urgentă sarcină a Sfântului Sinod.

Dar structura Bisericii nu este lucrarea numai a Sinodului, nici măcar a păstorilor și arhipăstorilor numai, ci a întregului popor credincios.

Fiecare trebuie să-și aducă munca pentru cauza comună a bisericii. De aceea, Sfântul Sinod, pornind de la implementarea grăbită a măsurilor temporare propuse, solicită cu stăruință tuturor fraților arhipăstorilor și păstorilor Bisericii Ruse iubiți în Hristos și tuturor copiilor ei credincioși să ajute Sfântul Sinod în lucrarea sa responsabilă, mai întâi. dintre toți, cu rugăciunile lor calde către Domnul și sfinții reprezentanți ai țării rusești, A

[redacted]“

apoi prin participarea sa activă la organizarea universală a vieții bisericești pe principii noi, dar în conformitate cu temeliile eterne ale ordinii bisericești.

Eminența Voastră Arhipăstori! Datoria sfântă de a-ți conduce turma în aceste zile tulburi, dar mărețe și sfinte ale trezirii bisericii este cea mai aproape de tine. Apelați colegilor și turma voastră să participe activ la viața bisericească, îndepliniți dorința lor de a ajuta Sfânta Biserică cu munca și sfaturile voastre, oferiți-le libertatea largă de a se aduna la congrese, întâlniri și de a forma sindicate.

II voi, păstori și slujitori ai Bisericii lui Dumnezeu, fiți în unitate și unire de dragoste cu arhipăstorii voștri, amintindu-vă că fără episcop nu poate exista biserică. Încearcă în toate modurile să trăiești în cea mai strânsă și frățească comunicare cu enoriașii tăi; Lasă nevoile și cerințele lor, nu numai spirituale, ci și materiale, să devină mai aproape de inima ta decât nevoile tale personale. Acum vi s-a acordat libertatea de a decide chestiunile legate de structura bisericii în conformitate cu propria înțelegere. Folosiți această libertate, dar pentru libertatea și folosul bisericii, punând în aplicare deciziile luate cu privire la necesitatea schimbărilor în viața bisericească locală numai de comun acord cu autoritățile bisericești, căci, potrivit cuvântului Sf. Apostole, în Biserica lui Hristos totul ar trebui să fie decent și în ordine.

Iubiți copii ai Bisericii Ortodoxe! Păstrați-vă sufletele în pace în acest timp de încercare pentru patria voastră dragă. Căutați un refugiu liniștit în Biserica lui Dumnezeu în zilele de tristețe și nu uitați să mulțumiți Domnului cu bucurie. Adunați-vă în jurul păstorilor voștri pentru a face împreună lucrarea lui Dumnezeu, luând parte la dispensația bisericească și la lucrarea comună în folosul Bisericii. Păstrați ordinea și legalitatea în relațiile voastre reciproce, căci fără respect pentru drepturile altora, nici biserica, nici sistemul de stat nu pot fi întărite. Tratează-ți păstorii cu încredere și dragoste, acoperindu-le slăbiciunile cu cereri creștine și smerenie.

Cu toate acestea, noi, ca copii ai Bisericii noastre mame, vom părăsi toate diviziunile și scorurile reciproce; să uităm de trecut și să ne străduim pentru un viitor luminos, cu forță comună și iubire comună

b_

[redacted] [redacted]în

aranjarea vieții noastre bisericești și a mântuirii noastre veșnice. Să ne iubim unii pe alții, pentru ca într-un gând să mărturisim pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul Sfânt, Treimea unei substanțe și de nedespărțit. Amin.

Se[>ish, Arhiepiscopul Finlandei și Vyborg. Agafaniel, Arhiepiscopul Iaroslavlului și Rostovului. Mihail, episcopul Samara „Stavropol. Andrei, episcop de Ufa și Menzelinsky. Protopresbiter Nikolai Lyubimov.

protopop A. Smirnov.

protopop Alexandru Rozhdestvensky. protopop F. Filonenko”.

Un document interesant. Semnăturile de dedesubt sunt și ele interesante. Documentul pare a fi de natură strict ecleziastică. Între timp, susținerea ei politică este evidentă: „Păstrați-vă sufletele în pace în acest timp de încercare a scumpei Patrie” și mai departe: „Păstrați ordinea și legalitatea în relațiile voastre reciproce, căci fără respect pentru drepturile altora, nici biserica, nici sistemul de stat poate fi consolidat.” . Aceste două fraze ne vorbesc clar despre rolul politic pe care l-a asumat sinodul „reînnoit” și, admonestând biserica pentru marea sarcină de pregătire a conciliului, sinodul stabilește cu siguranță sarcini politice - totuși, nu există nimic contrarevoluționar. sau monarhic în ele acum .. Ambiguitatea politică este ascunsă în acest document viclean.Și între timp, privind semnăturile, vedem semnătura lui Agafangel, un membru notoriu al Sutei Negre, semnătura lui Andrei - în lumea prințului Ukhtomsky, semnătura a lui Lyubimov, preotul de curte al palatelor dinastiei Romanov.Viitorul ne va dezvălui cum treptat, cu grijă, pas cu pas, se țesea o linie de comportament definitiv conspirativă a bisericii în raport cu tânăra revoluție.

În aceeași zi, pentru Le 2500, sinodul hotărăște „să convoace un Consiliu preconciliar pentru a discuta probleme stringente legate de structura Bisericii Ortodoxe Ruse. Acest consiliu era alcătuit dintr-un număr de clerici din oficiu, dar, în același timp, la 25 mai, nr.32800, Sinodul a convocat la acest consiliu un număr de profesori liberali, ca specialiști. După cum arată istoria ulterioară, printre acești „specialiști” au fost oameni pe care

Biblioteca „Runiverse”

[redacted]•■ M·····

Ulterior, guvernul muncitoresc și țărănesc a fost condamnat la pedeapsa capitală pentru contrarevoluție: așa au fost profesorul N. I. Lazarevsky și un membru al Curții de Stat. Duma V.P. Shein (mai târziu arhimandritul Sergius). Fără îndoială, influența lor a afectat acele

proiecte de relații dintre biserică și stat care au fost ulterior discutate și adoptate la consiliu.

Ulterior, consiliul preconciliar a fost completat cu diverși membri noi, la conducerea sinodului. Așa că au intrat: Prințul Evgheni Trubetskoy, generalul Artamonov, membru al Tribunalului Districtual Moscova П. II. Astrov şi colab.

Timpul se apropie de alegerile pentru catedrală. Al Doilea Sinod anunță biserica despre viitorul sinod cu următorul document.

Sfântul Sinod Guvernator arhipăstorilor, păstorilor și tuturor copiilor credincioși ai Bisericii Ortodoxe Ruse.

Har și pace vouă de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos în Duhul Sfânt.

Slavă Domnului Dumnezeu Mântuitorul nostru!

Prin voia Providenței Divine, la 15 august 1917, în orașul antic Moscova ocrotit de Dumnezeu, va avea loc deschiderea Consiliului Local al Bisericii Ortodoxe Atoto-Rusești, format din episcopi, monahi și clerici și laici parohiali. loc. Consiliul este chemat chiar de această viață a Bisericii să rezolve chestiunea celei mai bune organizări a Bisericii lui Dumnezeu în spiritul libertății, unanimității, păcii și dragostei adevărate a lui Hristos. Sinodul trebuie să îndeplinească această sarcină după ce au trecut mai bine de 200 de ani de când Biserica Ortodoxă Rusă nu a văzut în sânul ei Sinoadele care datează din vremea Apostolilor (Fapte, capitolul 1) și s-au întrunit în vechea noastră Rus' pentru a discuta și rezolva problemele vieții Bisericii. Timp de mai bine de două secole, Rusia nu a auzit vocea minții naționale ortodoxe despre acele nevoi ale vieții bisericești care au fost aduse cu insistență de aceeași viață. Credința a căzut și s-a răcit în Rus', în popor au apărut și s-au dezvoltat erezii și alte dezbinări bisericești, unirea dragostei dintre păstori și turmă s-a slăbit și, de asemenea, între turma în sine s-a prăbușit.

*3

[redacted] [redacted]în

treptat legătura bisericească, cu legături puternice de frățietate, i-a unit pe creștinii ortodocși din vremuri trecute în biserici mici — parohii ortodoxe. Și, în ciuda unui asemenea rău, Sinodul nu a fost convocat și multe nevoi bisericești nu au primit permisiunea și satisfacția lor.

Acum, mulțumire și slavă Domnului Dumnezeu, Biserica Rusă a primit ocazia de a-și exercita dreptul său intern, pe principiile conciliarității, dispensației, și împreună cu ocazia de a convoca un Sinod apropiat de noi în timp, care ar trebui , prin raționamentul comun al bisericii, îndeplinim marea lucrare de reînnoire a sistemului nostru bisericesc și de îmbunătățire a vieții Biserica pentru binele și mântuirea poporului ortodox rus.

Arhipăstori, păstori, cleri și toți oamenii ortodocși ai Sfintei Biserici! Însăși viața Bisericii noastre ne cheamă la această lucrare conciliară, sfântă, inspirată, plină de credință, în folosul Bisericii, acest mare trup al lui Hristos (Efeseni 1:22-23) Întoarceți-vă acum din toată inima voastră și cu toate gândurile voastre și munca voastră pentru revitalizarea câmpului bisericesc rusesc. Și în primul rând, „de dragul nevoilor urgente ale bisericii** (Antioh, drepturile personale. 2o), pregătiți-vă într-un mod adecvat pentru Sinod dorit și așteptat de Biserică și sarcina sa grea și mare în importanța sa sfântă. Pentru a ghida această pregătire, Sfântul Sinod emite reguli pentru alegerea reprezentanților Bisericii care vor face parte din viitorul Sinod. Tratează această lucrare selectivă ca pe o datorie sacră încredințată de Biserica însăși. Apropiați-vă de această lucrare de alegere cu frică de Dumnezeu, cu dragoste pentru Biserica Domnului, pentru Patria înnoitoare, însetați de pace și liniște pline de har, de toată fraternitatea noastră în Hristos Domnul nostru. Cu o rugăciune aprinsă către Domnul Furnizor, către Preacurata Doamnă Maica Domnului, către sfinții lui Dumnezeu ai Bisericii lui Hristos și către sfinții mijlocitori și mijlocitori înaintea lui Dumnezeu pentru pământul rusesc, tuturor făcătorilor de minuni ai Moscovei și tuturor. Rusia, ridicați-vă în gânduri și sentimente bune, în pacea conștiinței voastre, povara acestei munci selective. Păstrarea evlaviei bisericești, aleși în Consiliu oameni evlavioși, oameni evlavioși, cei mai excelenți membri ai frăției noastre bisericești, cei mai dezinteresați și cei mai zeloși

apărători ai cauzei Bisericii, care cunosc și înțeleg nevoile Bisericii, care au o conștiință creștină bună (Evr. XIII, i8), care se bucură de respectul binemeritat în societățile noastre bisericești, care poartă în sine pacea bună. lui Hristos, popor cu frică de Dumnezeu (Fapte IV, 19), astfel încât aleșii voștri Ei au apărut ca o forță bisericească vie, capabilă să aducă, pe de o parte, prosperitate și pace Bisericii lui Dumnezeu și, pe de altă parte, , adevărul lui Hristos și bucuria Duhului Sfânt în inimile oamenilor care au fost confuzi sau zdruncinați în credință. Și apoi, după ce ți-ai împlinit datoria de a alege membri ai Sinodului, ți-ai curățit sufletele în timpul viitorului post Adormire și s-ai împărtășit cu sfintele, marile și făcătoarele Taine ale lui Hristos în ziua cinstitei Adormiri a Maicii Domnului. , aduceți împreună cu fraternitatea voastră comună rugăciuni pline de râvnă Prea Fericitului Mijlocitor al neamului creștin și „în Adormirea voastră să nu părăsim”, pentru ca, prin mijlocirea Ei rugătoare, Domnul Mântuitorul nostru să dăruiască Sfintei noastre Biserici” după inima ei” și „toate sfaturile” „împlinirii” ei, prin voința și harul Duhului Sfânt.

„Dumnezeul oricărui har, care ne-a chemat la slava Sa veșnică în Hristos Isus”, să ne desăvârșească, să ne întărească, să ne întărească și să ne facă statornici în credința noastră, în speranța noastră, în fraternitatea noastră bisericească.

„A Lui să fie slava și stăpânirea în vecii vecilor.” Amin” (i Petru V,—io—i).

Platon, Arhiepiscop de Kartali și Kakheti, Exarh al Georgiei.

Sergius, Arhiepiscopul Finlandei și al Vyborgului. Agafaniel, Arhiepiscopul Iaroslavlului și Rostovului. Mihail, episcop de Samara și Stavropol. Andrei, episcop de Ufa și Menzelinsky. protopresbiterul Nikolai Lyubimov. Protopopul Alexandru Smirnov.

Alexandru Rozhdestvensky, protopop. Teodor Filonenko, protopop.

Consiliul Preconciliar și-a asumat responsabilitatea de a pregăti pentru Consiliu acele materiale care urmau să stea la baza activităților Consiliului. De aceea el dezvoltă o întreagă gamă de

[redacted]în

rapoarte, proiecte și rezoluții pe tot felul de probleme ale vieții bisericești.

Dar problema centrală care a ocupat atenția conducătorilor consiliului electoral a fost problema poziției bisericii în stat. Chiar și preoții liberali (într-un anumit sens al cuvântului), precum popularul protopop Chepurin din Petrograd, s-au speriat de întrebarea deja arzătoare a separării bisericii și statului. Chepurin a ținut un discurs la o întâlnire a preoților liberali în care a cerut să se facă toate eforturile pentru a îndepărta această separare. Lucrătorii preconciliari au adoptat și punctul de vedere al unificării, și nu al separării, dintre biserică și stat. Pe lângă poziția juridică a bisericii în stat, ei sunt interesați de întrebări despre cel mai înalt guvern bisericesc, parohie, Vechii Credincioși etc. Dar, mai ales, mințile conservatoare ale bisericilor liberali sunt preocupate de politica, stat tot mai strălucitor revoluționar al țării. În final * în cele din urmă, consiliul preconciliar, de comun acord cu sinodul, întocmește (din 12 august 1917) următorul document:

„Către Consiliul Local al Bisericii Ortodoxe Ruse a Sfântului Sinod Guvernator

PERFORMANȚĂ

De mult timp, ideea a rămas ferm înrădăcinată în conștiința lumii ruse ortodoxe că o parte semnificativă a neajunsurilor și tulburărilor din viața bisericească rusă depindeau de restrângerea principiilor conciliarității canonice în ea; în același timp, speranțe universale au fost adresate mult așteptatului Consiliu că va elimina aceste neajunsuri și tulburări. Schimbarea sistemului statal a creat acum noi condiții pentru viața statală și socială, care impun ca viața bisericii să fie coordonată cu acestea. Circumstanțele grele din ultima vreme

pentru pământul nostru și pentru Biserică au adus diverse feluri de dispoziții și împiedică crearea corectă a unui nou sistem bisericesc în noi condiții cotidiene și sociale. Toate acestea impun necesitatea unei transformări și organizări rapide, hotărâte și autoritare a vieții bisericești în condiții noi de viață.

[redacted] B

nici public, nici de stat. Sfântul Sinod, în conformitate cu îndatorirea celei mai înalte administrații bisericești, s-a ocupat de transformarea la timp a anumitor aspecte ale sistemului bisericesc și ale vieții în concordanță cu problemele stringente ale vieții, în ultima vreme, în special în aplicarea principiului electivității. în sistemul eparhial și parohial într-o măsură mai mare decât a fost cazul anterior, volum. Dar, în același timp, Sfântul Sinod a pornit de la considerația că numai Sinodul, cu rațiunea sa conciliară, călăuzită de Duhul lui Dumnezeu, și autoritatea sa sfântă, poate conduce pe toți la unitatea de gândire și de spirit și poate da viața bisericii noastre. o structură care oferă tuturor copiilor credincioși ai Bisericii ocazia de a manifesta libere și rodnice ale forțelor lor active. În conformitate cu cele de mai sus, primul plan în activitățile Sfântului Sinod au fost nu atât cele desfășurate în viață, cât mai degrabă măsuri pregătitoare pentru reformele bisericești. În prezent, prezentarea articolelor referitoare la statutul juridic al Bisericii în stat este de cea mai mare importanță. Urmează o serie de prevederi privind structura bisericii: cea mai înaltă eparhie și parohie, administrativă și judiciară, în care normele dărăpănate impun de multă vreme înlocuirea lor cu altele noi, corespunzătoare nivelului vieții moderne. Ceea ce urmează sunt câteva probleme individuale și aspecte ale vieții bisericești rusești care necesită urgent rezolvare sau o nouă dispensare, cum ar fi: despre credința comună, despre gestionarea proprietății bisericești, despre instituțiile de învățământ spiritual și școlile bisericești, despre monahism.

Toate aceste subiecte și chestiuni care urmau să fie supuse examinării consiliului au fost supuse examinării și dezvoltării prealabile pregătitoare de către Sfântul Sinod pe baza instrucțiunilor științifice și practice și prin prezențe preconciliare, conferință și consiliu, care au finalizat lucrările pregătitoare. deja în condiţiile noului nostru sistem statal şi social.

Datorită duratei scurte a ședințelor Consiliului Preconciliar, nu toate subiectele avute în vedere în Consiliu au fost editate definitiv, iar din cauza condițiilor tehnice actuale nu au fost publicate toate cele avute în vedere.

În forma lor completată, Sfântul Sinod înaintează Consiliului pentru examinare următoarele proiecte de lege tipărite:

ï. „Statutul juridic al Bisericii Ortodoxe din Rusia.” Opt articole ale acestui proiect de lege definesc relațiile reciproce dintre Biserică și Stat în cadrul noului sistem politic modern și determină statutul juridic al Bisericii în stat. Proiectul de lege a fost elaborat. în Departamentul 8 al Consiliului Preconciliar și examinat în adunarea generală a Consiliului.Proiectul de lege a fost întocmit de profesorul Verkhovsky „Notă explicativă” (neeliberată încă de la tipografie).

2. „Cu privire la cea mai înaltă guvernare bisericească.” Proiectul de lege, elaborat în Departamentul 2 al Consiliului Preconciliar și examinat în ședința generală a Consiliului, conține prevederi generale privind cel mai înalt guvern bisericesc, proiectat de Consiliul Local, care se întrunește periodic și organe permanente – Sfântul Sinod și Consiliul Suprem al Bisericii, care au subiecte speciale de jurisdicție proprie și adunări generale comune pentru a soluționa o anumită gamă de probleme. A fost întocmită o „notă explicativă” pentru proiectul de lege.

3. „Regulament privind administrarea raională biserică-catedrală”, care presupune înfiinţarea de noi autorităţi raionale de administraţie bisericească şi judecătorie Proiectul de lege a fost elaborat în compartimentul a II-a şi examinat în şedinţa generală a Consiliului Preconciliar.

4· „Dispoziții de bază privind organizarea unei parohii ortodoxe.” Un proiect de lege de stat asupra parohiei, care acordă parohiei drepturi de persoană juridică, pe care parohia nu le avea anterior. Prevederile au fost elaborate de o comisie specială în fața convocarea Consiliului preconciliar și au fost luate în considerare în adunarea generală a Consiliului.

5- „Regulament provizoriu asupra parohiei”, întocmit de o comisie specială din cadrul Sfântului Sinod înainte de convocarea Consiliului Preconciliar și, din cauza împrejurărilor vremii, impunând schimbări urgente în sistemul parohial, permise de Sfântul Sinod urmează să fie pus în aplicare Acest regulament, care reprezintă legea bisericească privind gestionarea treburilor parohiale legate de proprietatea bisericii, ar trebui să depindă direct de prevederile de bază ale parohiei, care necesită acum permis sau aprobare în general.

ordine legislativă. „Regulamentele provizorii” au fost tipărite în Monitorul Bisericii nr. 28 și publicate separat. Pentru „regulamentele temporare”, o ședință specială a secției a V-a a Consiliului Preconciliar a întocmit „Capitole suplimentare despre bisericile catedrale, case și cimitir. ”, publicat în „Buletinul public al Bisericii întregii Ruse” .

6. „Un proiect de capitol special din carta parohială* privind organizarea învăţământului bisericesc şi şcolar în parohie, întocmit în

compartimentul a V-a şi examinat în adunarea generală a Consiliului preconciliar.

7. „Dispoziții generale privind structura instanței bisericești”—44 de teze elaborate de Departamentul IV al Consiliului Preconciliar.

8. „Regulamentul Edinoveriei sau Vechilor Credincioși Ortodocși” Proiectul presupune o organizare specială a sistemului administrativ bisericesc al Edinoveriei cu episcopi speciali, proiectul a fost întocmit în secția a VI-a și luat în considerare în adunarea generală a Consiliului Preconciliar.

9. „Pe jurământul Patriarhului Macarie și al Consiliilor de la Moscova din 1666-1667”.

10. „Dispoziții de bază privind proprietatea și economia bisericii”, elaborate în secția a VII-a și examinate în adunarea generală a Consiliului preconciliar.

11. „Despre regulamentele liturgice monahale. Despre frăţia călugărilor învăţaţi. Despre statutul juridic de stat al mănăstirilor. Despre sarcinile culturale ale mănăstirilor în raport cu locuitorii lor. Despre participarea monahismului învăţat la activităţile educaţionale ale mănăstirilor. Pe principalele temeiuri pe care ar trebui elaborată o carte monahală normală pentru mănăstirile rusești. Despre ocuparea funcțiilor de stareți ai mănăstirilor de către episcopi și asupra procedurii deducerilor bănești de la mănăstiri în favoarea episcopilor.”

. 12. „Carta Consiliului Local al Bisericii Ortodoxe Atotrusești”, elaborată de Departamentul I și editată la adunarea generală a Consiliului Preconciliar și a Sfântului Sinod.”

Proiectele privind instituțiile de învățământ religios, elaborate de Departamentul I al Consiliului Preconciliar, au fost raportate adunării generale a Consiliului Preconciliar și aprobate spre publicare:

ï. Prevederi de bază privind problema tipului de școală teologică.

2. Regulamentul Institutului Teologic.

3· Curriculum al unei școli teologice secundare generale.

4· Carta de autonomie a liceului teologic.

u. Reguli de aplicare a principiilor autonomiei în seminariile și școlile teologice de la începutul anului universitar 1917-18.

6. Carta de autonomie a şcolilor diecezane pentru femei.

7. Curriculum şcolilor diecezane.

8. Reguli de aplicare a principiilor autonomiei în școlile eparhiale de la începutul anului universitar 1917-18.

Prin rezoluția Sfântului Sinod din 21 iulie 1917, nr. 4614, s-a decis includerea problemei reformei instituțiilor de învățământ teologic printre prioritățile de top la stabilirea programului Consiliului Local All-Rus.

De asemenea, compartimentele Consiliului Preconciliar au elaborat prevederi care, din cauza timpului scurt, nu au fost supuse adunării generale a Consiliului Preconciliar și nu au fost încă publicate, pe următoarele subiecte:

ï. Regulamentul de convocare a Consiliilor Locale în componența obișnuită după trei ani, iar în componența consolidată după nouă ani.

2. Proiectul de administrare diecezană, întocmit de compartimentul III al Consiliului Preconciliar folosind proiectul Conferinței Preconciliare. Proiectul constă din următoarele părți: a) despre eparhie, structura și instituțiile acesteia, b) despre Episcop, c) despre Consiliul Eparhial d) despre Consiliul Eparhial și e) despre Consiliul Eparhial, structura și activitatea sa de birou . Prevederi speciale privind guvernarea Bisericii Ortodoxe din Finlanda.

H) Proiect de carte punitivă a bisericii, elaborat în comisia Conferinței Preconciliare și revizuit și editat în secția a IV-a a Consiliului Preconciliar: 175 articole.

4· Despre ierarhia Belokrinipka — Vechiul Credincios și Vechiul Catolic — în al 6-lea departament.

5· Despre slujbele bisericești: a) despre reglementarea slujbelor bisericești, b) despre limbajul liturgic, c) despre naționalizarea lunii liturgice, d) despre cântarea bisericească.

6. Despre misiune: a) despre sectele rusești și măsurile de luptă bisericească

cu ei, b) despre măsuri de contracarare a Unirii Latine în regiunea de vest, c) despre organizarea unei misiuni externe, d) despre rugăciunea pentru creștinii neortodocși morți, e) despre biserică și sistemul de stat (sa relația cu socialismul), despre bisericile rusești din străinătate, g) despre căsătoriile mixte, h) despre transformarea Consiliului Editural sub Sfântul Sinod.

7. Dispoziții generale privind economia — a) parohie, b) monahală, c) case episcopale și d) eparhial — în revistele catedrei și despre economia mănăstirească, în revistele catedrei a IX-a.

8. Despre organizarea conducerii mănăstirilor şi

9. Despre activităţile misionare, educative şi caritabile ale mănăstirilor – Secţia a IX-a a Consiliului Preconciliar.

Totodată, Sfântul Sinod se obligă să prezinte Consiliului unele probleme ale vieții bisericești care necesită o hotărâre cu autoritate a Conciliului, fie din cauza rezolvării inegale a acestora de către practica bisericească de până acum, fie având în vedere semnificația lor deosebită în viata bisericeasca, in legatura cu imprejurarile vremii curente. Acestea sunt cazurile: a) despre restaurarea preoților care au fost lipsiți de rangul lor sacru în rangul lor sacru, b) despre călugării athoniți – numiți zei, c) despre posibilitatea de a permite o a treia căsătorie pentru cititorii de psalmi, d) despre poziția juridică bisericească a cititorilor de psalmi și a diaconilor în cler și relația acestora cu preoții, e) despre autocefalia georgiană, f) despre admiterea în Consiliu, reprezentanți ai misionarilor, congresul profesorilor de drept, galicieni ortodocși și alte grupuri și indivizi.

În fine, împrejurările grele trăite de Patria noastră nu pot decât să provoace un ecou în Sfântul Sinod. De pretutindeni se aud voci că patria piere, că un fel de amăgire a pus stăpânire pe mintea multor oameni care uită legile lui Dumnezeu și ale omului. Poporul s-a împărțit brusc în partide, pierzând unitatea. Nicio voce a prudenței de partid nu poate trezi acum atenția cuvenită în rândul oamenilor. Doar vocea Mamei Bisericii le-a putut aduce multor sens. Numai glasul iubirii atotcuceritoare a lui Hristos a putut stinge izbucnirea ostilității și mâniei. Numai lumina zilei divine a putut risipi întunericul care a cuprins mințile. Doar credința bazată pe principiile slujirii dezinteresate

a lui Dumnezeu și a altora, ar putea opri manifestarea instinctelor brute, captarea atotconsumătoare și distrugerea nestăpânită. Problema îmbunătățirii sănătății pământului rus, care este atât de necesară în prezent, este posibilă numai din motive religioase. Se așteaptă ca Consiliul să lanseze o chemare puternică către popor să se întoarcă la Dumnezeu și să stabilească, în duminica următoare sau în trei duminici viitoare, rugăciuni deliberate către Domnul pentru mântuirea Patriei și îndemnarea celor pierduți, astfel încât Domnul ar trimite mintea adevărului Său popoarelor pământului și, după ce a alungat vrăjmășia și răutatea, va insufla în sufletele lor favoarea.”

august 1917.

Guvernul provizoriu lucrează întotdeauna în contact cu biserica. Funcția de procuror-șef al Sfântului Sinod, care este Vl., a fost stabilită în guvernul provizoriu, ca și în guvernul țarist. Nick. Lvov, fost membru al statului. Duma.

Adevărat, în august 1917, Parchetul-Șef al Sinodului a fost distrus și în locul său a fost creat Ministerul Spovedaniei, iar Departamentul Mărturisirii Ortodoxe a fost transformat în „Departamentul pentru afacerile Bisericii Ortodoxe”. Confessions a fost cadet, candidat la teologie A. V. Kartashov. Dar, de fapt, totul a rămas la fel.

La 2 august, a avut loc o „rezoluție a Guvernului provizoriu cu privire la drepturile consiliului”, care spune: ï) Acordați consiliului local al Bisericii Toto-Rusești, care se deschide pe 15 august la Moscova, să dezvolte și să se supună respectul Guvernului provizoriu un proiect de lege privind o nouă ordine de autoguvernare liberă a Bisericii Ruse 2) Cu excepția acceptării de către autoritățile de stat a noii structuri de guvernare superioară a bisericii, toate problemele de guvernare internă a bisericii sunt sub jurisdicția Sfântul Sinod Guvernator și instituțiile subordonate acestuia”.

Deci totul este gata. Opinia publică este pregătită. S-a primit permisiunea guvernamentală. Se fac alegeri. S-au terminat alegerile. În consiliu au fost aleși și invitați în total 564 de persoane. Dintre aceștia: io mitropoliți, 17 arhiepiscopi, s2 episcopi, 2 protopresbiteri, ï J arhimandriți, 2 stareți, J hiero

monahi, 4 protopopi mitrați, 64 protopopi, 54 preoți, 2 protodiaconi, 8 diaconi, 2b psalmiți și 278 mireni.

În opiniile sale pur de partid, consiliul era de dreapta, având destul de mulți cadeți (Astrov, Trubetskoy etc.) și oameni și mai de dreapta (Shein și alții). În consiliu au fost aleși destul de mulți prinți (Urusov, Chopadaev, doi Trubetskoy, Ukhtomsky, Eristov), conți (Apraksin, Bobrinsky, Grabbe) și profesori (41). De la personalități politice proeminente: Rodzianko și alții, de la figuri militare - Artamonov și alții.

Au apărut deja grupuri în fața catedralei. Cert este că poziția relativ liberală luată de sinodul cu prim-procurorul Lvov li s-a părut multora a fi foarte periculoasă pentru biserică. Aceste cercuri s-au grupat în jurul episcopului Theodore, fostul rector al Academiei Teologice din Moscova. Grupul progresist, format în principal din profesori și cler, s-a separat. Cu toate acestea, frauda electorală nu a permis acestui grup să-și trimită cei mai buni reprezentanți în consiliu. Nici unul dintre lucrătorii responsabili ai clerului democratic nu a ajuns la consiliu.

Catedrala a fost deschisă pe 15 august. După cum se spune solemn în prima carte a „Faptele Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse”: „în vara lui Hristos 1917, 15 august, în ziua cinstitei Adormiri a Preasfintei Maicii Domnului în Dumnezeu- oraș salvat Moscova, deschiderea catedralei sacre a Bisericii Ortodoxe Ruse a avut loc în Catedrala Mare Adormirea Maicii Domnului după un rit special aprobat de Sfântul Sinod.Liturghia a fost săvârșită de Vladimir de Kiev, Platon de Tiflis, Beniamin de Petrograd. La un loc de cinste, printre închinători, s-au aflat ministrul-președinte A. F. Kerensky, ministrul Afacerilor Interne N. D. Avksentyev, ministrul Confesiunilor A. V. Kartashov și tovarășul său S. A. Kotlyarovsky La sfârșitul liturghiei, mitropoliții Sinodului Vladimir citește. scrisoare cu privire la deschiderea catedralei, unde îi mulțumește „Domnului, care acum s-a demnat să împlinească aspirațiile prețuite ale poporului ortodox rus”.

După citirea scrisorii, o procesiune religioasă pleacă din catedrală spre locul execuției. Aici are loc o slujbă de rugăciune, unde, alături de cererile de trimitere a Duhului Sfânt asupra participanților la catedrală, întregul

Asemănătoare este și următoarea rugăciune: „Primește, Doamne, rugăciunea noastră plină de lacrimi pentru mântuirea statului rus din toate necazurile și nenorocirile care îl năpăsc și nu ne da în mâinile dușmanilor noștri înverșunați, ca să nu pierim cu totul. ”

Catedrala este deschisă.

Chiar la primul eveniment de afaceri, reprezentanții statului și ai bisericii vorbesc cu cuvinte de salut. Aceste adrese merită cea mai profundă atenție, deoarece în ele vedem o reflectare a gândurilor și sentimentelor cu care Rusia ecleziastică și politică și-a salutat consiliul. Prin urmare, vă prezint mai jos protocolul acestui act, pentru ca cititorul însuși să poată intra în sfera acestor stări și aspirații. Desigur, nu dau aici toate saluturile, ci cele mai caracteristice, reflectând filosofia și psihologia celor care le-au trimis.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse.

Actul doi.

6 august 1917.

Dumnezeiasca Liturghie în Catedrala Mântuitorului Hristos este săvârșită de Tihon, Mitropolitul Moscovei și Kolomnei, slujită de IPS Vicari Dmitri Episcop de Mozhaisk, Arsenie Episcop de Serpuhov, Părinți ai Consiliului și clerul catedralei.

În timpul versetului sacramental, protopresbiterul Consiliului al Catedralei Marii Adormiri, Nikolai Lyubimov, pronunță următorul cuvânt:

Iisus și-a chemat ucenicii (pe malul Mării Galileii) și le-a zis: „Am milă de acest popor, căci de trei zile s-au așezat la Mine și nu au mâncat nimic, iar eu nu vreau să-i las să plece fără să mănânce, ca să nu leșine pe drum.

Mi. G, 'IL. j2 cm.

La deschiderea sfintei Sfatului Bisericii Ruse, în fața unei mulțimi de arhipăstori înțelepți de Dumnezeu, în fața unei mari mulțimi de aleși de întreaga Biserică Rusă npoÇBÇ-

fericiți păstori, oameni învățați și cei mai buni reprezentanți ai poporului credincios - nu aș vrea să vorbesc, ci să aud supunerea, iar supunerea este puternică, eficientă, capabilă să-mi întărească credința slabă, să-mi lumineze mintea întunecată, să-mi purifice inima vicioasă, îndreptându-mi voința slăbită spre împlinirea poruncilor Domnului. Și dacă, ascultător de voința arhipăstorului meu, mă hotărăsc astăzi să vorbesc cu cuvântul meu, nu este deloc pentru învățătura și edificarea celor prezenți aici, ci numai pentru a spune cu voce tare sfântului Sinod ce hrană oamenii credincioși sunt flămânzi și de ce băutură le este sete să primească din ea. Moscova, și cu el, fără îndoială, toată Rusia credincioasă. Să vorbesc în fața dumneavoastră în numele Moscovei credincioase, ca prim păstor al Bisericii Moscovei în poziția mea, am nu numai dreptul, ci și datoria.

În ajunul acestei zile, în marea sărbătoare a Adormirii Maicii Domnului, am asistat cu toții la o întâlnire extraordinară de rugăciune, fără precedent în solemnitatea ei maiestuoasă. Când „Sfânta Catedrală” cu o procesiune a crucii a pornit de la Kremlin către vasta așa-numita Piață „Roșie” din Moscova, o imagine cu adevărat uluitoare a fost prezentată ochilor tuturor: „mulți oameni”, care nu pot fi numărați. în mii, și nici măcar în zeci, dar poate în sute de mii, te-a „sprijinit” și cu tandrețe de inimă, cu lacrimi în ochi, împreună cu tine, s-a rugat pentru trimiterea Duhului Sfânt la Consiliul Biserica Rusă și pentru eforturile sale pentru construirea bisericii, pentru a satisface foamea spirituală a tuturor credincioșilor și copiilor credincioși ai Bisericii Ortodoxe Ruse. Nu mai sunt „trei zile”, ci aproape trei secole întregi, Biserica Rusă a murit de foame.” neavând nimic de mâncare” din hrana spirituală care i-o poate fi dată de Sinodul Bisericii, iar acum doar, privind cu speranţă la acest sfânt Sinod, îi întinde mâna către el rugăciunile sale în lacrimi pentru satisfacerea foamei sale spirituale.

„Aveți milă”, părinți și frați, de acest „popor credincios și fericit și dați-le mâncare”.

Către voi, arhipăstori înțelepți de Dumnezeu, către voi, în primul rând, pe buzele mele, poporul rus credincios se întorc cu următoarea rugăciune: „Dați-ne puțin din uleiul vostru, cât se sting candelele noastre.” (Mo. 25 cap. , 8 art.) Sunteţi succesori direcţi în Biserica lui Hristos

slujire apostolică, ești înzestrat în mod special cu harul Duhului lui Dumnezeu. Luminează mințile noastre întunecate cu lumina adevărului lui Hristos: „puneți” în inimile noastre, împovărate de pofte trupești, „frica de binecuvântate porunci” ale Domnului, pentru ca „să trăim o viață spirituală în Biserica din Hristos”, „înțelepciune și acțiune în toate felurile pentru a fi pe placul lui Dumnezeu”.

Voi, slujitori luminați ai științei teologice, cercetători învățați ai istoriei Bisericii lui Hristos de pe pământ și a tradițiilor bisericești, dă-ne din cunoștințele voastre! Spuneți-ne cum a fost

organizată Biserica lui Hristos de la început, cum au fost create aceste sau alte instituții bisericești în ea, pe ce tradiții istorice bisericești ar trebui să se bazeze construcția bisericii în raport cu condițiile vieții noastre moderne.

Voi, buni păstori ai turmei lui Hristos, din toate colțurile Sfintei Ruse, care ați venit aici pentru a vă împărtăși unii cu alții bogata experiență spirituală, pentru a fi pur zeloși pentru mântuirea sufletelor turmei voastre - dați noi din această râvnă pastorală a voastră și din experiența voastră spirituală! Stai aproape* de oameni, le cunoști nevoile spirituale, le auzi suspinele din inimă... Arată-ne cum să îmbunătățim viața oamenilor, cum să unim copiii credincioși ai Bisericii în jurul templelor lui Dumnezeu, ce legături să lege mai strâns turma de păstorii lor, astfel încât colectivul Prin eforturi, sub conducerea înțeleaptă a arhipăstorilor lor, să poată crea mai bine lucrarea mântuirii lor, crescând treptat „după vârsta împlinirii lui Hristos" (Ef. 4, capitolul 13, art.).

Voi, reprezentanți ai vieții lumești și în același timp credincioși și copii credincioși ai Sfintei Biserici Ortodoxe! Abandonând grijile și treburile tale lumești, părăsind preocupările lumești cu privire la situația ta socială, familială și financiară, te-ai dedicat mai mult sau mai puțin îndelungat slujirii Bisericii; Ei au venit la Sinod pentru a lua parte la construirea bisericii și, prin aceasta, și-au arătat dragostea de foc față de mama lor - Biserica Ortodoxă. - Dă-ne de aici dragostea ta! Învață-ne să punem întotdeauna „lucrarea lui Dumnezeu" mai presus de toate treburile umane, să preferăm îmbunătățirea vieții bisericești preocupărilor legate de reconstrucția vieții civile,

social, - „căutăm" în primul rând „Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui", iar apoi „ni se vor adăuga toate lucrurile bune ale acestei lumi" (Mo. 6 cap., secolul al III-lea).

Aceasta este ceea ce hrana spirituală cer de la Sfântul Sinod toți copiii credincioși ai Bisericii Ortodoxe Ruse.

Dă-le această hrană: „să nu slăbească" pe calea vieții lor, pe un drum nu numai plin de diverse blocaje, ispite și furtuni ale vieții, ci chiar o cale de cruciada, suferință.

La urma urmei, draga noastră mamă, patria rusă, piere, nu atât de biruită de un dușman exterior aprig, cât de copleșită în interior de diverse vânturi de învățături false, necredință, răzvrătire și dispoziții... Unde poate ea să caute mântuirea de furtuni. a vieții de zi cu zi și a eliberării de bolile grave care o năpădesc? Unde, dacă nu în Biserica lui Hristos, care singura poate și trebuie să slujească pentru toți cei copleșiți de un refugiu liniștit și de încredere, pentru toți cei care sunt bolnavi ca un singur medic, care nu slăbește niciodată, vindecând tot felul de boli și eliberând de moarte...

Sfânta Biserică a lui Hristos să rămână neclintită în veci, după făgăduința Mântuitorului: „Voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu vor birui împotriva ei” (Mc. Ib cap., v. 8). Atotbunul Domnul trimite favoarea Sa cerească „asupra celor adunați / împreună cu oamenii lor credincioși, astfel încât să le fie plăcut să ducă la bun sfârșit zidirea Bisericii Ortodoxe Ruse! Amin”.

La sfârșitul liturghiei, membrii Sinodului, episcopii, părăsind altarul prin ușile împărătești în haine de episcop, sunt așezați pe bănci speciale acoperite cu pânză roșie în mijlocul bisericii, iar toți ceilalți membri ai Sinodului. iau locuri în partea dreaptă și stângă a episcopilor.

Întâlnirea a fost deschisă sub președința primului membru al Sfântului Sinod, Vladimir, Mitropolitul Kievului și Galiției. Catedrala cântă stichera „Astăzi harul Duhului Sfânt ne-a adunat”.

Salutările sunt aduse la catedrală:

ï) De la Guvernul Provizoriu — Ministrul Confesiunilor A.V. Kartashev.

„Arhipăstori, păstori și frați în Hristos. Reprezentând aici Autoritatea Supremă de Stat a Guvernului provizoriu, as

[redacted] în

Ministru al Confesiunilor, am marea onoare să aduc felicitări și urări de muncă legislativă și organizatorică fructuoasă Consiliului Local Extraordinar al Bisericii Întregii Ruse în numele Guvernului provizoriu.

Guvernul provizoriu m-a însărcinat să declar Sfântului Sinod că este mândru să vedem deschiderea acestei sărbători bisericești sub umbra și ocrotirea ei. Ceea ce puterea vechii ordini nu putea da Bisericii Naționale Ruse este asigurat cu ușurință și bucurie de noul Guvern, care este obligat să planteze și să întărească adevărata libertate în Rusia. Guvernul provizoriu vede în acest Consiliu nu un congres obișnuit al unei comunități private, dintre care acum există nenumărate numere: vede în Consiliul Bisericii Ortodoxe Ruse un organism autorizat de legislație bisericească, care are dreptul de a supune cu autoritate, respectarea Guvernului provizoriu, proiecte de lege privind o nouă imagine a instituțiilor bisericești-guvernamentale și privind modificarea raporturilor Bisericii cu statul.

Guvernul provizoriu se recunoaște, în așteptarea elaborării de noi legi fundamentale de către Adunarea Constituantă, ca fiind în imediata apropiere a treburilor și intereselor Bisericii Ortodoxe. Acesta mai includea procurorul șef al Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse (și nu orice alte confesiuni). Iar dacă această funcție a fost desființată recent (dar drepturile și îndatoririle ei nu au fost desființate până atunci), este doar pentru că, în vederea Sinodului Bisericii, Guvernul nu a vrut, de dragul simbolismului libertății

Bisericii a afirmat, a păstra această denumire, care, în opinia societății bisericești, a devenit sinonimă dependență gravă a Bisericii de stat.

Guvernul provizoriu așteaptă momentul în care Consiliul îi va prezenta un nou plan de guvernare a bisericii, iar apoi va desființa cu ușurință, în cercul de atribuții al ministrului său de confesiuni, drepturile și responsabilitățile procurorului său șef în problemele interne ale bisericii. guvern, lăsându-l cu mai multă supraveghere externă a legii.

Așteptând propuneri legislative de la Consiliu cu privire la schimbările în guvernarea bisericii, Guvernul provizoriu consideră că, până la adoptarea acestor propuneri, toate reglementările anterioare ale Bisericii Ruse,

[redacted]«[redacted]•[redacted] [redacted] instituție căreia puterea de stat i-a atașat pecetea sancțiunii sale, rămân în plină forță a acțiunii lor și nu pot fi zdruncinate fără a introduce dezordine și anarhie în sfera guvernării și a relațiilor biserică-stat. Nevrând ca acest lucru să se întâmple nici Bisericii, nici statului și afirmând puterile juridice publice ale Consiliului, Guvernul provizoriu a adoptat tot în august o rezoluție foarte strictă pe două puncte:

ï) Încredințarea Consiliului Local al Bisericii Atotrusești, care se deschide pe 15 august la Moscova, să elaboreze și să supună respectării Guvernului Provizoriu un proiect de lege privind o nouă ordine de autoguvernare liberă a Bisericii Ruse.

2) Să păstreze, până la adoptarea de către autoritățile statului a unei noi structuri de administrație bisericească superioară, toate problemele de administrare internă a bisericii aflate sub jurisdicția Sfântului Sinod Guvernator și a instituțiilor aflate în subordinea acestuia.

După ce mi-am îndeplinit datoria acestei declarații în numele Guvernului provizoriu, nu îndrăznesc să complic în niciun fel discursul ulterioară și să dezvălui sentimentele care mă entuziasmează pentru Biserica noastră și Patria noastră natală. Mă voi însemna numai pe mine și pe tine cu cruce ortodoxă largă*.

3) De la Scaunul Moscovei – Tihon, Mitropolitul Moscovei și Kolomnei.

„Cu mare bucurie îmi îndeplinesc datoria sfântă și în același timp plăcută de a saluta Consiliul Extraordinar în numele Bisericii de la Moscova. Moscova a fost mult timp purtătorul și exponentul credințelor bisericești și al speranțelor religioase. N-a văzut Sinodul Bisericii de peste 200 de ani, ea nu a putut să nu se întristeze. Cei mai buni fii ai ei – atât arhipăstori, cât și credincioși mireni – au trăit cu visul de a reînnoi viața conciliară a Bisericii, dar, conform planurilor inscrutabile ale Providenței Divine, ei nu erau destinați să

trăiască pentru a vedea aceste zile fericite; toți au mărturisit în credință. fără a primi promisiunea. La fel ca Israelul din vechime, ei au văzut doar de departe ceea ce ne-a fost promis de la Domnul, dar nu au putut să intre în țara făgăduită . Și sperăm că, odată cu convocarea Conciliului bisericesc, întreaga viață a Bisericii noastre va fi reînnoită, Consiliul va provoca o creștere a credinței și a aspirațiilor religioase ale oamenilor.

Credința Moscova așteaptă asistență din partea Consiliului în organizarea vieții de stat. Toată lumea știe că Moscova și sanctuarele sale au participat activ la crearea statului rus în ultimii ani. Acum Patria noastră este în ruine și în pericol, aproape în pragul distrugerii. Cum să o salvezi – această întrebare este subiectul unor gânduri puternice. Populația multimilionară a pământului rus speră că Consiliul Bisericii nu va rămâne indiferent la situația grea pe care o trăiește Patria noastră. Contemplând templul existenței noastre de stat care se prăbușește în fața ochilor noștri, reprezentând, parcă, un câmp presărat cu oase, eu, după exemplul străvechiului profet, îndrăznesc să întreb: vor prinde aceste oase?

Sfinți ai lui Dumnezeu, păstori și fii ai oamenilor! Profetește asupra oaselor uscate, cu suflarea Duhului Atotputernic al lui Dumnezeu, duhovnicește-le, iar aceste oase vor prinde viață și vor fi zidite, iar fața Sfântului Pământ Rusesc va fi reînnoită! „

4) Din Comisia Dumei de Stat pentru Afaceri ale Credinței Ortodoxe – Președinte al Comisiei menționate, membru al Dumei de Stat V. N. Lvov.

„Întreaga activitate de 10 ani a comisiei bisericești a Dumei de Stat a fost o perioadă de luptă pentru drepturile Bisericii libere, iar eu, în calitate de președinte al acestei comisii, am fost deosebit de apropiat și conștient de întreaga povară a intensului lucrarea comisiei bisericeşti. Acum această luptă s-a terminat. Biserica a primit libertate, și nu din mâinile fostului guvern, nu de la guvernul țarist.

Numai poporul însuși și acea mare mișcare revoluționară, care, de-a lungul căilor inscrutabile ale Providenței lui Dumnezeu, a măturat Rusia, au dat libertate Bisericii.

Libertatea a fost dată Bisericii prin voința poporului rus – Președintele Comisiei Bisericii este bucuros să declare acest lucru în fața Consiliului Bisericii și să transmită Consiliului salutările și urările de muncă fericită și fructuoasă din partea Comisiei Bisericii a Duma de Stat.”

5) De la Societatea pentru Educație Religioasă și Morală în Spiritul Bisericii Ortodoxe – Protopopul B.N. Lakhostsky.

„Aspirațiile multor generații din lumea rusă ortodoxă s-au împlinit. Zorii vieții bisericești conciliare, care fusese de mult aprins, au dezvăluit în sfârșit temele care ascundeau apropierea zorilor.

[redacted] în

nori noi. Și acum lumina multi-luminoasă a Catedralei se ridică pentru a lumina lumea bisericească cu razele ei strălucitoare și pentru a o trezi la viața de muncă.

Universul salută răsăritul soarelui cu un cor de salutări jubile.

Societatea pentru Propagarea Educației Religioase și Morale în Spiritul Bisericii Ortodoxe, care a apărut atunci când principiile conciliarității erau extrem de constrânse de condițiile vieții noastre sociale și politice, și-a dedicat întreg timpul existenței slujirii acestor principii, iar acum, întâmpinând cu bucurie implementarea lor, aduce filial Biserica Locală All-Rusian Salutările noastre la catedrală. Domnul a destinat ca Consiliul să se adune în zilele în care țara noastră suferea în circumstanțe groaznice de devastare inamicului și dezintegrare internă.

Domnul să trimită Sinodul să fie începutul restaurării celor devastați și al adunării bisericii care se dezintegra și distruse și măreția statului a patriei noastre. Fie ca poporul nostru să fie adunat în unitate în Hristos, condus de ierarhia bisericească în lumina învățăturilor lui Hristos. Fie ca el să-și întărească voința în slujba binelui în câmpul muncii binecuvântate. Din muncă și unitate, să-și atragă spiritul de curaj și de vigoare pentru a îndura necazurile care îi apar și la munca grea care urmează pentru a crea norme stabile de viață de stat și bisericească în condiții noi de viață.

Fie ca nenumărata oaste de sfinți și drepți părinți, care mai înainte s-au îndepărtat de la noi la Domnul și care acum privesc faptele noastre din lumea cerească, să participe la Sinod în gândurile și faptele sale pentru binele Sfintei Biserici și pentru slava Unului Dumnezeu Slăvit în Treime, Lui să fie cinstea și închinarea să continue din generația noastră pentru totdeauna.

15 august 1917

Președinte al Consiliului Societății protopop filozoful Ornatsky.

Protopresbiterul Alexandru Dernov.

protopop Pavel Lakhostsky.

protopop Evgheni Kondratiev.

Preotul Ioan Klyansky.

£ I I

Despre Biserică și Stat

Preotul Pavel Anikiev.

Doctor în Istoria Bisericii S · Runkevich.

Grefier protopop Pavel Kulbush.”

6) De la Duma de Stat – Președintele Dumei de Stat M.V. Rodzianko.

„De la Duma de Stat, salutări calde Consiliului Bisericii All-Rusiei și plecăciuni mici tuturor participanților săi. Ideea unui Consiliu și a unei structuri conciliare a Bisericii a apărut și a fost susținută invariabil în a treia și a patra Duma de stat. Acest vis prețuit al unei structuri conciliare a Bisericii și-a primit acum împlinirea - în vremurile noastre tulburi, pe care le trăim cu toții.

Duma de Stat are deplină încredere că Consiliul Arhipăstorilor, Păstorilor și Oamenii Bisericii, indiferent de sarcinile care i-au fost atribuite pentru structura Bisericii, va fi capabil să promoveze reconcilierea și unificarea întregului popor rus. Biserica este capabilă să întărească puterea spirituală a oamenilor. Sentimentul religios se distinge prin faptul că are puterea de a uni pe toți.”

7) Din armată și marina – protopresbiter al clerului militar și naval G.I. Shavelsky.

„În numele armatei noastre îndelungate de răbdare, aduc salutări calde Consiliului Bisericii Întregii Ruse cu ocazia deschiderii sale și o urare plină de rugăciune ca Domnul Atotputernic să binecuvânteze lucrările Sinodului și cu mâna Sa dreaptă atotputernică îndreptată. ei spre binele Sfintei Sale Biserici, spre slava marii noastre patrii.

În același timp, îndrăznesc să mă adresez catedralei cu o rugăciune stăruitoare.

Ca un uriaș legat de mâini și de picioare, armata noastră stă epuizată și bolnavă de spirit. Arhipăstori înțelepți de Dumnezeu, părinți și frați, care au alcătuit sfântul Sinod, sprijină-o.” Cu cuvintele tale calde, încurajează-o, cu binecuvântările și rugăciunile tale, întărește-o, cu instrucțiunile tale, arată-i calea spirituală pe care să o urmeze, ca ea să mântuiască patria noastră sfântă”.

8) De la Administrația publică a orașului Moscova și a populației orașului Moscova – șeful orașului Moscova V.V. Rudnev (SR).

„Duma orașului Moscova, în calitate de reprezentant al populației, trimite salutări slujitorilor bisericii și mirenilor care s-au adunat pentru a înființa o nouă Biserică Liberă. Aici, în inima Rusiei, în

inima mamei orașelor rusești, în centrul căutărilor spirituale și religioase, se aude acum glasul Bisericii libere; pe ruinele tristei amintiri a catedrei se pun primele pietre ale Bisericii vii. Bazele vieții spirituale și religioase sunt eterne și, atâta timp cât trăiește poporul rus, vor trăi credința lui înflăcărată și religiozitatea sinceră, plină de toleranță față de toți cei care gândesc diferit. În eforturile și grijile viitoare cu privire la viitor, Biserica Ortodoxă trebuie să răspundă și cu toată puterea ei trebuie să intre în marea sarcină de a salva și unifica Patria Mamă®.

i) De la Zemstvo Provincial Moscova — membru al Consiliului Provincial Zemgka din Moscova S.K. Rodionov.

„Cu evlavie aici în fața Sfântului Sinod Rus, transmitând salutări profunde din partea Zemstvo-ului din Moscova, vorbesc pentru a exprima tot ceea ce îmi umple sufletul în aceste vremuri tulburi pe care le trăiește patria noastră.

Zemstvo-ul din Moscova este în alarmă, vede că se apropie un timp îngrozitor, când marele nostru stat se dezintegrează, toate gândurile lui Zemstvo sunt îndreptate numai spre salvarea Rusiei și astfel încât să începem în sfârșit să înțelegem deplina groază a situație, care decurge din dezacordul nostru popular reciproc.

Vedem că multe dintre trupele noastre și-au uitat datoria și își depun armele, cedând țara natală inamicului. Vedem că mulți din spate și-au pierdut sentimentele morale ale patriotismului, se străduiesc doar să-și satisfacă pasiunile, mândria, setea de putere și să-și realizeze propriile interese, când partidele zdruncina toate temeliile statului, uitând că mântuirea Rusia stă în unitate.

Unde este vocea care ar opri poporul rus, nestăpânit în direcțiile sale, unde este vocea care ar spune: „Stați, fraților, pierim sub dansul frenetic al patimilor furioase! zidurile templului și de la purtătorii legămintelor sacre, să spună acest glas cu putere: „Opriți-vă, uniți-vă împreună în numele mântuirii Patriei, nu distrugeți patria, a venit ceasul, ceasul cel mare,

[redacted]în··············

cand fiecare raspunde cu constiinta oamenilor si copiilor lor! Sfânta Biserică, așezată și liberă în viața ei interioară, să reverse lumina adevărului în inimile noastre dureroase. Nimeni să nu creadă că flacăra credinței a fost stinsă de curente divergente de opinie; credința este înțeleasă mai mult acolo unde o persoană se confruntă cu moartea; la urma urmei, aproape fiecare războinic care merge în luptă șoptește o rugăciune, dându-și viața pentru a salva Patria Mamă.

Este posibil să uităm acele vremuri când a avut loc construcția pământului rusesc, când Sf. Serghie, acest mare ascet al Moscovei și colecționar al pământului rusesc, s-a dus prin împrejur rugându-i pe prinții apanagi să se unească cu Moscova pentru a forma un singur stat;

Nu i-a lăsat și Sf. asta moștenire? Mitropolitul Alexei, spunând că în unitate există puterea Statului Rus; Dmitri Donskoy nu și-a învins dușmanii, inspirat de sentimentul religios; Nu cumva marea lor inițiativă a creat o Rusia vastă și puternică? Aceasta este legătura dintre Biserică și Stat și una nu poate exista fără cealaltă în rândul poporului rus. Unde sunt acești asceți acum, unde sunt acești oameni acum, modesti ca înfățișare, dar măreți în spirit? Vino la noi acum, când ceea ce ai creat este distrus, insuflă puterea spiritului tău pentru mântuirea unei Patrie Mamă liberă, în acțiunile Consiliului, care cu vocea sa puternică ar trebui să prevină căderea și să întărească Rusia Mare. Mare Catedrală! Arătați puterea sfântă asupra sufletului nostru bolnav, proclamați poporului rus în Numele lui Hristos iubirea unul pentru celălalt și învățați-i că în unitate este mântuirea Patriei”.

12) De la Comitetul principal al Uniunii ofițerilor de armată și marine - locotenent principal K-V. Soldatenkov.

„Eu, reprezentantul Comitetului principal al Uniunii Ofițerilor din Armată și Marine, am fost însărcinat să salut Consiliul integral rus al Bisericii Ortodoxe și să asigur că corpul ofițerilor, fidel preceptelor Bisericii Ortodoxe , va depune toate eforturile pentru a implementa și susține tot ceea ce cei mai buni fii ai Ortodoxiei vor decide aici și îl vor recunoaște ca bun.

Ofițerii armatei și marinei ruse au fost întotdeauna în paza Bisericii Ortodoxe și din timpuri imemoriale au fost considerați apărătorii ei credincioși. A fost, este și acum.

[redacted] da

Comitetul Principal al Ofițerilor Armatei și Marinei speră că Biserica Ortodoxă, eliberată de orice control, va lua în sfârșit calea arătată de Sfinții Părinți.

Noi, ofițeri ai armatei și marinei, ne dorim ca Biserica Ortodoxă să fie cu adevărat lumina care să lumineze Rus’ suferind cu razele ei blânde. Consiliul Bisericii All-Rusiei trebuie să ajute și îi va ajuta pe adevărații fii ai Rusiei să se trezească dintr-un coșmar terifiant. Noi, ofițerii, credem că se vor trezi și Rusia va fi salvată**.

La finalul saluturilor, Înaltpreasfințitul Vladimir, Mitropolitul Kievului și Galiției, a adresat un cuvânt de mulțumire pentru saluturile exprimate Consiliului.

Consiliul cântă Marea Doxologie, după care ședința este închisă**.

Următoarea ședință a consiliului este similară. Iată protocolul:

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse.

Actul trei.

17 august 4917.

Ședința a fost deschisă în Camera Catedralei la ora 12.00. zi sub conducerea conducătorului Sfântului Sinod, Mitropolitul Vladimir al Kievului, în prezența a 445 de membri ai Consiliului.

Salutări auzite: i

ï) În numele Comandantului Suprem Suprem, generalul L. G. Kornilov — Prințul G. N. Trubetskoy - „Am primit prin telegraf de la Comandantul Suprem Suprem un ordin de a transmite salutări și urări sincere Consiliului Local pentru succes în lucrare sfântă. Permiteți-mi să aduc salutări și urări de la toate gradele Cartierului General al Comandantului-Șef Suprem și cele mai înalte grade ale armatei. În mijlocul încercărilor grele prin care trece Rusia, gândul nu a murit în noi că ceața deasă se va limpezi și că renașterea va străluci din adâncurile Rusiei.

Nu ne este frică de un inamic extern. Credem că spiritul armatei iubitoare de Hristos nu a dispărut complet din rândurile armatei și că, cu ajutorul viteazilor ei fii, Rusul liber va fi înviat.

Permiteți-mi să cer Consiliului Local să sprijine armata cu rugăciunile voastre și să aprindă flacăra credinței de care avem nevoie”.

2) De la Societatea Religioasă și Filosofică din Kiev - Președinte al Societății E. N. Glocke: „Societatea Religioasă și Filosofică din Kiev, care își pune ca sarcină principală căutarea liberă a adevărului religios, reprezentată de Consiliul care îi dirijează activitățile, a fost impregnată cu convingerea de nezdruncinat încă de la temelia societății că acest adevăr numai în piatra de temelie pe care se întemeiază Biserica Ortodoxă, în Domnul nostru Iisus Hristos, Care singur este „viață și adevăr”.

Prin urmare, Societatea Religioasă și Filosofică din Kiev, care a trăit dureros, cu dragoste filială, durerile și chinurile mamei noastre comune, Biserica Ortodoxă Rusă, care a lânceit mulți ani sub jugul greu al statalității autocratice, departamentale, care îi îngăduia pe cei liberi. membri ai trupului său viu de catedrală, acum în zilele luminoase ale noului său Paște, învierea lui dătătoare de viață la o viață activă, creatoare, impregnată de iubire reciprocă, la care toți membrii săi sunt acum chemați după talentul dat fiecăruia dintre ei. , actualul Sfânt Consiliu al Rusiei, reprezentat de preoții, preoții, diaconii și laicii incluși în Consiliul de Stat Unificat, salută cu evlavie și rugăciune și crede cu fermitate că harul Duhului Sfânt care se odihnește la acest Sinod va ajuta el săvârșească marea lucrare de a construi Biserica Rusă pe principii noi și în același timp vechi, ca și creștinismul însuși, principii conciliare, democratice pentru slava lui Dumnezeu și pentru stabilirea adevărului.”

3) Din partea Bisericii Galice – Arhiepiscopul Eulogie de Volyn: „Am fost instruit să transmit consiliului local salutări de către reprezentanții Bisericii Galice nou înființate, care s-a născut în timpul războiului teribil. Domnul i-a destinat să fie mărturisitori și martiri pentru credința lor ortodoxă natală. Ei se îndreaptă în persoana mea către Consiliul Local cu o rugăciune arzătoare să-i accepte în comuniune cu Biserica Ortodoxă, încrezători că își vor găsi pacea în sânul acestei biserici. Ei trăiesc în rugăciune ca Domnul să întărească legăturile care îi leagă de Biserica Ortodoxă,

[redacted] [redacted]a

și că consiliul va pune baze solide „pentru comunicarea cu noi în dragoste și credință comună”.

4) De la Universitatea din Moscova – Profesorul Prinț E.N. Trubetskoy: „Vă aduc salutări de la cea mai veche universitate rusă și de la societatea religioasă și filozofică numită după V.S. Solovyov, care pune credința ortodoxă la baza cercetărilor sale.

În mijlocul tristeții mari și dureroase pe care o trăim acum, există o licărire de bucurie strălucitoare. Nimeni nu va uita acele minute pe care le-am petrecut în Catedrala Adormirea Maicii Domnului și în Piața Roșie în august.

Bucuria pe care am simțit-o atunci, nu am fi simțit-o atât de puternic dacă nu am fi trăit o asemenea suferință. Durerea nu a fost niciodată atât de palpabilă ca acum. Și foamea, și frigul și invazia inamicului... Crimele noastre se află în centrul tuturor acestor dezastre. Poți spune o poveste nesfârșită despre păcatele și crimele noastre, despre sărăcirea credinței și dragostei pentru patria noastră. Și astfel, ca știri din altă lume, acest Consiliu a venit la noi.

Cu toții credem în cuvintele lui Hristos: „Acolo unde doi sau trei sunt adunați în numele Meu, acolo sunt Eu în mijlocul lor.” Și iată-L pe Hristos însuși în mijlocul nostru. Toată Moscova s-a mutat să se întâlnească cu Hristos în august 15. II sa fie o mare schimbare care sa ne vindece si sa invie.Nici o intelepciune politica nu va scoate sufletul poporului din iad.Este nevoie de harul Domnului.Sa fie in toata Rusia ceea ce vedem la Moscova. Sinodul sună vestea bună a învierii lui Hristos și „învierea în Hristos a poporului rus”.

La ședința din aceeași dată (17 august 1917), Shein a luat cuvântul.

Continui protocolul. V.P. Shein: „Judecățile noastre iau o direcție neașteptată. Ei vorbesc despre fonduri pentru acoperirea cheltuielilor Consiliului. Acest aspect a fost clarificat de ministrul Confesiunilor. Se vorbește despre editarea și distribuirea de pliante despre Consiliu. Dar ambele sunt particularități. Important nu este modul în care diseminăm informațiile către populație despre ceea ce spunem și nu ce mijloace vom folosi pentru a disemina ceea ce spunem, ci important este ceea ce spunem. Aceasta este ceea ce toți credincioșii și

Rusia necredincioasă. Trupele, orașele, zemstvos, comitetul de bursă și multe instituții publice ne-au exprimat dorințele și și-au plasat aspirațiile asupra noastră. Și trebuie auzită o voce care ar afecta toată Rusia și ar putea aduce pe mulți la rațiune. În timpul nostru de declin atât al credinței, cât și al speranței, cuvântul credinței trebuie să sune, în timpul nostru al minciunii și al oricărei distorsiuni a adevărului - cuvântul adevărului, iar în timpul nostru al oricărei violențe, amărăciuni, dușmănie - cuvântul pace. Și mai presus de toate, avem nevoie de rugăciune de foc pentru întemeierea bisericii și mântuirea Rusiei. Este necesar să facem o rugăciune la nivel național în Catedrala Mântuitorului Hristos pentru trimiterea victoriei armatei ruse și mântuirea Bisericii Ruse și a pământului rusesc; în al doilea rând, este necesar să ne rugăm cu întregul complement al Catedralei de la altarul Sf. Serghie; în al treilea rând, să adresezi un mesaj întregului popor rus, în care să-i chem să părăsească ostilitatea și mânia, să le spui cuvintele adevărului și să-i chem la pocăință. De aceea, îmi propun să selectăm persoane speciale și să le instruim să discute problema rugăciunii naționale și redactarea unui mesaj. Trecând la problema ordinii zilei, constat că în primul rând este necesară alegerea unei comisii care să verifice atribuțiile membrilor Consiliului”.

Prințul Ya-G. Chagadayev. „Sunt de acord în esență cu ceea ce a spus V.P. Shein, dar cred că nu este necesară o comisie specială care să discute chestiunea rugăciunii și să redacteze un mesaj către oameni. Trebuie sa ne grabim. Viața nu așteaptă. Sângele se varsă pe front și îmi propun să fac imediat o slujbă de rugăciune pentru mântuirea Rusiei și o slujbă de pomenire pentru cei căzuți pentru apărarea patriei lor”.

Da. I. Ivanovski. „Îmi apare imaginea Patriarhului Hermogene. Oricât de dificile au fost momentele prezente, acele minute au fost și mai amare, și mai grele. Garnizoana poloneză a stat la Kremlin, iar Patriarhul Hermogenes a spus că pământul rus nu a pierit și a chemat pe toată lumea să lupte pentru patria lor și pentru biserică. Este necesar să spunem că pământul rusesc este încă puternic, este necesar să se trimită un apel pe tot pământul rusesc. Este necesar să facem apel la armată și marina, să le spuneți că țara rusă este încă puternică și să le chemați la o luptă curajoasă și decisivă pentru patria lor".

Preotul E.F.Sosuntsov: „Avem nevoie de: ï) o orgă mică pentru noi înșine; 2) un organism de informare pentru eparhii: un astfel de organ

[redacted] [redacted]în

„Buletinul Public Biserică” poate fi numele; 3) este nevoie de un organism special care să răspândească pe scară largă informații despre Sinod în rândul oamenilor și să-i popularizeze ideile. Vor fi găsite mijloacele și forțele pentru a publica aceste organisme."

Protopresbiter. G.I. Shavelsky: „Mi-e extrem de greu să vorbesc despre armată în situația ei actuală după ce am văzut-o în floarea forței și a gloriei. Îmi amintesc de începutul acestui război fără precedent. Armata a intrat pe câmpul de luptă prost aprovizionată, prost echipată, fără un număr suficient de puști, tunuri și obuze. Dar era puternică în spirit, credință, dragoste pentru patria ei și pregătire pentru orice ispravă. Avea o credință puternică în Dumnezeu și din această credință și-a inspirat isprăvile. Lupta împotriva unui inamic puternic a început. În decembrie 1914, am călătorit sute de mile de-a lungul Estului. Prusia, vizitând trupe în poziții. Am văzut sate și orașe distruse de inamic și obuzele noastre, case devastate abandonate de locuitori, dar târnăcopii au rămas neatinse peste tot și tot ce era în ele a rămas inviolabil. Am observat grija emoționantă a soldaților noștri pentru rezidenții rămași. La vremea respectivă, germanii au marcat deja invadarea granițelor noastre cu o serie de atrocități: profanarea bisericilor noastre, violență împotriva locuitorilor, violuri asupra femeilor, bătaia bătrânilor și copiilor. I-am întrebat pe soldații noștri: „Ați profanat bisericile germane?” „Niciodată”, au răspuns ei. „Civilii sunt violați?” „Nu!” mi-au strigat. „Nu au violat femei, nu au abuzat bătrâni și copii?” „Doamne ferește”, mi-au răspuns ei. Da, mărturisesc încă o dată că armata noastră în 1914 a intrat în război cu frica de Dumnezeu, nu pentru a jefui și a distruge țări străine, ci doar pentru a ne proteja pământul natal de un inamic redutabil și, apărându-l, soldații noștri au suferit cu umilință. , au murit cu rugăciune și binecuvântare, crezând în marea sfințenie a faptei pe care au săvârșit-o.

A sosit vara lui 1915. A început retragerea din Galicia a trupelor noastre. Vin la o singură divizie. Șeful acestei divizii îmi spune: „Mai am oameni, dar nu există arme sau obuze. Ce să fac? Te voi înarma cu bâte și îi las să atace, lasă-i să riposteze!” Și eroii noștri, cu bâte în mâini sau cu pietre, au luptat împotriva inamicului, înarmați din cap până în picioare.

În septembrie 1915, am vizitat Divizia 3 Infanterie pe frontul de nord. Unul dintre regimentele ei tocmai își pierduse aproape toată puterea. Când am ajuns, „întregul” regiment era aliniat... erau doar 92 de baionete în el. „Păi, fraților, cum vă simțiți?” Am întrebat. „Să susținem Patria!” mi-au răspuns la unison. Și au stat acolo. Această oaste, neînarmată, epuizată de lupte, dar puternică de credință și rugăciune, a oprit atacul inamicului și i-a arătat în curând puterea ei. sa întâmplat acum armatei noastre puternice și glorioase?

Știți detaliile descoperirii și înfrângerii de la Tarnopol. Ați auzit despre atrocitățile împotriva civililor nevinovați, despre ultrajele și

blasfemiile cu care trupele noastre s-au făcut de ozonoare. Nu mă voi opri asupra tuturor acestor lucruri, dar voi spune doar: de mai bine de doi ani am strâns foarte sârguincios informații despre atrocitățile germane, s-au strâns grămezi de documente. Dar acum toate acestea trebuie arse, din moment ce toate atrocitățile germane sunt farse copilărești în comparație cu ceea ce au făcut soldații noștri iubitori de Hristos.

Care este motivul unei schimbări atât de uriașe care a avut loc în sufletul armatei noastre? Exista un singur motiv — o frica de animal a cuprins-o. Războinicii noștri încrezători și obosiți li s-a promis împărăția cerurilor pe pământ: tot pământul și libertatea; și în același timp au fost eliberați de datorie, de îndatoriri și de pedeapsa pentru lașitate, trădare și toate celelalte încălcări ale înaltei îndatoriri militare. Soldaților noștri li s-a promis raiul pe pământ și, sub influența acestei predici, oamenii au fost cuprinsi de frica de animale pentru viața lor prețioasă. Nu poate exista curaj, curaj sau vitejie în inimile oamenilor care caută numai binecuvântări pământești, care tremură pentru viața lor, pentru că le este frică să piardă totul împreună cu ea...

Dar sunt un optimist incorigibil și cred în posibilitatea de a revigora armata. Aceasta este starea de spirit a armatei acum. Există un anumit procent de tulburați și incorigibili în el. Există oameni incomparabil mai confuzi care fie nu știu ce să facă, la cine să apeleze, fie le este frică să-și dezvăluie identitatea. În fine, există un anumit procent de oameni care deplâng distrugerea reală a armatei. Le numim Nicodim, căci ei vin la noi, păstorii, pentru sfat și mângâiere mai des noaptea decât ziua. Necesar

[redacted] [redacted]I

al treilea trebuie în sfârșit întărit, al doilea trebuie adus la rațiune sau încurajat. Sfântul Sinod trebuie să vină în ajutorul armatei.

Consider că este necesar, în primul rând, ca Consiliul Local All-Rus să se adreseze armatei cu un apel cât mai hotărât și arzător. Numai lumina adevărului divin poate risipi întunericul care a copleșit mințile. În al doilea rând, consider că este necesar ca pliante pentru armată să fie publicate continuu în numele Consiliului. În aceste pliante, într-o parte ar trebui să fie edificare, iar în cealaltă, informații despre ceea ce se întâmplă la Consiliu. În al treilea rând, este necesar să se trimită predicatori din Consiliu la garnizoana Moscovei și pentru întreaga populație a Moscovei, deoarece starea de spirit a garnizoanei reflectă starea de spirit a armatei. În al patrulea rând, este necesar să se organizeze o rugăciune la nivel național către Domnul pentru mântuirea patriei și îndemnul celor rătăciți, la 26 august, ziua Icoanei Vladimir a Maicii Domnului. Aceasta este ziua cea mai potrivită pentru o astfel de rugăciune”.

Arhiepiscopul Kirill de Tambov: „A început cu problema publicării unui pliant pentru a informa membrii Consiliului despre ce se întâmplă la acesta. Apoi, la propunerea lui V.P. Shein, s-a pus problema publicării unui mesaj către oameni și pliante pentru oameni. Voi împărtăși ceea ce am auzit în timpul liturghiei, când s-au făcut rugăciuni pentru Conciliu și mântuirea Rusiei. Mi s-a spus că este necesar să facem aceste rugăciuni în toate bisericile la fiecare liturghie. Și fac o propunere de a cere Sfântului Sinod să facă ordinea necesară pe această temă*.

Prof. N. M. Abramov: „Atât prin educația, cât și prin ocupația mea, am fost întotdeauna departe de treburile Bisericii, dar Providența lui Dumnezeu a avut plăcerea să mă cheme ca reprezentant al laicilor din regiunea Don. Am acceptat această alegere cu bucurie și încântare și am venit aici, mărturisesc, copleșit de entuziasm și credință, călăuzit de cererea alegătorilor mei; Susțin cu căldură intenția Consiliului de a spune un cuvânt puternic poporului rus și soldaților ruși în acest sens. că credința în Dumnezeu ar trebui să fie baza tuturor activităților noastre, mai ales acum. Poate că vom reuși să aprindem flacăra credinței în inimile tuturor cetățenilor ruși, în special ale armatei și marinei, și să ridicăm din nou în ei spiritul pe care am încercat să-l stingem în ei și

[redacted] [redacted]în

În același timp, poate, se va putea îndreptăți și speranțele celor care ne-au trimis aici, că Sinodul, mântuind și apărând credința și Biserica, va salva patria noastră dragă de la distrugere”.

La ședința din 8 august vorbește preotul. V.I. Vostokov: „Când copiii văd o mamă rănită, atunci nu există loc pentru considerente juridice. Patria noastră este otrăvită, bătută, zace în sânge. Copiii ei criminali sunt găsiți care îi rup hainele însângerate. Dar printre poporul rus există și fii curajoși, cinstiți, care își îndeplinesc isprava iubirii. Ei suferă pentru patria lor, mor pentru asta. Adunați aici, după rugăciune trebuie să ne închinăm peste rănile patriei noastre. Datoria noastră este să-i susținem copiii cinstiți, să-i expunem clar și definitiv pe copiii ei criminali, indiferent cine ar fi ei, fără să ne uităm la lumina reflectoarelor, fără să ne temem de nimeni în afară de Dumnezeu singur.

Dacă ne vorbim, atunci așa cum au vorbit sfinții din vechime, de exemplu, Patr. Hermogenes, Sf. Filip, Sf. Hrisostom Trebuie să vorbim sincer cu armata și poporul nostru. Trebuie să numim fenomenele care ne distrug patria natală cu numele lor adevărate.”

Ca urmare a tuturor acestor lucruri, consiliul este plin de patriotism, iar comandantul suprem suprem Kornilov i se trimite următoarea telegramă: „Consiliul local întreg rusesc al Bisericii Ortodoxe, profund atins de salutările tale, invocă binecuvântare pe tine, viteazul armată și marina rusă.

Ne rugăm Celui Atotputernic pentru renașterea spiritului iubirii dezinteresate pentru Biserică și patrie în rândul armatei noastre iubitoare de Hristos și pentru acordarea victoriei armelor rusești. Fie ca partea din spate și din față să se unească în rugăciune pentru Rusia îndelungată de răbdare și în speranța puternică pentru ajutorul lui Dumnezeu! Fie ca renașterea conciliarității care începe în Biserica Rusă să servească drept garanție a forței și a fortăreței statului rus! Președintele Consiliului, mitropolitul Tihon al Moscovei.

Situația politică a țării atrage atenția consiliului în lucrările sale ulterioare, anulând practic problemele pur ecleziastice ale sinodului. Desigur, aceste probleme sunt dezbătute, dar acest lucru este oarecum întâmplător. Acesta nu era inima catedralei.

[redacted] [redacted]a

Consiliul poruncește ca rugăciunile penitenciale la nivel național să fie ținute în toată Rusia la 14 septembrie pentru mântuirea statului rus, la care a fost citit următorul mesaj;

„Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse tuturor poporului ortodox rus.

Har și pace vouă de la Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Isus Hristos (Galateni 1:3). Iubiți frați! În zilele încercărilor grele, Domnul ne-a trimis mare mângâiere și bucurie. La umbra sanctuarelor Kremlinului, printre mormintele sfintelor cărți de rugăciuni pentru biserică și Rusia, s-a adunat catedrala locală a Bisericii Ortodoxe Atoto-Rusești, în ziua Adormirii Maicii Domnului. Amintindu-și cuvintele lui Hristos: „Unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo sunt Eu în mijlocul lor” (Matei 18:2o), arhipăstorii și clerul și laicii de toate treptele și condițiile aleși de întreaga Rusă. Biserica Ortodoxă s-a adunat la conciliu. Toți sunt chemați să participe la lucrarea sfântă de îmbunătățire a bisericii în spiritul iubirii și al libertății creștine. Ortodocși, chemarea noastră este înaltă și responsabilitatea noastră în fața lui Dumnezeu este mare! Dar, spre rușinea noastră, am întunecat triumful Bisericii lui Hristos cu păcatele noastre grave. Ei au creat tristețea nemaiauzită în mijlocul căreia trăim. Se apropie distrugerea generală. Armata și orașele noastre se vor confrunta cu ororile unei foamete fără precedent. Fabricile se închid deja din cauza lipsei de combustibil: în curând milioane de muncitori vor rămâne fără muncă și fără mijloace de trai. Iarna, populația urbană va îngheța în casele neîncălzite. Și în acest moment, patria, chinuită de tulburări crude, rămâne fără apărare împotriva inamicului, care amenință atât Petrogradul, cât și sanctuarele Kiev. Iubiți frați, ascultați glasul bisericii. Patria este pe moarte. Și nu orice nenorocire aflată în afara controlului nostru este cauza acestui lucru, ci abisul căderii noastre spirituale - devastarea inimii despre care vorbește profetul Ieremia." „Poporul Meu a săvârșit două rele: M-a părăsit, izvorul de apă vie și și-au săpat rezervoare, ca să poată reține apele” (Ieremia 2:13). Conștiința oamenilor este tulburată de învățături contrare

creștinismului. Sunt comise blasfemii și sacrilegii nemaiauzite; În unele locuri, pastorii sunt expulzați din biserici

mov. Oameni de toate rangurile și condițiile caută să folosească nenorocirea oamenilor pentru bani ușori. Insolența tâlharilor crește pe zi ce trece. Sechestrarea bunurilor altcuiva este declarată ca permisă. Oamenii care trăiesc prin muncă cinstită devin subiect de batjocură și blasfemie. După ce au uitat trădarea, soldații și unitățile militare întregi fug rușinos de pe câmpul de luptă, jefuind civili și salvându-și propriile vieți. Și în acest moment, oroarea războiului intestin se apropie de nefericita Rusie. Patria noastră a devenit o presă, un subiect de reproș în rândul străinilor din cauza lăcomiei, lașității și trădării fiilor săi. Ortodox! În numele Bisericii lui Hristos, Catedrala se adresează cu o rugăciune. Treziți-vă, veniți în fire, aruncați-vă ura reciprocă și conflictele interioare, apăsați pentru Rusia. Îndeplinește cuvintele de avertizare ale Înaintașului lui Hristos: „până și securea este deja la rădăcina pomilor: orice pom care nu face rod bun este tăiat și aruncat în foc” (Luca J, 9) · Nu permiteți patria voastră să fie profanată şi un sfârşit ruşinos.Pocăiţi-vă şi faceţi vrednici roadele pocăinţei - curăţiţi-vă prin post;fie ca bisericile să fie pline de cei care se roagă.Dar mai întâi de toate şi mai presus de toate, inimile voastre să fie inflamate de iubire. lui Hristos. Arată în faptele tale această dragoste pentru Rusia îndelungată, chinuită. Ajută-o de dragul lui Hristos. Cei care sunt în putere, semnifică crucea și în duhul iubirii sfinte pentru popor, slujesc Rusiei și nu partidului. care au proprietăți, sacrificați-vă proprietatea. Muncitori, lucrați fără să vă cruțați puterile și subordonați-vă cerințele binelui patriei. Moșieri și fermieri, ajutați-o cu pâine. Nu lăsați armata și orașele să moară de foame „Și tu, tinere , sănătos și puternic, sacrifică-ți viața.Fie ca fuga lașă a armatei ruse să se oprească înaintea inamicului.Și spatele să fie un ajutor pentru front, un sprijin moral, și nu o sursă de corupție spirituală. Chemându-vă la rugăciune, muncă și ispravă, credem că puterea lui Dumnezeu, înviind morții, va reuni din nou trupul dezintegrat al poporului.Fie ca binecuvântarea marilor asceți și reprezentanți pentru țara rusă să ne fie trimisă - Sf. Serghie de Radonej, Mitropoliții Petru, Alexie, Iona și Filip și sfințitul patriarh Ermogene, venerabilii Antonie și Teodosie, făcătorii de minuni de la Pecersk. În zile de mare pericol

și prăbușirea generală, Rusia a fost salvată de mai multe ori prin sfintele lor rugăciuni. Fie ca aceste amintiri ale marilor noștri asceți să fie combinate cu stindardul sacru al speranței creștine. Fie ca puterea invincibilă a Crucii dătătoare de viață a Domnului să ne umbrească în aceste zile dureroase. Fie ca Sfânta Rusă să se înalțe din nou în marea ispravă a jertfei de sine și a iubirii lui Hristos14.

În departamentul de administrare superioară a bisericii începe să se discute subiectul restabilirii patriarhiei. Anthony Khrapovitsky ține o prelegere despre semnificația patriarhiei. prof. liberal îi obiectează. I. D. Kuznetsov și profesorul conservator N. S. Suvorov, care au susținut că patriarhia fără monarh este nimic, doar sunet. Potrivit lui Suvorov, singura fortăreață pentru Biserica Ortodoxă poate fi puterea imperială.

Astfel, și aici domină considerentele politice și deloc una sau alta conjunctură canonică.

Dar catedrala o să salveze patria, patria în primul rând, iar prin patrie înseamnă proprietatea și proprietatea capitaliștilor și proprietarilor de pământ, așa se arată ea în sine, așa o privesc ei din alte locuri, din pretutindeni.

Așadar, la 23 septembrie, la a 8-a ședință, secretarul dă citire prezentării Lebedyansky „Uniunea ortodox-creștină de unitate publică”, transmisă de arhiepiscopul Kirill de Tambov: „Uniunea ortodox-creștină de unitate publică Lebedyansky în solemnul ei. ședință publică din 30 august, începând să-și deschidă Acțiunile, cu prima mea hotărâre, am hotărât: să-i rog cu sinceritate Eminenței Voastre, în calitate de membru al Consiliului Bisericii All-Rusiei și ca sfânt al Bisericii Tambov, să transmit în numele al uniunii menționate un salut respectător întregii componențe a arhipăstorilor, pastorilor și membrilor laici care stă la Consiliu.Uniunea este încrezătoare că primul Sinod liber al Bisericii Ruse Libere va avea consecințe enorme: va duce la pocăința sinceră a nenumăratele căderi ale păcatului de către întregul popor ortodox rus, vor reînvia forțele bisericești adormite, vor doborî milostivirea atot-iertătoare a lui Dumnezeu până în timpul suferinței, vor comunica bisericii deplinătatea semnificației sale vitale și prin toate acestea vor duce către patria muribundă pe calea prosperității și a gloriei”.

[redacted] B

Discuând problema trecerii școlilor parohiale către guvernul provizoriu, conform ordinului acestuia, Consiliul a audiat pe 28 septembrie o serie de vorbitori care au cerut să nu se supună guvernului în acest sens. Prot. Stanislavsky consideră că decretul guvernamental este o „frână penală” care va provoca „fenomene urâte”. Preot V.N. Egorov aruncă: „Suntem foarte precauți, ca de obicei, ne este teamă să alarmăm puternicii lumii. Nu mai bâjbâi! Să spunem cu îndrăzneală, iar țara ne va susține și ne va sprijini!” Următorul vorbitor, protopopul Zykov, atrage atenția asupra „Pala Așezării, de unde au venit principalii lideri ai mișcării politice moderne.” Evreia este puternică. pentru că este unit religios între ei.după revoluţie şcolile parohiale evreieşti şi, adaugă părintele Zykov, „domnul Nakhamkes va obţine sprijin guvernamental pentru ei*.

După ce i-a ascultat pe vorbitori, consiliul a cerut guvernului să trimită o propunere de abrogare a legii.

Când catedrala s-a confruntat cu alegerile pentru adunarea constituantă, catedrala a acordat extrem de multă atenție acestei probleme, fără îndoială, complet neecleziastice. Pe 27 septembrie, sub președinția lui Tikhon, a început o dezbatere pe această temă. A apărut o propunere de a se adresa poporului cu un apel în privința alegerilor în corpul constitutiv. Instigatorul s-a dovedit a fi o declarație a clerului din districtul Glazov din provincia Vyatka. Această afirmație, pentru ca în corpul fondator să fie incluși doar oameni bine intenționați, este susținută de 52 de membri ai catedralei, iar primul care a semnat a fost Rev. A. M. Stanislavski. Stanislavski este susținut de A.V. Vasiliev. „Este necesar un apel către popor”, a spus Vasiliev, „pentru a-i proteja pe oameni de înșelăciunea în care se încurcă. Și nu există nicio îndoială că alegerile viitoare, acest vot general, direct, egal și secret, vor fi o nouă înșelăciune flagrată. Poporul va fi ispitit de diverse promisiuni, care atunci, desigur, nu se vor împlini. Datoria bisericii este de a deschide ochii oamenilor, de a-i scoate din amăgirea în care se află. Dar pentru aceasta, un singur mesaj care să ceară participarea la alegeri nu este suficient; trebuie să organizăm aceste alegeri și să conducem oamenii din ele. Este necesar, prin consiliile diecezane și protopopiate, să se cheme tot clerul să

[redacted] [redacted]în

instruind poporul, invitându-i, pentru a salva integritatea și demnitatea patriei, să voteze nu liste de oameni necunoscuți de ei, ci celui care va primi aprobarea consiliului eparhial, care va include și ortodocși, demni de încredere. persoane. Este într-adevăr pământul rusesc atât de orfan încât în fiecare provincie nu există oameni vrednici de 8-io, credincioși bisericii și patriei, oameni în care poți fi sigur că nu vor vinde statul și biserica și nu vor jefui, și nu va permite Rusiei să fie sfâșiată bucată cu bucată de toată lumea? , cine nu este prea leneș și cine vrea să o facă. Consiliul nostru bisericesc nu poate privi cu nepăsare cum pier cel mai mare dintre statele creștine, pe care s-au sprijinit aspirațiile poporului. Lupii în haine de oaie seduc poporul nostru creștin, simpli la minte și la inimă, făgăduindu-le pământ, muncă eliberată de asuprirea capitalului și alte foloase. Dar ei nu vor oferi aceste beneficii. Numai o Rusie liberă și puternică ar putea să dea asta popoarelor sale și lumii întregi: chemarea ei era să arate lumii creștinismul în forma sa nedistorsionată, să ofere o nouă societate și un nou sistem economic creștin; Datoria noastră civică și conștiința creștină ne porunc să facem acest lucru11.

Gândurile lui Vasiliev sunt împărtășite de următorii vorbitori. Contele P.I. Apraksin crede „că nu în zadar voia lui Dumnezeu a convocat Sinodul într-un asemenea moment. Ce se întâmplă acum în sat? Satul este inundat de agitatori și literatură de partid, o masă de apeluri vine din diferite naționalități, doar Marea Naționalitate Rusă tace. Unde se va auzi vocea ei dacă nu în centru, la Moscova? Se spune că ne vindem tăcerea pentru supă de linte și se pare că este adevărat**. E.M.

Vitoshinsky protestează că biserica ar trebui să stea în afara politicii. Dar asta nu este adevărat. Trebuie doar să-ți fie frică de politica proastă. „Cine conduce viața rusă”, întreabă Vitoșinski, „Uită-te la aceste nume – există o campanie împotriva națiunii ruse și a statului rus. Cine ar trebui să apere gândirea și conștiința rusă? Dacă poporul rus nu se apără, își va pierde independența. Biserica trebuie să adune conștiința rusă”.

Discursul arhimandritului Metodiu este expresiv: „În acele mesaje care au fost deja publicate de Consiliu, destul de clar

*

împărtășește marea semnificație istorică a numelor glorioase în viața bisericii și statului rus, sfinții de la Moscova; Onorăm isprăvile călugărilor din Lavrei Treimii-Serghie și subliniem marea importanță a bisericii de-a lungul istoriei statului rus. Sinodul privește cu speranță legătura puternică dintre biserică și stat și subliniază legătura în viitor. Consiliul nu abandonează această legătură organică. Când este necesar să se clarifice chestiunea componenței adunării constitutive, care ar trebui să aranjeze viața pe o bază nouă, Consiliul nu poate fi indiferent față de acest act de renaștere a Rusiei. Când este necesar să apărăm ideea de stat, nu trebuie doar să onorăm memoria celor drepți, ci și să luăm parte la isprăvile lor. Hermogenes și colaboratorii săi au intrat în arena vieții bisericești și statului cu riscul vieții lor; Este clar că nu putem să construim doar morminte pentru drepți și să renunțăm la lucrările lor. Rog Sfântul Sinod ca noi, după ce am construit mormintele drepților, să le împărtășim ostenelile și isprăvile pentru a crea puterea și gloria Rusiei*.

Glasul prudenței, o voce care avertizează împotriva amestecării bisericii, a acestei împărății supramundane a lui Hristos, cu interesele statului burghezo-mosiar rus, a fost reprezentată de prof. B.V. Titlinov și F.G. Kashmensky. Kashmensky, apropo, a spus următoarea frază: „Domnul a salvat deja Consiliul de a vorbi despre revolta Kornilov*”. Cert este că, atunci când Kornilov și-a pus în scenă aventura, catedrala (aceasta nu este în acțiunile catedralei, astfel încât ceea ce a fost nu a fost ceea ce a fost!) a ținut o ședință închisă, care era în mod clar contrarevoluționară. Din câte știm, strânși în Lavra Troips-Sergius, în profund secret, părinții catedralei se gândeau la un pas decisiv în sensul recunoașterii lui Kornilov pentru a salva aceeași Patrie dragă inimii catedralei. Ei au crezut că Kornilov va fi un câștigător politic și au crezut că biserica va acționa foarte inteligent, înclinându-se în fața noului conducător. Aventura lui Kornilov s-a prăbușit însă rapid, înainte ca membrii consiliului să ia vreo decizie definitivă. Apoi s-au hotărât să pretindă că nu s-a întâmplat nimic. Și doar o supraveghere accidentală a secretarului științific al catedralei Bene-

Shevich îl ajută în mod evident pe istoric și documentează ceea ce se știe din zvonuri.

Protopopul Moscovei A. A. Khotovitsky se opune lui Titlinov și Kashmensky. El crede că ar fi dezastruos ca consiliul și autoritatea sa să nu ia parte la treburile înființării. Spune cu foc și figurat că Rusia se prăbușește cărămidă cu cărămidă, fiind jefuită. „Dacă catedrala”, spune pr. Khotovitsky, pentru binele bisericii, nu se va îndepărta de participarea la construcția pământului rusesc, oamenii vor fi alături de noi... Lăsați numele rușilor să nu se termine în „feld” și „blum**” se adună în camera fondatoare, nu pseudonime, ci nume de popor rus. Fie ca consiliul nostru să se ridice pentru a apăra binele Rus'ului ortodox de mai multe milioane de dolari!*

După obiecțiile la adresa Khotovitsky, Gradusova, ia cuvântul prof. П. P. Kudryavtsev, care susține cererile lui Khotovitsky. Gândurile sale sunt dezvoltate în continuare de prințul A.G. Chagadayev, care insistă doar pe finalizarea rapidă a treburilor catedralei, pentru ca apoi toți membrii catedralei să se cufunde în munca politică. Prințul E.N. Trubetskoy susține aceleași gânduri. Rusia zace rănită, așa cum se spune în pilda Samariteanului Milostiv. Și catedrala să nu devină ca levitul care a trecut pe acolo. Prin urmare, trebuie să intervină imediat în politică.

Charnoutsan este trist că nu avem un patriarh. „O, dacă mesajul despre adunarea constituantă și salvarea Rusiei ar avea semnătura patriarhului!” Atunci ar avea o mare semnificație și ar face o impresie uriașă*.

După discursuri similare cu cele susținute de Bulgakov și Vasiliev, la protestul prof. Prokoshev, catedrala instruiește comisiei arhiepiscopului Anastasy de Chișinău, protopop Lyubimov, Trubetskoy, Bulgakov și Kudryavtsev să elaboreze un proiect de apel către poporul rus cu privire la întemeiere.

La 30 septembrie 1917, S. N. Bulgakov a citit textul mesajului său la consiliu cu privire la alegerile pentru adunarea constituantă.

„Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse tuturor copiilor Bisericii Ortodoxe Ruse.

Harul și pacea să vă fie înmulțite (2 Petru I, 2).

O mare lucrare este acum înaintea poporului ortodox. Deja

Biblioteca „Runiverse”

Nu este pentru prima dată în istoria noastră când templul existenței statului se prăbușește, iar frământările dezastruoase se lovesc de Patria noastră. Și din nou, ca acum trei secole, Rus' este chemat de înțelepciunea populară să-și consolideze bazele legale, să-și reînvie puterea zguduită și să protejeze libertatea și ordinea în țara noastră cu legi ferme. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse cheamă binecuvântarea lui Dumnezeu pentru această lucrare de stat, să fie îndeplinită cu căldură rugăciune, în duhul păcii și al adevărului, în numele lui Dumnezeu. Făcând semnul crucii, ortodocșii să meargă la fapte mari, ca o ispravă de credință, o slujbă de iubire. Credința ortodoxă să rămână pentru ei ca un stâlp de foc, arătând calea prin deșertul lipsei de bogăție către pământul făgăduinței. Din cele mai vechi timpuri, pământul rusesc s-a adunat în jurul Bisericii Ortodoxe; Arhitecții statului rus, alături de prinți și cavaleri, oameni ai orașului și zemstvo, au fost sfinți și călugări, cărți de rugăciuni și asceți. Credem că și astăzi Patria noastră este vegheată de cetățenii ei cerești, de conducătorii sfinți și de bocitorii. Acum bolnavi pentru pământul rusesc, ne rugăm ca ei să-și facă mereu griji pentru acești oameni întristați, ai căror strămoși s-au numit creștini ortodocși. Sinodul cheamă poporul ortodox, care se angajează într-o nouă clădire a statului, ca și în trecut, să se unească spiritual în jurul Sfintei Ortodoxii și se roagă să-și păstreze legămintele, aprinzând în inimile lor iubirea lui Hristos. Credem că statul rus rămâne în picioare doar până când trădează credința lui Hristos și se desparte de temelia sa. Este nepotrivit ca țara rusă, Sfânta Rusă, să devină o împărăție a necredinței fără Dumnezeu; o astfel de împărăție nu va avea prosperitate și prosperitate.

Nu ne vom baza pe puterea rațiunii umane și pe viclenia ei în întristarea noastră, ci pe ajutorul lui Dumnezeu, sperând într-o umbrire plină de har de sus. Fie ca alegerea celor mai buni oameni ai Rusiei să fie făcută cu rugăciune neprefăcută, cu pomenire sinceră a lui Dumnezeu, a Maicii Domnului Mijlocitoarea noastră Cerească, a marilor sfinți ai Rusiei și a tuturor sfinților. Știm că intransigența partidelor și discordia de clasă nu construiește puterea statului, iar rănile dintr-un război dificil și discordia atotdistructivă nu se vindecă. Un regat împărțit în două se va epuiza. Nu este necesar să inversăm competiția de petreceri, clase, oameni

se leagă de lupte interne. Prin unitatea națională, luminată de o credință comună, luminată de o conștiință nestricăcioasă, s-au înființat din timpuri imemoriale împărății; cu credința zguduită, cu conștiința întunecată, puterea este irosită, puterile se prăbușesc. Înțelepciunea secolelor vorbește despre asta; Patria noastră, otrăvită de invidia rea și de interesul propriu aprig, învață acum acest adevăr într-un mod trist. Lăsați poporul nostru să depășească spiritul răutății și al urii care-i copleșește și apoi, cu un efort unit, își vor desăvârși cu ușurință și strălucire lucrarea de stat. Oasele uscate vor fi adunate, îmbrăcate cu carne și aduse la viață la porunca duhului. Dar fără iubire, smerenie, blândețe, vom începe o mare lucrare în zadar. Atunci oasele degradate nu vor prinde viață, nu ne vom îmbunătăți și nu ne vom înălța fără aceasta Patria noastră dragă și

sfântă, țara părinților noștri răposați și a viitorilor noștri fii. În Patria Mamă, ochiul credinței vede un pământ sfânt, pe ea au trăit și s-au mântuit sfinții lui Dumnezeu, iar părinții noștri au fost cu ei în credința creștină. Este un recipient pentru sfintele moaște, un templu al rugăciunii pentru sfinții ruși. Și cu adevărat Patria noastră nu ne este dragă fără credința noastră sfântă. Lăsați purtătorii săi să fie chemați de noi pentru a-și vindeca bolile.

Permițând tuturor, prin puterea rațiunii, să găsească căi și mijloace pentru a realiza acest lucru, Sfântul Sinod îi îndeamnă pe toți pentru ca în această zonă lumească să nu uite de adevărul lui Dumnezeu. Cu un asemenea îndemn el se adresează ortodocșilor fără deosebire de poziții, clase și partide, pentru ca aceștia să păstreze intacte legămintele credinței lui Hristos. Toată lumea știe cu cât de încăpățânat se luptă împotriva lui spiritul prințului acestei lumi, încercând să-și întemeieze regatul prin ademenirea bunurilor pământești, vizibile. De asemenea, copiii bisericii sunt chemați să lupte cu un asemenea spirit în domeniul guvernării. Lăsați-i să demonstreze aici întreaga putere a influenței spirituale, să găsească modalități de a-i da eficiență și să-i încurajeze să asculte de vocea conștiinței creștine. Aveți grijă ca noua construcție a vieții rusești să nu ducă la prăpădirea sufletului poporului, la jefuirea comorilor credinței lui Hristos, ca să nu fie întemeiată pe o bază falsă, pe negarea și distrugerea învățăturile lui Hristos, despre necredință și ateism. Cu adevărat Domnul spune: „Fără Mine nu puteți face nimic” (Fb. Ioan XV, 5) Și cuvântul Domnului este un avertisment chemător

iotă

[redacted]a

sună acum pentru toată Rusia ortodoxă, o vom uza astăzi și o vom pune în fața conștiinței poporului în acest moment formidabil și teribil al istoriei sale. Fie ca poporul rus născut în credința ortodoxă, asupra căruia va cădea acel lot greu, să nu se lepede de Hristos, să nu uite jurămintele Sf. botez, fie ca ei să nu cadă în puterea distructivă a duhului lui Antihrist, iar noua putere rusească să-și păstreze fidelitatea față de Sfânta Rusă, în care credem și pe care o căutăm.”

Problema restabilirii patriarhiei continuă să fie discutată în cadrul departamentului de administrare superioară a bisericii, condus de episcopul Mitrofan. Restabilirea patriarhiei de către departament este acceptată ca bază a acestui management. Adevărat, această formulă este adoptată cu o majoritate de 56 la 32 de voturi, cu o încălcare vădită a formalităților (ceea ce a fost remarcată de 32 într-un protest scris special), dar departamentul nu ia în calcul nimic și decide să transfere chestiunea către Consiliul însuși.

iar septembrie Mitrofan, episcopul de Astrakhan, face un raport despre restaurarea patriarhiei în plenul consiliului. I După trecerea în revistă istorică a istoriei patriarhiei, Mitrofan trece la zilele noastre. „În toate vremurile tulburi”, spune vorbitorul, „în epocile furtunilor politice, gândul patriarhiei a înviat cu o forță deosebită. În anii 1905-6, la începutul devastării, au început să vorbească despre

neajunsurile vieții bisericești. , și toată lumea, nu numai oamenii spirituali, ci și lumea, societatea și presa, au ridicat ideea unui patriarh, considerându-l necesar pentru organizarea vieții bisericești rusești".

Mitrofan și-a exprimat și următorul gând: „Nu pot să nu ating viitorul apropiat. Ideea patriarhiei a trăit și nu a încetat în mintea oamenilor. Acest vis le-a amintit oamenilor de eroismul, abnegația și isprăvile lui Iona, Filip și Hermogenes*.

Astfel, unul dintre motivele principale ale restabilirii patriarhiei în raportul criptat al lui Mitrofan este același izvor politic care a mișcat toate manechinele bisericești ale catedralei: patrie, patrie, patrie, Rusia, Rusia, Rusia... Conservatorismul... Conservatorismul... Și întrebi cu mânie pentru a mia oară – unde este Hristos și adevărul lui ceresc?

Raportul lui Mitrofan, haotic și nefondat, a stârnit dezbateri aprinse în consiliu. P. Kudryavtsev și D. Olsufiev au acționat împotriva lui Mitrofan la ședința din octombrie II. Dezbaterea continuă la ședința din 14 octombrie. Vorbește Arhiepiscopul Anastasie al Chișinăului. Apropo, Anastasius subliniază că „poporul nostru dorește și așteaptă patriarhia. Întrebați creștinii ortodocși - ce vor spune? Ei spun: întoarceți la noi un tată și un păstor care să adună turma împrăștiată în jurul lui și să protejeze libertatea și independența bisericii noastre... Nu există niciun motiv să amânăm această problemă. Rezoluție necesară cât mai curând posibil. Ororile și crimele vieții de zi cu zi, oroarea decăderii morale, de care tremură inima întregii Europe, cheamă biserica să-și exercite și să-și dezvolte influența. Avem nevoie de un păstor care să ne unească și să ne binecuvânteze pentru faptele noastre. Auzim că statul vrea acum să fie neconfesional, rupând deschis alianța cu biserica. Acest lucru ar trebui regretat în măsura în care statul însuși a decis să se îndepărteze de binecuvântările unirii bisericești. Dar capul bisericii este mai mare decât cei care sunt în lume. Biserica noastră trebuie să se îmbrace acum cu armura completă a lui Dumnezeu, trebuie să devină o biserică cu adevărat militantă și să aibă un lider spiritual, viitorul ei prim ierarh. Trebuie să îndeplinim cele mai bune aspiraţii ale poporului nostru bisericesc1'. Mitrofan este susținut de P.I. Astrov, un reprezentant marcant al Partidului Cadet. Un țăran din provincia Tver se pronunță împotriva introducerii patriarhiei. V. G. Rubtsev, dar este întrerupt de strigăte „destul!” Dezbaterea continuă la ședința din 18 octombrie. 11. N. Speransky cere restaurarea patriarhiei, întrucât numai sub patriarhi biserica este conștiința statului. Anthony Khrapovitsky vorbește pentru patriarhie. El încearcă fără succes să se scape din propriile capcane pe care și le-a întins în 1905, când a declarat prin tipărire că patriarhia este un prieten al autocrației. Cei care ne amintesc de această declarație populară a lui, Anthony, cu asprimea sa caracteristică, caracterizează astfel: „o persoană rea dintr-o inimă rea scoate răul”. Între timp, acești oameni „răi” i-au amintit lui Anthony doar de propriile sale cuvinte. Căci, desigur, din punct de vedere canonic, existența patriarhiei nu este justificată, este cauzată.

[redacted] da

numai din motive ecleziastice şi politice. Khrapovitsky este susținut de consilierul juridic al sinodului, V. I. Radzimovsky. Radzimovsky este înlocuit de contele I.M. Grabbe, care spune că viața modernă arată că absența puterii duce la consecințe extrem de nedorite. Absența unui principiu unificator amenință cu pericolul intern. Biserica va trebui să lupte pentru existența ei, dar ce poate face fără capul ei, patriarhul. La urma urmei, ambasada noastră la guvernul provizoriu despre școlile parohiale a arătat clar că guvernul vrea să fie neconfesional, în limba rusă - fără Dumnezeu, iar în traducerea slavă - necredincios. Grabbe este susținut de Bich-Lubensky (membru notoriu Kharikov Black Hundred) și Kotlyarevsky. La o ședință din 19 octombrie, protopopul N.V. Țvetkov protestează împotriva restabilirii patriarhiei. El spune că „în biserica parohială, eparhială, locală, ca și în cea mai mică biserică, în Sfânta Euharistie este gândit și simțit Hristos ca cap al bisericii. Deci aici, la sinod, avem o mulțime de episcopi și dintre ei un președinte, a cărui autoritate este înaltă pentru noi toți. Dar ultimul punct al sinodului este această cruce și Evanghelia. Acesta este capitolul invizibil în care ne întoarcem privirea mentală. Și noi, clerici și laici, suntem uniți prin aceasta. Hristos este și va fi printre noi, dar nu și patriarhul” (la aceste cuvinte se aude mișcare în camera bisericii, se aude râsete reținute. Sună președintele). Se pare că în toată istoria acestui sinod Antihrist nu mai există. detaliu dramatic, din punct de vedere religios: la reamintire că Hristos este capul bisericii, sinodul râde!Desigur, această adunare politică protectoare nu-i pasă de Hristos, asta reiese din istoria anterioară și ulterioară a acestei instituții. , dar a râde de ceea ce este cel mai sacru pentru un creștin este culmea cinismului și a aroganței". Aici catedrala și-a trădat complet moșierul, esența contrarevoluționară, care nu are nimic în comun cu religia (decît insultarea religiei). Celebrul Black. O sută de preot V. I. Vostokov, care a intrat cumva în catedrală printr-un truc, dimpotrivă, este un succes.Da și este de înțeles: la urma urmei, el nu vorbește despre Hristos, ci despre bolșevici și ura față de bolșevici, dar nu dragostea pentru Hristos, este unită de „consiliul bisericesc”, ascunzându-se în spatele sfinților îndrăzneți

în numele bisericii pentru poftele lor murdare pământești. O. Vostokov vorbește despre necesitatea restabilirii patriarhiei. În primul rând, datorită condițiilor moderne de viață. Trăim nu numai tulburări politice, ci și o perioadă a vieții în care puterea întunericului a luat armele împotriva sfintei cruci, când atotputernicia lui Antihrist a devastat întreaga lume și s-a întors împotriva Rusiei. Grăunțele adevărului pur ortodox sunt urâți de Satana și slujitorii săi, care otrăvesc sufletul poporului. Oamenii au nevoie de un păstor care să fie o mângâiere și un plâns în suferință, un acuzator formidabil al

forțelor întunecate. În al doilea rând, datorită stării în sine a bisericii. În prezent vedem că nervul vital dintre biserică și stat este întrerupt și inima este deconectată de la cap. Un stat non-religios, ateismul, este introdus în stat. În aceste momente tragice, este nevoie de o personalitate puternică în biserică, de o concentrare a puterii și autorității bisericii.- Toți cei mai proeminenți, cei mai luminați sute de negre, cel mai proeminent dintre care a fost prințul Ev, vorbesc pentru patriarhie, acest duplicat. a monarhiei. N. Trubetskoy, cu adevărat unul dintre cei mai întunecați îngeri ai acestei catedrale satanice. „Consiliul consacrat a dat hotărârea asupra patriarhiei tocmai în ziua întoarcerii ambasadei noastre din Hoarda de Aur (adică din guvernul provizoriu). Iar noi, în confiscarea școlilor bisericești, ne-am convins că s-a săvârșit o faptă de furt, de care, se pare, autoritățile bisericești puternice ne-ar putea apăra. Simțim clar că intrăm nu doar într-o perioadă de luptă, ci și într-o perioadă de persecuție. II nu există putere de protecție. Ce au făcut organele noastre colegiale?... Ei ne spun: ei nu vor lua în seamă patriarhul, precum nu iau acum în seamă sinodul. Dar patriarhul poate avea modalități speciale și puternice de a influența deciziile guvernamentale. El va fi centrul întregii vieți conciliare, iar la semnul său poate fi convocată întreaga catedrală - în momente de pericol, când, de exemplu, s-ar aștepta o separare completă a bisericii și a statului. În plus, la semnul patriarhului, vocea poporului va fi auzită în procesiunile religioase desemnate, în adunările parohiale și catedralele diecezane. Guvernul cu greu poate ignora o astfel de voce, exprimată deloc. Acestea sunt considerentele de oportunitate care duc la înființarea patriarhiei”.

ιοί

[redacted]a

Consiliul discută și despre patriarhie pe 19 octombrie. Și aici majoritatea vorbitorilor (cu excepția prof. N. N. Fioletov) vorbește pentru introducerea patriarhiei. Întâlnirea din 21 octombrie este, de asemenea, dedicată acestei probleme. Yudin, Astrov, protopop vorbesc pentru patriarhie. S. Shleev, A. G. Kulyashev, încheindu-și patetic discursul cu exclamații: „Patriarhul este pentru noi!” Patriarh!" II un singur protopop N. N. Dobronravov, într-un discurs învăţat şi convingător, protestează împotriva introducerii acestui principiu necanonic.

Nu se știe cum s-ar fi terminat această nesfârșită înșelăciune – pentru a restabili sau nu a restabili patriarhia, dacă nu ar fi tunetul Revoluției din octombrie. Aceste furtuni au întrerupt fluxul pașnic al vieții catedralei. Adunându-se sub focuri de armă, membrii catedralei uită totul în lume, în afară de politică și politică. Ura oarba, turbata a bolsevicilor, care avea sa se soldeze ulterior cu anateme si blesteme, aceasta ura a rezolvat ceea ce consiliul nu putea rezolva in niciun fel, pe baza canoanelor si a altor principii religioase, mai solide. Cu încălcarea formalităților alegerilor, consiliul alege trei candidați pentru patriarh, hotărând în final necesitatea patriarhiei. El, patriarhul, va salva Rusia de oroarea bolșevismului: aceasta este psihologia, filosofia și religia celor care l-au ales pe patriarh.

Minoritatea membrilor consiliului, partea cea mai culturală și cu adevărat religioasă a consiliului, sunt neputincioși să împiedice acest neadevăr al bisericii. Se prăbușește, în grabă, îngrijorător, sub teama de înfrângere și împrăștiere a catedralei, sunt aleși trei candidați: Anthony Khrapovitsky, Arhiepiscopul Harkovului, nobil ereditar din lume, una dintre cele mai importante figuri ale uniunii ruse. oameni; Arseny Stadnitsky, Arhiepiscop de Novgorod, membru al aripii drepte a Consiliului de Stat; Tihon Belavin, mitropolitul Moscovei, fost președinte al departamentului Iaroslavl al Uniunii Poporului Rus. Aceasta este „culoarea” bisericii, pe care consiliul a desemnat-o drept șef al bisericii ruse. Ochii tuturor erau îndreptați spre Anthony. Acest om curajos, educat, un maestru al rostirii predicilor și al anecdotelor indecente (care i-au câștigat „popularitate” extremă în cercurile bisericești), poate să nu fi fost prea devotat lui Hristos (despre necredința lui Anthony se vorbea din cele mai serioase surse), dar pentru că nu există, fără îndoială, dedicat ideilor negre

Iob

sute, sugrumatorul învățământului bisericesc (înfrângerea Academiei Teologice din Kiev), un om care nu a ezitat în mijloacele sale, care a dobândit ura tuturor cu inima curată (expulzat din Harkov pentru că a semănat ură în primăvara anului 1917) , dar amabil față de toți obscurantiştii și pogromiștii – iată cine aveau în inimă Trubetskoii și Vostokovii lor, pronunțându-și chemările înfocate de restabilire a patriarhului, care va fi centrul național și bisericesc.

Dar s-a întâmplat altfel. Tikhon este ales prin tragere la sorți de vârstnicul Alexy. Acest om blând, absolut discret, moale, fără spinare, slab educat, chiar reacționar dintre cei foarte inactivi, a fost cel mai puțin dezirabil candidat, dar s-a dovedit așa... Și, prin inerție, toate acele speranțe sunt puse pe Tikhon, pe care istoria nu i-a permis lui Anthony, cel prețuit al cărui vis, sensul întregii sale vieți, era restaurarea patriarhiei în Rusia și el, desigur, visa la o glugă patriarhală albă.Semnificația restabilirii patriarhiei în zilele de octombrie sunt caracterizate de membru al catedralei V. Bakhmetyev în următoarele expresii: „În zilele marii devastări ale statului, în zilele războiului civil fratricid, când conștiința necesității de a păstra ordinea în primul rând, chiar și cu cele mai nesemnificative libertăți, prăbușit, Consiliul Bisericii All-Rusiei a decis restabilirea patriarhiei și a ales un patriarh. Cu acest act de extremă importanță, consiliul a amintit și a subliniat statului nereligios adevărul etern că fără principiul puterii, fără punerea în aplicare nu numai a îndatoririlor sale, ci și a drepturilor sale, țara nu poate duce o viață normală nici măcar pentru unul. minut. Puterea, și limitată la maxim, este încă puterea, obligată să stea în culmea serviciului ei pentru binele întregii țări, și nu pentru grupurile de clasă. Abaterea din această situație a condus statul rus la anarhie, în care toată bogăția spirituală și materială a Rusiei, dobândită de sudoarea și sângele aceluiași popor de-a lungul secolelor, piere. Viața noastră bisericească în multe privințe se confruntă și ea cu devastare, pentru că reticența de a ține cont de structura canonică a bisericii sau o atitudine frivolă față de canoane a dus la faptul că mulți membri

ai marelui trup al Bisericii lui Hristos au uitat de responsabilitățile lor și au ajuns cu lăcomie pentru drepturile pe care le merită.

[redacted] [redacted]a

neapartenere. Anarhia a reușit deja să dea roade în viața bisericească și să încurce complet poziția în biserică a episcopului, a clerului și a mirenilor... Mulțumită Domnului Dumnezeu, mintea bisericească națională a rezistat tentației de a introduce o formă parlamentară de guvernare în biserică. viața și, fără a încălca conciliaritatea, i-a dat rusului îndelung răbdător șeful Bisericii Ortodoxe în persoana patriarhului... Patriarhia este o cruce, este o ispravă, este iubire nesfârșită până la jertfa de sine. . Nu prin autocrație, care depășește limitele drepturilor inerente ale patriarhului, ci prin punerea în aplicare a imaginii lui Hristos, spălând picioarele ucenicilor săi și expulzând comercianții din templu, patriarhul, împreună cu conciliaritatea, poate cu adevărat. pacifică viața noastră bisericească. Înflorirea vieții religioase va liniști și viața socială, cel puțin în domeniul spiritului și moralității, iar apoi creștinizarea „lumii care zace în rău”, de care patria noastră suferindă are nevoie în mod special acum, va avea mai mult succes.” Deci, acelaşi lucru.Patriarh prin religie îşi va salva patria, nu mai este nimic.Religia ca atare, religia ca scop în sine – toate acestea sunt străine de conştiinţa contrarevoluţionarilor conciliari.

Deci, Tihon Belavin este Patriarhul Moscovei și al întregii Rusii. Alegerea patriarhului este salutată de toate cercurile bisericeşti reacţionare cu un sentiment de profundă satisfacţie şi bucurie. Pentru a judeca acest lucru, introduc în continuare adresa Academiei Teologice din Petrograd, care, în componența sa, a fost cea mai nobilă dintre ceilalți clerici.

Salutul este următorul. „Sfinția Voastră, Preasfințite Arhipăstor și Părinte!” Într-un timp întunecat de încercări grele pentru draga noastră patrie și pentru Sfânta Mamă Biserică, Providența a avut plăcerea să ne trimită o mare mângâiere în restabilirea, după gândurile Sfântului Sinod al Bisericii noastre, a conducerii unice vii a Bisericii Ruse. în persoana Înaltpreasfințitului Patriarh al Rusiei. Cu evlavie și devotament filial față de mâna dreaptă ordonatoare a lui Dumnezeu, privind revenirea la noi a unei forme de guvernare a bisericii noastre care este memorabilă din punct de vedere istoric pentru noi, Academia Teologică din Petrograd experimentează o bucurie deosebită, unică, prin prisma ei. alegerea în înaltul și anevoios serviciu de pe Tron

I·I··>·I··*I·I··I·II·IIIIH····I······I·IIIII

Petriarhi întregi ruși, într-un timp atât de responsabil, apropiați în spiritul Academiei, elevul ei ilustr și onorabila persoană, în persoana Sfinției Voastre. Amintindu-și devotamentul tău nedivizat față de voința lui Dumnezeu și Bisericii de-a lungul întregului tău serviciu față de Biserică, de înțelegerea ta mereu luminată asupra învățăturilor și testamentelor Bisericii, asupra cursului și direcției bisericii și vieții publice, Academia speră ferm că Sfințenia, ca cârmaci cu experiență, va găsi, cu ajutorul lui Dumnezeu, puterea și mijloacele necesare pentru a naviga pe corabia Bisericii în aceste vremuri grele printre numeroasele încercări diferite care o năpăsc, pentru a aduce calmul și pacea în suflete. al poporului rus ortodox în suferință, să respire, după exemplul memorabilului tău predecesor la Primul Sfânt Scaun, Sfântul Ermogene, duhul unității și al fraternității consimțământ în toți fiii patriei noastre bolnave, pentru ca Sfânta Ortodoxie și numele rusesc. , spre bucuria viitorilor noștri urmași, va străluci din nou pe baza fundamentelor primordiale ale statului rus ocrotit de Dumnezeu. Fie ca nedespărțitul Sfântă Rus să trăiască în veci! Trăiască Patriarhul întregii Rusii ales de Dumnezeu Tihon!

Dar nu toată lumea salută restaurarea patriarhiei și alegerea lui Tihon. Aceasta a fost o lovitură extraordinară pentru Uniunea Rusă a Clerului Democrat și a Laicilor. În „Standardul lui Hristos”, un ziar al bisericii liberale, am subliniat toate cele patru motive pentru care restaurarea patriarhiei este un rău atât de extrem, încât acum cineva poate rămâne în biserică doar pentru a distruge această patriarhie.

Decizia de a conduce în mod independent treburile bisericii, indiferent de ierarhia de conducere, a început să se coacă printre membrii uniunii în toamnă. V. Lashnyukov a urmat această idee deosebit de energic. După alegerea patriarhului, când cele mai întunecate principii ale conservatorismului bisericesc au triumfat până la capăt, ideea nevoii de a rupe cu biserica oficială din Moscova a apărut cu o persistență deosebită. Inițiatorul a fost Protopresbiterul G. Iv. Shavelsky, care l-a sunat pe Rev. A.I. Boyarsky și cu mine pentru o întâlnire.

Curând, a avut loc o întâlnire la apartamentul regretatului protopop I.F. Egorov, unde au fost elaborate atât un proiect detaliat al fundațiilor noii biserici, cât și un plan de separare de Moscova.

■■■■■■■■■■■■■■■■■■■■■■■■■«■«■■■■■■■*■■■ ■*■■■■

Conform planului nostru, separarea de Tihon urma să înceapă simultan la Petrograd, Kiev și Odesa. Shavelsky a mers la Moscova pentru a discuta cu câțiva lideri ai bisericii pentru a dezvolta împreună un plan și detalii ale discursului. Dar s-a dovedit că încă nu venise momentul și propunerea noastră nu a primit simpatie în masă.

CAPITOLUL IV.

Decret privind separarea bisericii de stat.

Decretul privind separarea dintre biserică și stat, în ciuda faptului că întregul consiliu se afla sub semnul acestei posibilități, s-a dovedit a fi cu totul neașteptat pentru biserică. Între timp, acest decret nu a fost „arbitrarie” din partea guvernului și nu a fost „violență” împotriva bisericii sau a conștiinței credincioșilor. Acest decret a izvorât din cele mai de bază principii ale Constituției R.S.F.S.R. Construcția sovietică se bazează exclusiv pe propria sa forță umană: „vom obține eliberarea cu propria noastră mână.” Acesta este triumful umanismului în sensul precis al cuvântului. Omul se opune divinului. Omul îl răstoarnă pe Dumnezeu. Așa este psihologie, așa este filosofia, așa este practica Revoluției din Octombrie. Statul a fost în mod consecvent logic, fidel principiilor sale de bază. Acest decret nu este, așa cum a fost interpretat cu tărie (și uneori este interpretat acum) ca un capriciu al acestui sau acel comunist, a revărsat din sine din gândul de bază al construcției sovietice, comuniste.

Aceasta, desigur, nu este o persecuție a religiei, pentru că decretul însuși protejează această libertate de conștiință și, în plus, a fost emis pentru a proteja această libertate reală. Astfel, decretul prevede, alături de propaganda antireligioasă, propagandă religioasă.

Din punctul de vedere al religiei în sine, acest decret este un adevărat bun religios. Aici se pune o limită exterioară a tentațiilor de a servi statul. Aici există și o limită de putere pentru ca statul însuși să nu se amestece în domenii pur religioase. În acest din urmă, biserica însăși poate face totul

[redacted]•ri

la care o obligă conștiința ei religioasă, rațiunea și voința.Aici se dezvăluie până la capăt plenitudinea exhaustivă a autodezvăluirii religioase a ființei cuiva. Aici revine, în aceste gânduri și principii ale decretului, acea mare libertate bisericească pe care statul a furat-o, captivând sufletul bisericii cu lanțuri de aur și beteala splendorii exterioare.

Dar, desigur, același decret oferă statului deplină posibilitate legală de a se amesteca în treburile bisericii, deoarece acestea nu sunt chestiuni religioase, ci politice. În statul sovietic există libertate pentru biserică ca instituție pur religioasă, dar nu există și nu poate exista nicio libertate pentru biserică ca organizație ecleziastico-politică.

Între timp, înainte de revoluția din 1917, biserica era, fără îndoială, o organizație ecleziastico-politică. A rămas la fel după 17 februarie și doar octombrie pune o limită. El disecă biserica: îi păstrează religia și îi distruge politica. Prin urmare, acest decret este binevenit de cei pentru care religia este biserica, iar același decret

este anatematizat de cei pentru care biserica și contrarevoluția sunt un tot organic.

Pentru catedrală, biserica a fost, așa cum am văzut deja de multe ori, un astfel de întreg organic contrarevoluționar.

Decretul privind separarea bisericii de stat și școală a fost pretextul celei de-a șaizeci și șasea ședințe a consiliului.

Această întâlnire a avut loc la 20 ianuarie 1918. Membrii catedralei s-au adunat acolo pentru prima dată după pauză. În acest moment, marele octombrie a răcnit ca un uragan revoluționar. El a măturat orice neadevăr, orice necurăție a vieții. Adevărat, atunci când urlă o furtună, vântul rupe uneori, împreună cu cei bolnavi, cu cei supraviețuiți, cu întregul, care, însă, nu este în întregime stabil. La fel a făcut și Revoluția din octombrie. Ea, așa cum se întâmplă în timpul oricărei revoluții, a fost însoțită de excese, dureroase, dar inevitabile. Conștiința catedralei a văzut doar aceste excese. S-a stabilit pe ideea că însăși excesele revoluției sunt revoluția. Revoluția va distruge biserica, Rusia și toate valorile culturale naționale.

Întâlnirea la care au început să discute și să condamne revoluția este atât de caracteristică psihologiei conducătorilor bisericești responsabili care s-au întâlnit, încât vă prezint procesul-verbal complet.

„Actul șaizeci și șase. 20 ianuarie 1918.

ï. Înainte de reluarea lucrărilor Sinodului, mitropolitul Arsenie de Novgorod a săvârșit o slujbă de rugăciune către Domnul Dumnezeu.

2. Întâlnirea a fost deschisă de Preasfințitul Patriarh Tihon al Moscovei și al Întregii Rusii în Sala Sfatului la ora 10:35, în prezența membrilor Consiliului (inclusiv 24 de episcopi).

Pe ordinea de zi a întâlnirii: u) Slujba de rugăciune. 2) Afaceri curente. 3) Raport al Departamentului de administrare eparhială — asupra organelor de administrație diecezană a Bisericii Ortodoxe Ruse. Vorbitor: Serafim, episcopul de Chelyabinsk.

3. Preasfințitul Patriarh Tihon. „Vă salut, părinți și frați, de Anul Nou și vă doresc ca, prin harul lui Dumnezeu, Anul Nou să fie prielnic Bisericii lui Dumnezeu și patriei în vara Domnului. Mă bucur foarte mult că v-ați adunat din nou aici, pentru că împrejurările actuale și timpul prin care trecem necesită unificare pentru a putea apăra Biserica lui Dumnezeu prin eforturi comune prietenești. Știți că atunci când Consiliul și-a oprit temporar activitățile, în această pauză guvernul a îndreptat o atenție nefavorabilă Bisericii lui Dumnezeu. A emis o serie de decrete care încep să fie puse în aplicare și încalcă prevederile de bază ale Bisericii noastre. Cum să reacționăm la aceste decrete, cum să le rezist, ce măsuri să ia - acest lucru este

cel mai bine discutat și decis în Consiliu. Așadar, viitoarea sesiune a Conciliului, care, sper din mila lui Dumnezeu, va fi favorabilă, pe lângă sarcinile curente, are și o sarcină specială: discutarea modului de abordare a evenimentelor actuale referitoare la Biserica lui Dumnezeu.

Invoc binecuvântarea lui Dumnezeu asupra lucrărilor viitoare; „În prezent, întrucât Membrii Consiliului nu s-au adunat în deplină vigoare – aproximativ 10, iar Carta cere prezența a 80 de membri pentru legitimitatea ședinței, cer ca o ședință privată să fie organizată sub președinția Mitropolitul Arsenie și le rog pe membrii Sinodului să li se permită să se retragă la ședință."

4. La ora 45, Preasfințitul Patriarh iese din Camera Catedralei.

5. Președinte, Mitropolitul Arsenie al Novgorodului. Anunț întâlnirea ca o întâlnire privată.

Rog străinii care nu au legătură cu Consiliul să

8 Biserica și statulitatea.

părăsesc Camera Catedralei. Întâlnirea a fost privată, fără nicio rezoluție. Există străini? Cei care doresc își pot împărtăși impresiile despre momentul actual. Și acum să ascultăm mesajul Preasfințitului Său Patriarh.

6. Arhiepiscopul Kirill de Tambov citește mesajul Preasfințitului Părinte Patriarh:

„Umilul Tihon,

Prin harul lui Dumnezeu, Patriarhul Moscovei și al Întregii Rusii, iubiți arhipăstori, păstori și toți copiii credincioși ai Bisericii Ortodoxe Ruse în Domnul.

„Fie ca Domnul să ne izbăvească din acest veac rău prezent" (Gal. I, 4).

Sfânta Biserică Ortodoxă a lui Hristos din țara rusă trece acum printr-o perioadă dificilă: persecuția a fost ridicată împotriva adevărului lui Hristos de către dușmanii făți și ascunși ai acestui adevăr și se străduiesc să distrugă lucrarea lui Hristos, iar în loc de creștină. dragoste, ei seamănă peste tot semințe de răutate, ură și război fratricid.

Poruncile lui Hristos despre iubirea de aproapele au fost uitate și călcate în picioare: în fiecare zi primim vești despre bătăi îngrozitoare și brutale ale nevinovaților și chiar ale oamenilor întinși pe paturile lor bolnave, vinovați doar de faptul că și-au îndeplinit cu onestitate datoria față de Patria Mamă. , că toată puterea lor S-au bazat pe slujirea binelui poporului. Și toate acestea

se întâmplă nu numai sub acoperirea întunericului nopții, ci în aer liber, în lumina zilei, cu o insolență și o cruzime fără milă până acum nemaiauzite, fără nici un proces și cu încălcarea tuturor drepturilor și legalității - se întâmplă. în zilele noastre în aproape toate orașele și satele patriei noastre: atât în capitale, cât și în periferiile îndepărtate (la Petrograd, Moscova, Irkutsk, Sevastopol etc.)

Toate acestea ne umplu inimile cu o întristare profundă și dureroasă și ne obligă să ne întoarcem către astfel de monștri ai rasei umane cu un cuvânt formidabil de mustrare și mustrare conform legământului Sf. Apostol: „Măsăriți-i pe cei care păcătuiesc înaintea tuturor și au și ei alte temeri (I Tim. 5:20).

Vino în fire, nebunie, oprește-ți represaliile sângeroase. La urma urmei, ceea ce faci nu este doar o faptă crudă: este cu adevărat o faptă satanică, pentru care ești supus focului Gheenei în viitor - viața de apoi și blestemului teribil al posterității în prezent - viața pământească.

Prin autoritatea pe care ne-a dat-o Dumnezeu, vă interzicem să vă apropiați de Tainele lui Hristos, vă anatematizăm, numai dacă mai purtați nume de creștin și deși prin naștere aparțineți Bisericii Ortodoxe.

De asemenea, vă îndemnăm pe voi toți, credincioșii copii ai Bisericii Ortodoxe a lui Hristos, să nu intrați în nicio comunicare cu asemenea monștri ai neamului omenesc: „Îndepărtează răul de la tine, Sameh” (1 Cor. 5:B)

Cea mai severă persecuție a fost adusă și împotriva Sfintei Biserici a lui Hristos: sacramentele pline de har care sfințesc nașterea unei persoane sau binecuvântează uniunea conjugală a unei familii creștine sunt declarate în mod deschis inutile, de prisos, bisericile sfinte sunt fie supuse distrugerii. prin împușcături din arme mortale (sfintele catedrale ale Kremlinului din Moscova) sau la tâlhărie și insulte blasfemiante (Capela Mântuitorului din Petrograd); sfintele mănăstiri venerate de oamenii credincioși (cum ar fi Alexander Nevsky și Pochaev Lavras) sunt luate de către conducătorii fără Dumnezeu ai întunericului acestei epoci și au declarat un fel de presupusă proprietate națională; școlile care au fost susținute din fondurile Bisericii Ortodoxe și pastori instruiți ai bisericii și învățători de credință sunt recunoscute ca inutile și sunt transformate fie în școli ale necredinței, fie chiar direct în terenuri de reproducere a imorității.

Proprietatea mănăstirilor și bisericilor ortodoxe este luată sub pretextul că este proprietatea poporului, dar fără niciun drept și chiar fără dorința de a ține cont de voința legitimă a poporului însuși... Și, în sfârșit, guvernul care promis că va stabili legea și adevărul în Rusia, pentru a asigura libertatea și ordinea, arată pretutindeni doar cea mai neînfrânată voință de sine și violență deplină împotriva tuturor și în special împotriva Sfintei Biserici Ortodoxe.

Unde sunt limitele acestei batjocuri la adresa Bisericii lui Hristos? Cum și cu ce putem opri acest atac asupra ei al dușmanilor furioși?

8* ns

B··········9···········9························

Vă chemăm pe toți, credincioși și copii credincioși ai bisericii: veniți în apărarea Sfintei Maicii noastre, care acum este jignită și asuprită.

Dușmanii Bisericii preiau puterea asupra ei și asupra proprietății ei cu forța armelor mortale, iar tu le împotriști cu puterea credinței tale, strigătul tău imperios la nivel național, care îi va opri pe nebuni și le va arăta că nu au dreptul de a se numi campioni ai binelui poporului, constructori ai unei noi vieți la porunca rațiunii poporului, pentru că aceștia chiar acționează direct împotriva conștiinței oamenilor.

Iar dacă va fi necesar să suferim pentru cauza lui Hristos, vă chemăm, iubiți copii ai Bisericii, vă chemăm la această suferință împreună cu noi în cuvintele Sf. Apostol: „Cine ne va despărți de iubirea lui Dumnezeu?” Este necaz, sau necaz, sau persecuție, sau foamete, sau goliciunea, sau necaz, sau sabie?” (Rom. 8:35).

Iar voi, fraţilor Arhipăstori şi păstori, fără a întârzia nici un ceas în lucrarea voastră duhovnicească, cu credinţă arzătoare chemaţi-vă copiii să apere drepturile Bisericii Ortodoxe care sunt acum călcate în picioare, aranjaţi imediat alianţe duhovniceşti, chemaţi nu de nevoie, ci prin bunăvoință să se alăture rândurilor luptătorilor spirituali, care vor opune forțele sfintei lor inspirații forțelor exterioare și sperăm cu fermitate că dușmanii Bisericii lui Hristos vor fi puși de rușine și împrăștiați de puterea Crucii lui Hristos. Hristos, căci însuși promisiunea Divinului Cruciat este imuabilă: Îmi voi zidi Biserica și porțile iadului nu vor birui împotriva ei* (Mat. i6, i8).

Tihon, Patriarhul Moscovei și al Întregii Rusii.

19 ianuarie 1918.

»

7. Contele G. A. Olsufiev. „Cred că ar trebui să salutăm din toată inima mesajul Patriarhului. În această primă experiență de serviciu patriarhal vedem puterea restabilirii patriarhiei. Părerea mea este că acest mesaj este semnificativ diferit ca ton față de mesajele conciliare anterioare: există un sentiment de conștiință vie, un om individual, și nu o lucrare oficială colectivă. Părerea mea coincide cu opinia exprimată în ziare de reprezentantul intelectualității ruse, Belorussov, că până acum Consiliul nu a vorbit suficient, ci mai degrabă s-a dezabonat. A existat o dispută în ziare între doi membri ai Consiliului – P. I. Astrov şi Prinţ

[redacted] [redacted]în

E. N. Trubetskoy - pe de o parte, și Belorussov - pe de altă parte. Conștiința mea este în întregime de partea lui Belorussov. Nu sunt înțelegător chiar de titlul articolului. E. N. Trubetskoy „Indiferență indignată.” Dimpotrivă, trecând la articolul lui Belorussov, trebuie să spun că nu am întâlnit mai multe atacuri aprinse asupra ticăloșilor revoluției decât din partea acestui fost revoluționar (a fost chiar în exil în Siberia), acum angajat. al Rusiei Vedomosti. Nu poate fi acuzat de indiferentism. Nu înțeleg reproșurile lui P.I.Astrov: „De ce tăceți?” „Nu am tăcut, dacă aș fi în locul lui Belorussov, aș zice, nu, am vorbit împotriva ticăloșilor revoluției; nu putem merge în numele. al Bisericii.” Dar Biserica și Sinodul, după părerea mea, au acționat foarte lent. Încă de la începutul Consiliului, nu am cerut compromisuri cu puterile care sunt, ci la o disociere clară de sine. Mi se pare că măsurile de excomunicare ar fi trebuit luate de mult. Pe Petropavlovsk, marinarii i-au bătut pe unii dintre ofițeri în martie, apoi în septembrie au bătut o altă parte a ofițerilor. Întreaga navă și întregul echipaj poartă responsabilitatea colectivă. A fost necesar să se ia imediat preotul de la el și să se închidă templul. . Această măsură elementară, având în vedere crima evidentă, nu a fost luată. În sate, spun ei, este imposibil să se închidă biserica, deoarece sunt bătrâne care au nevoie de preot. Dar la Petropavlovsk nu erau bătrâne. Și ce făceau la Kronstadt, la Sevastopol? Acest lucru nu poate fi ignorat. Ei spun că asta se referă la politică, lupta partidelor, dar noi nu suntem implicați în politică. Poate ar fi mai bine să te stabilești cu bolșevicii și să primești un salariu? Proprietarii au fost jefuiti - noi am tăcut, fabricile au fost luate - noi am tăcut, au început să jefuiască laurii - au început să vorbească... Iartă-mă, Vladica: Sunt trist că au început să vorbească când au început să fie laurii. jefuit. Dar tot e bine că au început să vorbească acum. Din punctul de vedere al lui P.I.Astrov, Biserica nu este un departament spiritual, ci fiecare constituie Biserica. Au jefuit proprietari de pământ, au jefuit lauri. În codul penal unul se numește sacrilegiu, celălalt tâlhărie. În realitate, ambele sunt același jaf, iar Biserica nu poate rămâne tăcută.

Prin urmare, salut cuvântul Patriarhului și cuvântul lui tare despre anatematizare. Voi sublinia bine un caz în Saratovskaya

Biblioteca „Runiverse”

provincie, când, după distrugerea moșiei unui moșier, un preot a oprit slujba bisericească: aceasta a avut un efect asupra satului. Au așteptat două săptămâni, apoi au început să-i ceară preotului să reia slujbele bisericii. Cunosc influența pastorilor protestanți asupra coloniilor germane din provincia Saratov. Nici în 1905, nici în 1917 nu a existat un singur pogrom în aceste colonii și nu au existat revolte în colonii. Anul acesta, 20 de bolșevici ortodocși au venit în colonie și au vrut să jefuiască. Germanii au dat un semnal de alarmă și au vrut să-i extermine. Dar pastorul a spus: „are-i, dar nu-i atinge.” Și aici influența pastorului asupra turmei sale a fost afectată. În prezent,

toate bisericile creștine trebuie să se unească. Socialismul a fost acum adus la consecințele sale logice. II numai din Biserica Rusă până în ziua de azi nu am auzit nici un protest împotriva încălcării tuturor celor zece porunci ale lui Dumnezeu în prezent.Se spune clar: „Să nu poftești nici la vitele aproapelui tău, nici la boul lui, nici la satul lui, nici la nimic. aceasta este viața aproapelui tău.”*· Se spune clar: „Să nu ucizi.”* Ei spun că Biserica nu trebuie să se amestece în politică. Dar prima dintre aceste porunci este deja amestecul în politică. Porunca este clară. împotriva căruia este îndreptată.Din istorie știm despre măsurile disciplinare care au fost luate de biserică.Mitropolitul Alexi a excomunicat eparhia Ryazan pentru neascultarea ei față de Moscova.Mitropolitul Filip s-a amestecat în politică sub Ivan cel Groaznic.Patriarhul Ermogen nu a spus că politica nu era treaba lui, dar a înțeles direct că trebuie să stea în tabăra lui Minin și Pozharsky, și nu hoții Tushino. Este clar că s-a amestecat în politică, dar vrem să urmăm o altă politică, o politică de acord, și astfel să ne spălăm pe mâini de ceea ce se întâmplă în prezent. Am citit cu tristețe în ziare că în prezent există o luptă mondială între principiile creștine și principiile Antihrist. Există voci în biserica creștină care cheamă la luptă reciprocă. Se aude că pentru prima dată se va rosti anatema la Kiev împotriva celor care susțin catolicism și unire. Sper să nu fie așa, și anume în raport cu această mișcare anti-creștină și satanică. Toți creștinii — protestanții, catolicii și ortodocșii — trebuie să se unească și să nu se anatemizeze unii pe alții. Anatematizăm

Tolikov și protestanții, mai degrabă decât să anatematizeze tâlharii noștri ruși. Mai puțină ipocrizie! Am fost pe 25 decembrie la Biserica Pante-Leimonovsky din Petrograd (destul de faimoasă); biserica era plină de oameni care se rugau. După observația mea, la Petrograd se roagă mai conștient decât la Moscova, unde sunt patruzeci și patruzeci de biserici. În bisericile din Petrograd nu este forfotă, plimbarea în jurul bisericii, ca în bisericile din Moscova. Lectura în bisericile din Petrograd este sârguincioasă, de înțeles pentru ascultători, iar cântarea generală este introdusă. Toate acestea ridică sentimentul religios și îi unește pe cei care fac închinare și pe cei prezenți în templu. După liturghie, s-a săvârșit serviciul oficial de rugăciune, acum anacronic și notoriu, pentru eliberarea din douăsprezece limbi (în locul bolșevicilor)...

(Voci: asta nu se poate!).

8. Președintele Sfântului Sinod a dat ordin de anulare a acestei slujbe de rugăciune.

9. Contele D. A. Olsufiev. „Poate că aceasta este o neînțelegere... Și au cântat puterilor care au fost de mulți ani la Petrograd. Am simțit o deconectare tristă în timpul slujbei de rugăciune. Mi-am raportat impresiile. Poate că nu sunt credincioși... Înțeleg că Apostolul a chemat la ascultare față de toate autoritățile, dar să le cânte mulți ani cu greu este posibil. Știu cum „cel mai evlavios, autocrat” a fost înlocuit de „binecuvântatul guvern provizoriu” al lui

Kerensky și companiei. Toate acestea derutează conștiința ortodoxă. II Cred că vremea compromisurilor nedemne a trecut. Este necesar să ne disociem și primul pas al unei astfel de disocieri de satanism în țara rusă este vă salut sub forma unui mesaj din partea Patriarhului.Adanca mea mulțumire față de Patriarh*!

10. Președinte: „Vă spun sincer, domnule conte, că nu ați transmis cu exactitate că Consiliul a emis un mesaj numai la vestea înfrângerii Lavrei Alexandru Nevski. În numele Sinodului s-a întocmit un mesaj cu privire la distrugerea moșiilor proprietarilor de pământ și la atrocitățile care s-au manifestat, indiferent moșierilor și mănăstirilor, bisericilor și clerului. Trăim aceeași viață, s-ar putea să avem dezacorduri, dar nu avem diferențe de clasă. Catedrala își prețuiește unitatea. Să ne dea Dumnezeu să menținem această unitate în viitor.

[redacted] [redacted] da

Cer permisiunea de a citi rapoartele rectorului Lavrei Alexandru Nevski, episcopul Procopius, despre evenimentele care au loc în Lavră.

„La 13 ianuarie 1918, în jurul prânzului, un detașament de marinari a apărut la Lavra Alexandru Nevski, sub comanda mai multor lime, îmbrăcați în civil și, după ce a pus pază la toate ieșirile din Lavră, a început să inspecteze local, cerând ca niciunul din Lavra să nu iasă; în același timp, civili cu o parte din detașament au urcat la sediul cancelariei metropolitane, unde, după aceea, a apărut șeful poliției Lavra, I. A. Dokuchaev. la cererea căreia persoanele menționate au prezentat o lucrare, fără K·, pe antetul Ministerului Carității de Stat, cu sigiliul corespunzător, semnată de Comisarul Poporului al Ministerului menționat, doamna Kollontai; din această lucrare a reieșit că purtătorii acesteia erau autorizați să rechiziționeze (acest cuvânt însemna o inspecție și o lămurire prealabilă) a localului Lavrei, a imobilelor și a fondurilor acesteia, precum și să constate numărul fraților monahali. Scopul acestei „rechiziții**, după purtătorii ordinului, este înstrăinarea imediată ulterioară a Lavrei, pentru a plasa în ea invalizi și în general persoanele care au nevoie de caritate; în ceea ce privește monahii, cei capabili- trupi printre ei sunt invitați să părăsească Lavra cu totul, în timp ce cei cu dizabilități urmează să fie cazați în case de pomană și adăposturi. După cum a reieșit ulterior din documentele prezentate, persoanele sus-menționate s-au dovedit a fi și comisari ai Departamentului de Caritate de Stat și anume, dl. Adov, Drigo, Troyitsky și Tsvetkov. Rectorul Lavrei, Preasfințitul Părinte Episcop Procopie, era ocupat la acea vreme slujind acatistul la Adormirea Sfintei Fecioare Maria în Biserica Crucii. Aflând că Lavra are propriul rector, aceste persoane au cerut cu insistență să-l invite să explice cu ei și, în ciuda instrucțiunilor polițistului din Lavra I. A. Dokuchaev că era imposibil să întrerupă slujba bisericii, au fost gata să meargă la biserică. ei înșiși, dar, din fericire, până atunci slujba se terminase deja, iar Preasfințitul rector putea ajunge la biroul Mitropoliei, unde se aflau toate persoanele numite și unii dintre marinari. Cam în această perioadă

a sosit, cu un mic detașament militar, adjutantul comandantului raionului Rozhdestvensky, domnul Latynin, chemat de niște martori oculari ai intrării marinarilor în Lavră, cărora martorii oculari (în mare parte femei) i-au spus domnului Latynin că marinarii din Lavra „tăiau și jefuiau călugării**”. Aflând despre o astfel de acuzație, comisarii și marinarii au protestat îngrozitor și au fost gata să-i acuze pe călugări de „provocare”, dar, după ce au lămurit chestiunea, au cerut doar întocmirea unui act prin care să se precizeze că nu au comis nicio tâlhărie sau violență în Lavra; acest act, o copie care este transmisă, a fost întocmit și semnat atât de rectorul Lavrei, cât și de comisarii menționați mai sus, adjutantul comandantului districtului Rozhdestvensky și comisarul detașamentului de marinari Okunev Preasfințitul rector al Lavrei i s-a cerut să prezinte o listă a fraților Lavrei, indicând capacitatea de muncă a fiecăruia, precum și informații despre resursele lor financiare, care cerere a fost îndeplinită.Apoi persoanele numite au inspectat mitropolitul. camere și dacha, și, în același timp, o parte din marinari au izbucnit prin ușa din spate, rupând zăvorul de la ușă, în incinta Preasfințitului Episcop Artemy, în lipsa acestuia, și a efectuat o percheziție superficială acolo . pe la ora două după-amiaza toată lumea a plecat, iar comisarii Ministerului de Caritate au avertizat că mâine va fi trimis un document oficial despre rechiziția Lavrei cu toate bunurile sale mobile și imobile, valorile și capitalul bănesc. La 14 ianuarie, de fapt, a fost primită o scrisoare de la Comisarul Poporului pentru Caritatea de Stat, adresată rectorului Lavrei Alexandru Nevski, din 13 ianuarie, pentru Λ" 423, în copie atașată, cu ordin de predare. toate chestiunile legate de administrarea caselor, proprietăților și capitalului Lavrei unei persoane autorizate din Ministerul Carității de Stat. La primirea acestei relații, conducătorul Afacerilor Consiliului Spiritual, Ieromonahul Vsevolod, a fost instruit să discute cu Comisarul pentru Caritatea de Stat, doamna Kolontai, și, dacă este posibil, să clarifice problema situației Lavrei și a acesteia. fraţi. În acest scop, ieromonahul Vsevolod a vizitat, luni, 15 ianuarie, Ministerul Carității, unde i s-a explicat că doamna Kollontai este bolnavă și i s-a cerut să discute cu comisarul Drigo și alții.

[redacted] [redacted]a

persoane. Din explicațiile date de domnul Drigo, a reieșit că departamentul de caritate are ca scop principal folosirea spațiilor mari din Lavra pentru a înființa case de pomană și adăposturi pentru persoanele cu dizabilități și, în general, pentru persoanele incapabile de muncă; Nu se intenționează expulzarea fraților, căci aceștia vor trebui să slujească bisericile ca înainte și, în plus, fraților li se va cere să îndeplinească diverse îndatoriri la adăposturile și pomanele care sunt deschise. Camerele Episcopului Mitropolitului trebuie eliberate, dar alungarea Mitropolitului, alesul poporului, din Lavră nu

se înseamnă deloc și, dacă ar dori, i s-ar asigura o altă încăpere în aceeași Lavră, dar de dimensiuni mai mici. Apoi i s-a promis, imediat după însănătoșirea doamnei Kollontai, să-i dea ieromonahului Vsevolod ocazia de a vorbi personal cu ea, ceea ce se presupune că a fost deja de acord. Cererea ieromonahului Vsevolod de a nu numi un comisar la Lavră până când chestiunea nu a fost clarificată printr-o conversație personală cu doamna Kollontai a primit răspuns cu consimțământ. Între timp, marți, 6 ianuarie, la ora 2 după-amiaza, o persoană necunoscută, însoțită de alți doi, i s-a arătat Preasfințitului Părinte Procopius și a raportat că a fost numit de Ministerul Carității în funcția de comisar al Lavrei, prezentat mandatul său și a cerut predarea Lavrei lui cu tot capitalul mobil și imobilele sale. La această cerere, reverendul rector drept a răspuns că proprietatea Lavrei este proprietate bisericească-națională și nu poate fi transferată: atunci comisarul, care s-a dovedit a fi un anume domnul Ilovaisky, a declarat că, având în vedere reticența Lavrei. autorităților să predea voluntar Lavra, alte măsuri ar fi luate și lăsate. Dintr-o scurtă conversație între episcopul Procopius și domnul Ilovaisky, a devenit parțial clar că Lavra ca mănăstire ar trebui să înceteze să mai existe și soarta fraților nu a putut fi stabilită. Seara, în aceeași zi, la invitația Înaltpreasfințitului, a avut loc o adunare generală a fraților Lavrei, la care s-a discutat problema Lavrei și s-a hotărât să nu se permită, prin toate mijloacele posibile. , distrugerea Lavrei ca mănăstire și, în general, trecerea Lavrei în mâini greșite și izgonirea Mitropolitului. A doua zi, 17 ianuarie, Preasfințitul Stareț a mers dimineața să se ocupe de treburile Lavrei la Ministerul Carității, iar arhimandritul Hierofei s-a dus la Smolny, după care

Concluzia tuturor negocierilor a fost că scopul final al guvernului bolșevic a fost tocmai distrugerea Lavrei ca mănăstire monahală. În lipsa Preasfințitului, comisarul Ilovaisky s-a prezentat din nou cu aceleași cereri de predare, dar fără a aștepta o întâlnire cu rectorul, a lăsat un bilet prin care avertiza că va ajunge să primească Lavra pe 8 și a cerut să îi atribuie şeful imobilelor Lavrei la dispoziţia sa. În dimineața zilei de 8 ianuarie, domnul Ilovaisky i s-a arătat efectiv IPS Procopius și, după o foarte scurtă conversație, a plecat cu același răspuns negativ.

Potrivit unor informații, venite, pe de o parte, parcă de la doamna Kollontai, și, pe de altă parte, de la directorul Consiliului Comisarilor Poporului, domnul Bonch-Bruevich, se presupune că se referă doar la utilizarea cele mai extinse spații pentru pomanele și adăposturile Laurii, dar acest lucru mai are nevoie de confirmare. Oamenii, acea parte a populației din Petrograd, în special cei care sunt pelerini obișnuiți ai Lavrei, își exprimă disponibilitatea de a veni în apărarea ei, dar ce și cum poate fi exprimată această apărare este o întrebare deschisă.”

La raport se anexează două exemplare: ï) atitudinea Comisarului Poporului pentru Caritatea de Stat, din 13 ianuarie 1918, pentru 423 adresată rectorului Lavrei Alexandru Nevski, IPS Procopius, după cum urmează:

„Ca urmare a decretului Comisarului Poporului privind rechiziționarea tuturor spațiilor rezidențiale și goale cu toate inventarul și bunurile de valoare aparținând Lavrei Alexandru Nevski, vi se ordonă prin prezenta să predați toate treburile dumneavoastră referitoare la gestionarea caselor, proprietăților și capitala Lavrei unei persoane împuternicite din cadrul Ministerului de Caritate de Stat, la prezentarea acestora documentul corespunzător.

(M.P.) Comisarul Poporului (sub-) A. Kollontai. secretar (sub.) Tsvetkov și 2) o copie a actului din 13 ianuarie 191®, care prevede următoarele:

„Noi, subsemnații reprezentanți ai Ministerului Carității de Stat, comisarul V. Adov, membrii comisiei de anchetă socială P. Drigo, V. Troinițki și secretarul comisarului poporului Tsvetkov, pe de o parte, și ad-

[redacted] în

Comandantul districtului Rozhdestvensky, S. Latynin, adjutantul comandantului P. Maksimov, polițistul superior T. Golubev, pe de altă parte, precum și comisarul detașamentului combinat de marinari Revel I. Okunev, în prezența lui comisarul Lavrei I. Dokuchaev și rectorul Lavrei episcopul Procopius, au întocmit acest act, după cum urmează: ï) noi, Adov, Drigo, Troinițki și Țvetkov, ne-am prezentat la sediul Lavrei Alexandru Nevski, conform ordinului comisarului poporului. de Caritate de Stat, precum și Okunev cu un detașament de marinari, pentru a obține informații adecvate despre spațiile gratuite disponibile în clădirile Lavrei Alexandru Nevski, precum și pentru a colecta informații despre numărul de clerici care trăiesc în Lavra și rechiziționarea existente. capital. În timpul îndeplinirii instrucțiunilor menționate mai sus, cineva necunoscut a informat Comisariatul 1 de Crăciun că marinarii ar fi jefuit și ucis călugări, după care au sosit persoanele sus-menționate - Latynin, Maksimov și Golubev cu pază, precum și un detașament de polițiști, iar în clarificarea chestiunii a reieșit că în incinta Lavrei nu s-a comis nicio tâlhărie sau violență, în care s-a întocmit act cuvenit și certificat prin semnăturile persoanelor sus-menționate. Adov, Drigo, Okunev, Latynin, Maksimov, Golubev, Troinițki, Țvetkov, Dokuceaev și episcopul Prokopi”.

ii. Prințul E. N. Trubetskoy. „Nu am venit să mă cert cu contele Olsufiev, căruia Vladyko i-a răspuns suficient. Dacă contele constată că Consiliul nu a acționat suficient de puternic, atunci sunt de acord cu aceasta, dar ca Consiliul să nu acționeze deloc nu este adevărat. Voi spune că acum trebuie să acționăm energic. Ceea ce ne-au spus despre Lavră nu este un discurs privat ostil Bisericii, ci implementarea unei întregi campanii de distrugere completă a însăși posibilității existenței Bisericii. Acum vorbim despre desființarea unei mănăstiri, acesta este doar un pas provizoriu. Soarta Lavrei lui Alexandru Nevski amenință fiecare mănăstire și numai mănăstiri?

Biserici întregi sunt secularizate. Catedrala Gatchina, conform zvonurilor, a fost transformată într-un birou. Într-un cuvânt, am intrat într-o perioadă de persecuție a Bisericii. Biserica ar trebui să influențeze nu numai cu îndemnuri, pentru că îndemnurile sunt prea slabe, ci cu sabia Duhului -

[redacted] [redacted]a

anularea persoanelor care comit acțiuni vădit ostile Bisericii și a tuturor complicilor acestora. Din raportul episcopului Procopius cunoaștem o serie de persoane supuse excomunicației: Kollontai, Troitsky, Țvetkov etc. În timpul sărbătorilor, a lucrat asupra noastră o comisie, care a analizat modalități de a răspunde actelor guvernului modern, în special în ceea ce privește Lavra lui Alexandru Nevski. Abia așteptam procesul verbal și numele care au fost numite acum pentru a prezenta Consiliului un proiect de excomunicare a făptuitorilor din Biserică. În continuare, ar trebui să luptăm invitând întregul popor ortodox să vină în apărarea Bisericii. Nu mă îndoiesc că Kollontai și alții ar trebui să fie excomunicați din Biserică și este necesar ca puterea de excomunicare să fie extinsă asupra celor care au executat ordinele. Există un război deschis cu Biserica, care nu este început de noi. Din partea noastră, tăcerea și inacțiunea ar fi criminale. Trebuie să ne ridicăm vocea tare și să ridicăm întregul popor ortodox să apere Biserica. În caz contrar, vom fi acuzați de slăbiciune, inactivitate și lașitate criminală. Nu poti ezita. Reuniunile Consiliului ar trebui să înceapă cu aceasta. Raportul citit trebuie transferat comisiei, care va elabora un răspuns.”

12. protopop A. A. Khotovitsky. „Acum, când Patriarhul, cu denunțarea deschisă și curajoasă a vrăjmașilor Bisericii și apelul către fiii ei credincioși să se apere pentru apărarea ei, se condamnă la isprava crucii, la mărturisire, toată Rusia ortodoxă trebuie să folosească toate năzuințele sale de a face această ispravă cea mai rodnică, pentru ca marea jertfă să nu fie adusă în zadar de Sfântul Părinte. Ne rugăm Domnului să-l ocrotească pe Preasfinția Sa Patriarhul de nenorociri, dar să fim sinceri: știm cu câtă cruzime pedepsesc violatorii de la putere cuvântul curajos al adevărului. 11 De aceea, închinându-ne cu evlavie în fața poziției conducătorului nostru spiritual pentru Credință și Biserică, strigăm: fie ca roadele mântuirii Rusiei Ortodoxe să crească din această ispravă. Cum să realizezi acest lucru? O vom realiza atunci dacă nu-l lăsăm pe Preasfinția Sa Patriarhul singur în chemarea și pregătirea sa. Auzim în mesajul său cum ne cheamă pe toți la mărturisire, la luptă și eroism. Ne simțim inimile fluturând atât de mult acum

din sete de această ispravă, ne străduim pentru ea, dar de multe ori nu știm cum și unde să o găsim. Am auzit atât din turma noastră, cât și de la cei care nu au pus niciodată un preot la rang înalt, strigăte:

„Păstori!” Ridicați vocea, opriți violența!14. Și suntem pregătiți, dar nu știm să ne sacrificăm. Nu știm, pentru că viața este construită acum într-un mod atât de confuz încât uneori nu ai timp să stabilești atitudinea corectă față de manifestările ei. Acum auzim chemarea: nu comunica cu violatorii! Sunt excomunicați din Sfânta Biserică și fiecare contact cu ei ne umple nu numai de un sentiment de dezgust spiritual, ci și de un sentiment4 de groază. Ne-am dori să ne îndepărtăm de ei, dar viața ne confruntă cu ei. Și chiar dacă noi, pastorii, nu suntem capabili să ne dăm seama cum să ne poziționăm în raport cu ei, turma noastră își va da seama întotdeauna acest lucru, răspunzând cu inimile și mințile credincioase la amenințarea de excomunicare a violatorilor din Sfânta Biserică și temându-se să fie printre acoliții lor și suferă anateme? De exemplu, acum există o grevă în aproape toate instituțiile guvernamentale, ca protest împotriva bolșevismului și a altor orori. Cum ar trebui noi, bisericii, să reacționăm la acest fenomen? Da, desigur, aceasta este o manifestare de protest, o lipsă de dorință de a merge mână în mână cu batjocoritorii adevărului și ordinii. Greviştii s-au disociat de violatori. Dar aruncați o privire mai atentă la acest fenomen și la consecințele sale. Declar deschis că m-am pronunțat împotriva grevei încă de la început. De ce? Cunosc foarte bine semnificația grevelor, structura lor și nu sunt deloc împotriva lor. Dar în acest caz: a fost cu adevărat necesar să renunți la o chestiune de stat doar pentru că violatorii și-au numit propriii comisari? Greva nu a obținut rezultate direct opuse cu ceea ce s-a dorit? Oportunitatea de a influența cursul afacerilor și mediul înconjurător, care ar fi putut fi salvate de influența corupătoare în continuare a violatorilor, a fost pierdută imediat. Până acum, poate, ca ignoranți ai statului, ei ar fi fost înlăturați din cursul vieții noastre de stat chiar de cursul lucrurilor sau zdrobiți în forța lor. Si acum? Greva foamei a greviștilor, compromisuri constante, trecerea de pe veranda din spate la bolșevici pentru a sluji, ruperea grevei, o ruptură cu masa neluminată a oamenilor, care văd greva ca un sabotaj și un ultraj împotriva propriilor lor.

vise, sunt o bucurie triumfătoare printre violatori etc. Sufletele conștiincioase se întorc din când în când la preot: ce să facă? Avem nevoie de o mamă bolnavă, de o familie imensă... Moarte de foame... Eu însumi a trebuit să vorbesc de multe ori cu comisarul, cerându-i să nu refuze să plătească salarii angajaților Catedralei Mântuitorul Hristos: străjeri și cititorii de psalmi primesc câte 30 de ruble fiecare. pe lună, multifamilială. Să mergem sau nu la bolșevici? Și acum aceste nedumeriri și confuzie ale sufletului se vor intensifica și mai mult. Ce de spus? Este posibil să extindem acest lucru în continuare? În scrisoarea Patriarhului, mustrarea poate fi înțeleasă greșit de mulți și poate da naștere la durere. Este necesar ca familia noastră conciliară să devină cât mai deplin activă ca un ghid al vieții și înțelegerii oamenilor din spiritul și sensul acestei vestiri a Sfântului Părinte. Și vom încerca să extragem cea mai mare fericire din isprava patriarhală sacrificială. Cum să o facă? Nu voi da, desigur, un răspuns complet și este greu de dat. Simt că viața însăși ne va spune când disponibilitatea noastră de a suferi pentru Hristos trebuie transpusă în acțiune. Dar în domeniul micului meu serviciu – ca preot

la Catedrala Mântuitorului Hristos – voi încerca să contur ceva în această direcție.

Catedrala Mântuitorului Hristos este unul dintre punctele focale care trebuie aduse mai aproape de conștiința oamenilor și să justifice existența sa istorică. A fost creat, ca să spunem așa, pe oasele cavalerilor ruși, care și-au dat viața în cel mai dificil moment al istoriei pentru ceea ce Patriarhul nostru ne cheamă să ne dăm viața. Templul a fost construit în memoria anului 1812, când chiar inima Rusiei, Moscova, era în joc, iar Rusia părea destinată să piară. Aduceți acest sfânt al construcției de temple rusești mai aproape de inimile oamenilor în acest moment cel mai dificil și încercați, în spiritul eroilor ruși care au murit în luptă, să reînvie în oameni acele impulsuri sfinte de a reprezenta nativul lor. Biserica și pământul, care sunt întruchipate în ele, și despre care templul maiestuos al lui Hristos povestește atât de tare Mântuitorul. Viața nu spune că acest templu poate deveni acum templul Mântuitorului pentru țara noastră? Nu face din asta o casă de săraci! Reînvie-i zidurile de acum reci. Aceasta nu este o catedrală de stat din Moscova. A fost construit nu de Consistoriul din Moscova, ci de Rusia. Fie ca acesta să devină un departament bisericesc integral rusesc!

[redacted]în

Fie ca acesta să fie scaunul Patriarhului în comunicarea sa constantă cu poporul! Cu o capacitate de până la 15.000 de oameni, Biserica Mântuitorului nu va da ocazia miilor și miilor de ruși adunați sub arcadele sale să-l vadă pe Tatăl lor săvârșind Jertfa fără sânge pentru poporul rus, învățând turma, binecuvântând-o? ? Să știe poporul rus unde să-și găsească Sfântul Patriarh. Să se săvârșească aici slujba patriarhală zi de zi, în fiecare duminică, în fiecare sărbătoare cu toată splendoarea posibilă, să sune aici cuvântul inspirat al celor mai buni predicatori, să sune aici vocile celor mai buni cântăreți și, cu sânul comun al poporului , tot poporul cântă. Să se audă aici un cuvânt aspru de mustrare la ceasul nevoii către vrăjmașii Bisericii Sfântului nostru Părinte! Nu Patriarhul la bisericile parohiale, ci parohiile în toată mulțimea de oameni, cu stindarde și cruci, să mărșăluiască aici la Părintele lor, la umbra Bisericii Mântuitorului. Și dacă Domnul ar fi plăcut să-l judece pe Prea Sfinția noastră Patriarhul cu moartea pentru a comemora jertfa sa, apoi ucis la altarul Domnului din centrul Moscovei, această nouă Jertfă nu va fi niciodată ștearsă din memoria poporului, iar spiritul a noilor drepți se vor contopi cu spiritul acelor drepți care au căzut pentru patria lor și pentru Hristos. Și pământul rusesc moartă va învia din nou! Și sacrificiul nu va fi în zadar! Și Patriarhul nu va rămâne singur și nu vom fi singuri, căci oamenii sunt cu noi și însetează de realizare nu mai puțin decât noi; deja ne sună și ne întreabă cum să ne salvăm patria. A sosit ceasul când, urmând Sfântului Părinte, Sfântul nostru Sinod trebuie, condamnându-se la jertfă, să spună oamenilor cine să fie și pe cine să urmeze*.

13. D. I. Bogolyubov. ‚Nu vă voi reține atenția asupra diferitelor evenimente din ultimele zile. Voi remarca acum doar bucuria pe care o simțim cu toții din știința că, în sfârșit, s-a auzit vocea Patriarhului, pe care Rusia Ortodoxă o aștepta de mult. Am mai spus că este necesar să anatemizăm oamenii care se răzvrătesc în mod deschis împotriva lui Hristos și a Bisericii Sale. Totuși, să nu ne amăgim cu privire la influența mesajului patriarhal asupra maselor muncitoare. Trebuie să spun că bolșevismul nu a murit; încă captivează masele; dar în conștiința populară există o schimbare definitivă în cealaltă direcție. Am asistat personal la prelegeri religioase la Voronezh

Mulțimi de oameni de diferite condiții s-au adunat în oraș, iar mulți dintre ei erau gata să se apere pentru apărarea credinței ortodoxe. După o prelegere pe tema lui Hristos, Mântuitorul lumii, oamenii mi-au spus că bolșevicii sunt gata să facă față gloanțelor împotriva celor care distrag atenția poporului în lateral; dar nu se tem de ei. Comisarul, îngăduind încă una dintre prelegerile mele despre Sinodul Bisericii, a spus: „Ce dorință aveți de a vă ocupa de asemenea fleacuri!" Dar oamenii știau că Sinodul nu era un fleac și erau gata să-și depună oasele pentru credinta ortodoxa.Pana de curand masele largi ale poporului au trait diferit si stari de-a dreptul lipsite de Dumnezeu.Astfel are loc, fara indoiala, o schimbare in psihologia poporului.Iata o alta dovada in acest sens.In trasura in care calatoream. la Moscova de la Voronej, erau mulți soldați; s-ar putea crede că era un tren întreg care se întorcea dintr-o poziție, dar ei erau, ca și cum S-a dovedit că soldații eliberați erau negustori, aproape toți erau împotriva bolșevicilor. foarte important că chiar și printre soldați există o anumită deplasare față de bolșevism.Când le-am spus colegilor mei soldați că un soldat a venit la Catedrala Lavrei Alexandru Nevski purtând o pălărie și Ca răspuns la o remarcă despre aceasta, el a răspuns că acolo nu a fost un lucru sacru pentru el - aceste cuvinte au făcut o impresie deprimantă asupra masei de trăsuri de soldați. Așa că îmi spun: cu astfel de soldați fără Dumnezeu, pentru care nu este nimic sacru, este posibil să începem un „război sfânt*, ce a făcut comisarii nostri spun zilele trecute?...

Acum intrăm într-o perioadă de teroare și anarhie – momentul în care fiecare credincios va fi tratat cu baioneta și glonțul. Evident, a venit timpul ca Biserica să-și spună cuvântul său puternic și decisiv în această chestiune. Vom muri pentru Biserica Ortodoxă Rusă. Aceasta este vocea noastră; dar poate fi auzit într-o mare varietate de cercuri sociale. Astfel, recent* la Voronej, seminariștii, afland că bolșevicii plănuiau să încheie anul școlar pe 30 ianuarie, cu scopul evident de a-i duce în tranșee pentru „războiul sfânt", au declarat că „ar fi mai bine să meargă la Kaledin". decât să-i urmezi pe bolșevici". Și cred că este de necontestat că oricine a avut contact cu oamenii știe că încă mai este praf de pușcă în baloane. Masele ortodoxe nu s-au stins încă, dar nu sunt co-organizate. Mă rog Domnului

Doamne, pentru ca mesajul patriarhal să servească ca un fel de alarmă bisericească, acel sunet de trâmbiță care este destinat să atragă atenția generală asupra acțiunilor criminale din popor. Dacă Catedrala din Belo nu îl urmează pe Patriarh pe drumul răstignirii, atunci Rus' va fi complet risipit. Psihologia momentului este de așa natură încât poporul rus are nevoie de discursuri decisive din partea liderilor lor - acțiunile lor decisive. Prin urmare, salut mesajul patriarhal ca fiind o mare cauză națională, ca un zori strălucitor al unui viitor mai bun în viețile noastre.

Cât de întunecat și sumbru este prezentul nostru, cât de puternică este dezordinea noastră bisericească, pot sublinia un asemenea raport „de zi cu zi” primit de consistoriul Voronej. Într-un sat, țăranii au dat afară un preot și au ales un diacon în locul lui, pe cărora au decis să facă o „consacrare civilă” specială. Diaconul a ieșit la amvon și a spus: „Jur pe Dumnezeul Atotputernic că nu voi lua mai mult decât ceea ce este necesar pentru o cerere.” Oamenii au cântat „axios”. Diaconul a mai spus: „Jur pe Dumnezeul Atotputernic că voi face voia ta.” Poporul a cântat „axios”. După aceasta, diaconul și-a îmbrăcat veșmintele preoțești și a început*. „Binecuvântat să fie Dumnezeul nostru*...

În alt loc, preotul a fost înhămat de o sanie și a călărit pe ea.

Este necesar să declarăm anatema unor asemenea hulitori urâți: atunci, poate, inimile le vor tremura. Altfel, răutatea noastră și-a atins limita; nu există unde să mergi mai departe. Puștile au fost distribuite maselor, iar acum împușcăturile au loc peste tot.

Este necesar ca glasul Bisericii să fie auzit și ca acest glas să fie un sonerie de alarmă amenințătoare. Mesajul Patriarhului este prima lovitură a acestei alarme.”

14. La ora 12. Jo min. se anunta o pauza.

15. Reuniunea se reia la ora 13.00.

16. Protopop A. M. Stanislavski: „D. I. Bogolyubov a spus că acum în conștiința populară există un ADDP departe de bolșevism, dar eu, dimpotrivă, am făcut o cu totul altă impresie.

IJO

[redacted] [redacted]“

discutând. Am plecat din Moscova pe 10 decembrie într-o trăsură aglomerată de soldați. Toți s-au dovedit a fi bolșevici și tot drumul am auzit cuvinte putrede și amenințări de a-i arunca pe preoți din trăsură. Impresia nu a fost aceeași cu cea a lui D.I. Bogolyubov. Am ajuns la Harkov, unde bolșevicii au preluat puterea și și-au stabilit propriile reguli. La gară este murdărie, zgomot, țipete, se fac arestări de burghezi și ofițeri. M-am îndreptat către consistoriul spiritual și acolo am văzut noi autorități — un Mic soldat-comisar rus, care a declarat că i s-a încredințat supravegherea, controlul asupra

consistoriului, că are puteri speciale și poate impune ordine speciale. De la Harkov mă îndrept acasă la Bogodukhov; Mă duc într-un vehicul încălzit. Tot timpul se auzea conversații adresate clerului în termeni cei mai grosolan; soldații nu erau stânjeniți de prezența nici femeilor, nici copiilor. Ei au spus că toți trebuie să fim distruși ca dușmani ai poporului. Pe drum au luat prânzul și cina și nici un soldat nu și-a făcut cruce. Aceștia sunt genul de soldați pe care i-am văzut. Nimeni nu i-a oprit, nimeni nu a spus: „Rușine preotului, femeilor și copiilor".

Ce am văzut în continuare? Ajung la Bogodukhov și este în puterea bolșevicilor. Au înființat un depozit de vinuri, iar o parte din alcool a fost trimisă de bolșevici la Harkov, iar o parte a fost furată de populația locală. La această activitate au participat și copii. Întregul drum până la cramă era presărat de bețivi, atât adulți, cât și copii de 6-7 ani. Au fost sute de oameni care au băut până la moarte. Vă puteți imagina ce fel de declin moral trebuie să provoace acest lucru copiilor. În urma distrugerii depozitului de vinuri a început distrugerea moșiilor proprietarilor de pământ. Moșiile înfloritoare Kharptonepko, Koenig și altele, care aveau o agricultură exemplară, au fost atât de distruse încât nicio piatră nu a fost lăsată neîntorsă. Și ce este uimitor este că nu doar țăranii săraci au jefuit, nu: au jefuit și țăranii înstăriți, care aveau fiecare câte 5-6 cai. „Totul este al nostru", au spus tâlharii. Dar nu s-au limitat doar la jaf, ci și au dat foc caselor moșierilor. Au fost cazuri când toată familia moșierului era adusă pe căruță, li s-a arătat cum le ardeau casele, apoi erau duși la gară sau pur și simplu expulzați. Îngrozitor este că nu s-a dat bani, nici lucruri, nimic celor expulzați. Atitudinea a fost cea mai crudă, inumană, brutală. Am fost mai uimit de această etapă de inumanitate

vism, nu vei găsi nimic asemănător în istoria altui popor. Am vrut să aflu care este problema și am rugat un bolșevic, soțul unui servitor, un marinar din flota baltică, să vină să mă vadă. II, a spus că atât în marină, cât și în armată, se realizează cu mână pricepută un plan de distrugere a Bisericii Ortodoxe. Soldaților și marinarilor li se spune că pământul și voința trebuie să aparțină poporului, dar pentru a realiza acest lucru este necesară distrugerea Bisericii Ortodoxe. Este necesar să distrugem atât preoții, cât și burghezia; iar cine nimicește preoții și burghezia face o faptă bună pentru patria sa. Din 200 de milioane, poți ucide 10 milioane, aceasta este o faptă bună, pentru că pentru restul atunci va fi paradis. Bolșevicul, țăran și muncitor, este ferm convins că, dacă ucide, nu comite un păcat. Aceasta este rădăcina răului. Și nu numai că nu am observat nicio schimbare, dimpotrivă: am văzut ascensiunea bolșevismului. Peste tot bolșevicii au preluat puterea: Ce schimbare când vedem că țăranii, chiar și cei bogați, iau stăpânire pe moșiile altora! În plus, jefuiesc toate proprietățile. Vecinii ajung să aibă în case piane, candelabre, tablouri scumpe și alte lucruri, pe care le împărțeau între ei. Ei spun că le-au luat pe ale lor – proprietatea oamenilor. Cum poate un țăran să renunțe curând

la pădure, pământ și proprietăți jefuite? Dar dacă ei încă împart pământul primăvara, atunci trebuie să ne așteptăm la o luptă și mai intensă și o teroare neagră. Poate că numai atunci oamenii se vor trezi din nebunie și vor cere putere fermă.

Ce măsuri de urgență ar trebui să luăm și în ce ar trebui să constea aceste măsuri?

Am ascultat deja prima măsură - acesta este mesajul Preasfinţitului Părinte Patriarh. Dar știm mesajele care au fost trimise înainte: soldații lor i-au sfâșiat. Mesajul Patriarhului este alcătuit din inimă și îi denunță cu autoritate pe nebuni, dar prezența lui este puțin probabil să-și atingă pe deplin scopul. Ce să faci? Se vorbesc despre isprăvi extraordinare, despre necesitatea de a lua toate măsurile.

Voi spune că a sosit momentul să ne unim în acest sens. Eram prea timizi. Ni se spune: toată lumea trebuie să se străduiască pentru fapte eroice și sacrificiu de sine. Și această abnegație nu a fost încă demonstrată. Acum trebuie să venim cu măsurile necesare · 1Î2

Este necesar să se organizeze o rugăciune la nivel național cu procesiuni religioase și, în același timp, să se spună oamenilor la ce necazuri este expusă Biserica de la dușmanii Ortodoxiei. Este necesar ca cuvântul să fie neînfricat, este necesar să trezim conștiința oamenilor. La urma urmei, nu a existat un moment mai trist și mai teribil în istoria Bisericii Ruse! Trebuie să ne înțelegem și să discutăm imediat despre măsurile de unificare. Într-o săptămână, poate fi prea târziu. Nu poți întârzia, trebuie să începi, să te hotărăști asupra sacrificiului de sine și să mergi în apărarea Bisericii Ortodoxe.”

17. protopop A.V.Suvorov. „Aș dori, de asemenea, să împărtășesc impresiile mele de călătorie. Este greu și trist să-ți amintești aceste impresii. Locuiesc într-o parohie ortodoxă. Nu ar fi nici un evreu acolo. La parohie am întâlnit o congregație credincioasă care iubea templul și era interesată de ceea ce se întâmpla la Consiliu. Cu mare tristețe am suferit impresia manifestării bolșevismului în persoana unor militari care se întorceau în familiile lor. Ce sa întâmplat cu fiii lor? De sărbători, am întâlnit trei soldați care se întorceau, care predicau destul de mult despre credință și Biserică. Au ajuns la punctul de negare, desigur, nu cu propria minte, ci au primit-o de la alții. Hristos, în opinia lor, este un om simplu, cu nimic diferit de noi; povestea lui Adam este o prostie; holy moshis sunt o invenție a preoților pentru a genera venituri. Mamele lor mi-au plâns că sting lămpile aprinse în fața sfintelor icoane. Am intrat în discuții cu ei, dar a fost foarte greu să mă înțeleg cu oameni needucați. S-au încăpățânat să susțină gândurile lor negative fără să prezinte niciun motiv. Părinții și vecinii lor plâng. Ce să fac? Sub asemenea impresii, am dat peste mesajul Patriarhului despre excomunicarea din Biserică pentru fapte criminale. Consiliul nu poate rămâne indiferent față de hulitori. Dar pentru mine întrebarea este de mare importanță: cum ar trebui să abordăm acest lucru în mod realist? Este necesar să excomunicați detractorii din părtășia bisericească. Dacă sunt lăsate necontrolate, pot avea o influență proastă asupra celorlalți.

Excomunicarea va fi o pedeapsă severă pentru ei. Dar cum poți evita să intri în părtășia bisericească cu ei? Această parte ar trebui să facă obiectul judecății la ședințele consiliului. Catedrala ne oferă o armă nu numai pentru a lupta verbal împotriva huliganilor care părăsesc armata. Cât de slab își apără ei

negare, trebuie să concluzionez din cearta cu soldații din trăsură. Soldații au tăgăduit credința, rugăciunea, iar când am intrat în discuție cu ei și le-am dovedit că biserica și preoții nu merg împotriva Evangheliei, toată trăsura a ascultat asta - Astfel, trebuie să simțim * puterea noastră și, dacă posibil, alăturați-vă în lupta împotriva acestor oponenți ai credinței, neconsiderându-i membri ai Bisericii lor și convingând parohia să-i evite. Și cum să excomunicați din Biserică va fi o chestiune de decizie a consiliului.”

i8. L. K Artamonov. „A fost dureros pentru mine să ascult discursul contelui D. A. Olsufiev. Aceasta este o pocăință întârziată a inteligenței noastre. Dar să lăsăm asta deoparte: este necesar să reproșăm cuiva trecutul acum? Trebuie să ne gândim la ce ar trebui să facem acum. Avem nevoie de pasul potrivit și un astfel de pas a fost deja făcut pe drumul cel bun de către Sfântul nostru Părinte. Tot ceea ce s-a spus despre asta aici poate fi tratat fie cu simpatie, fie cu non-simpatie. Îi voi răspunde protopopului A. A. Khotovitsky. Nu sunt confuz cu privire la modul de a trata cu cei supuși excomunicării din Biserică, cu care nu ar trebui să aibă comuniune bisericească. Apostolul Pavel nu vorbește despre comunicarea fizică cu ei, ceea ce a permis și el. Sunt nevoit să intru în comunicare cu uzurpatorii puterii de dragul nevoilor urgente ale celor de care trebuie să mă ocup, dar acest lucru nu trebuie făcut în interes personal, pentru a avea o comunicare cu ei în sensul asemănării. și împărtășind modul lor de acțiune. Să spunem că mâinile mele erau legate, iar în acel moment tâlharul sugruma o persoană dragă mie. Fără îndoială, l-aș săruta mâinile și picioarele, l-aș ruga să-și cruțe victima. Dar dacă un om legat ar începe să-l laude pe strangular pentru a rămâne în viață, aceasta ar fi complicitate la o crimă. Va trebui inevitabil să comunici cu oamenii, altfel nu poți trăi. Dar este extrem de important să înțelegem ce motive ghidează o astfel de comunicare. Greva funcționarilor, de exemplu, după părerea mea, este o greșeală gravă: dacă ar fi ținut totul în unanimitate și ferm în mâinile lor, poate că toate treburile statului ar fi mers altfel. Mongolii, de exemplu, i-au învins pe chinezi, dar relativ curând învingătorii au dispărut printre chinezi. Au vorbit în chineză și au început să vorbească despre propriile lor lucruri cu dispreț.

limba mongolă. Lumea birocratică este de mare importanță în stat. Împăratul Nicolae I a spus că Rusia este guvernată de 100.000 de oficiali (șefi). Lumea oficialităților, rămânând pe loc, ar macina roțile bolșevismului. Dar s-a făcut. Trebuie să fim impregnați de

ideile înalte pe care le respiră scrisoarea Sanctității Sale Patriarhul. Și îi mulțumesc lui Dumnezeu că vocea mea slabă a fost una dintre primele și persistente în restaurarea patriarhiei. Și cât de jalnice au fost încercările de a ne opri! Poate că succesul adversarilor patriarhiei ar fi dus la distrugerea completă a Bisericii.

Cu privire la problema impactului asupra maselor întunecate, nestăpânite, care domină astăzi, permiteți-mi să dau un exemplu din impresiile recente de călătorie. A trebuit să merg la Iaroslavl. Cam 8 oameni s-au înghesuit într-o trăsură fierbinte, de vară, clasa a III-a, aproape toți „tovarăși”, dar erau femei, copii, ofițeri și 4 negustori evrei. Înghețul a fost io-12 grade. Afară, oamenii care nu se urcaseră în trăsură înghețau și se țineau de mânerele trăsurii, implorând să fie lăsați înăuntru să se încălzească, dar, ca răspuns la rugămințile lor, au răspuns cu râsete și glume murdare. Dar apoi o voce indignată, aspră, pătimașă și acuzatoare a început să vorbească: „Ce, ai uitat de Dumnezeu, ai uitat cinstea și conștiința?” Ce faci? La urma urmei, și aceștia sunt oameni și vor să trăiască la fel ca tine." Era o voce de femeie. Rezultatul a fost că glumele nepoliticoase au tăcut, toată lumea și-a făcut loc și le-a lăsat pe oamenii înghețați să intre, o ușă a fost deschisă. Pentru rușinea mea, am tăcut, ca ceilalți bărbați, simțind că nu am impulsul și puterea interioară de a-mi influența „tovarășii.” Povestea spusă mă convinge încă o dată că una dintre cele mai importante măsuri pentru a opri devastarea din poporul nostru. ar trebui să fie implicarea femeilor în sprijinirea clerului nostru, în propovăduirea cuvintelor lui Dumnezeu și în răspândirea unor concepții creștine corecte, în masa șovăitoare de nebuni și mătuși confuze. Aș spune: „cu cât este mai mare mulțimea, cu atât este mai dificil. este să-i insuflem bună dispoziție, pentru că mulțimea, în special poporul nostru de rând rusesc, percepe cuvântul într-un mod oarecum ciudat.Iertați acea autoritate, pe care mi-o permit, dar pe parcursul a 42 de ani de serviciu am avut o comunicare frecventă cu soldații, țăranii. și muncitori și eram convins că ei percep gândurile

diferit de noi, care ne considerăm inteligență. Predicarea cu cuvinte străine este percepută prost. Predica este clară, scurtă, ca sloganurile bolșevicilor, de asta au nevoie oamenii. Pentru a avea succes într-o astfel de mulțime de oameni, trebuie să ai oameni care să te simpatizeze. Și acest lucru poate fi obținut doar cu participarea asistenților. Acesta este unul dintre modurile la care trebuie să acordăm acum cea mai serioasă atenție, pentru ca cuvântul lui Dumnezeu să cadă pe pământ pregătit și să devină valabil. Ajutorul femeilor religioase este deosebit de important în acest sens.

Am fost foarte fericit când am aflat despre mesajul Patriarhului. Este timpul ca liderul bisericii să ridice vocea, iar dacă oamenii credincioși aud această voce, își vor urma liderul spiritual și nu vor fi pasivi față de huligani. Situația acelor preoți care sunt amenințați cu moartea ar trebui să fie discutată la Consiliu. Ce ar trebui să facă - ar trebui să rămână în parohie sau să plece?

2o. Şedinţa a fost suspendată la ora 2. zi.

Două zile mai târziu, consiliul se întrunește din nou.

Catedrala a devenit cu siguranță gardianul contrarevoluției, așa cum o privesc credincioșii din toate părțile. Valul contrarevoluționar a cuprins deja conștiința bisericească autentică. Ura față de bolșevici orbește ochii bisericești.

Biserica este în pericol!

Acesta este sloganul bisericii de după octombrie.

Toți ochii sunt ațintiți asupra catedralei. Este salutat, este încurajat, este încurajat și este... împins.

Pe 22 ianuarie, la o ședință a catedralei, a fost audiată o prezentare din partea adunării generale a pastorilor, a consiliilor parohiale și ai reprezentanților călugăriștilor din Odesa: „Adunarea generală a pastorilor, consiliilor parohiale și reprezentanților monahilor orașului Odesa, impregnată de un sentiment de iubire filială și bucurie, cu o singură gură și o singură inimă vă salută, Sfinția Voastră, ca prim-ales și conducător spiritual al Bisericii Ortodoxe Ruse pe patriarhul patriarhal al Moscovei și pe întreaga masă, care a rămas văduvă de două secole. Domnul să ridice în persoana ta, după exemplul lui 1, amintirea marilor mari preoți și făcători de minuni ai rușilor - un mare om de putere și inteligență și un mare om de rugăciune și întristare -

[redacted]«[redacted] [redacted]a

Nika despre soarta singurului mare și sfânt Rus în timpul dificil al cumplitului test trimis la ea. Fie ca Marele nostru Păstor, Doamne Iisus Hristos, să dea Sfinției Voastre, ca exponent al ideii ortodox-ruse în biserica universală și ca păstrător al temeliilor de nezdruncinat ale conciliarității și canonicității sistemului bisericesc rusesc, puterea și fortăreața de a sta în picioare. cu fermitate în paza acestor principii eterne ale bisericii noastre natale împotriva oricăror încălcări asupra lor, iar Dumnezeul Atotputernic să ocrotească singura sfântă Biserică Atot-Rusească, condusă de Sfinția Voastră. Președintele adunării generale Pavel Kaplyarevsky. Catedrala protopop Vasily Florovsky și arhimandritul Kiril*.

Și în același timp de la Semipalatinsk: „Adunarea Districtuală a Munților. Semipalatinsk salută alegerea Sanctității Sale Patriarhului Tihon. Acceptă alegerile prezente ca o garanție a învierii rapide a patriei. Președintele ședinței Stankevich.”

Există multe astfel de documente. Le-am luat pe primele pe care le-am primit. Toți reacționarii vor să vadă catedrala, patriarhul, drept stindard. Prin ei speră la restaurarea sistemului trecut drag inimii lor.

După ce a auzit acest „mesaj”, consiliul trece la problema activităților guvernului, care, în conformitate cu decretul, începe să

rechiziționeze aici și colo proprietățile bisericii. Acest lucru face ca catedrala să fie teribil de nervoasă. Uitând de slujirea „cerului”, catedrala discută problemele „pământului” și chiar „propriului său” pământ. „Totul aici este tipic – de la discurs la remarci.

Raportul este dat de Prot. 11. N. Lakhostsky: „Cazul confiscării Tipografiei Sinodale de către Comisarul pentru Educație Națională a început cu mult timp în urmă și s-a desfășurat sistematic, așa cum a reieșit din discursurile acelor șefi ai tipografiei care se aflau în contact cu Consiliul Deputaţilor Muncitorilor şi Soldaţilor. Trebuie să ne gândim că deja la sfârșitul lunii octombrie sau începutul lunii noiembrie ei aveau relații active cu Sinodul, dar la acea vreme condițiile realității înconjurătoare nu erau încă recunoscute ca fiind coapte pentru a considera oportunitatea violenței împotriva Bisericii. Pentru a efectua această violență, au folosit următoarea manevră: să pună mâna pe tipografia sinodală prin decizia muncitorilor înșiși, a lucrătorilor înșiși, și astfel să o „naționalizeze”.

[redacted] [redacted] [redacted]a

sau, după cum se mai spune, „socializați” după dorința oamenilor înșiși, astfel încât toate mașinile și toate utilajele tipografiei au fost puse la dispoziția muncitorilor, ca parte din rezultatul muncii proprii. . Rezultatul acestei hotărâri au fost următorii pași către sechestrarea tipografiei.12 bătrâni, toți bolșevici, erau în relații cu comisarul asistent pentru învățământul public Zalkind și Lebedev-Polyansky.Bătrânii au examinat câteva documente ale Sfântului Sinod, necunoscut mie cum au ajuns la dispozitia lor.Ei au gasit greseli in special in faptul ca capitalul tipografiei s-a format sub Sfantul Sinod.Acest capital au interpretat-o complet gresit ca apartinand in mod specific tipografiei, adica muncitorilor.Dar in Petrograd, se preparau evenimente in aceasta zona (la cererea bisericii din proprietatea ei). Starea de spirit a batranilor se ridica in fiecare zi. Cand am venit la tipografie pe 19 decembrie, am gasit acolo o mica intalnire. Muncitorii nu a început lucrul (deși era deja timpul să-l pornească), dar a discutat aprins problema sechestrului tipografiei. Am cerut permisiunea de a participa la discuție; Am fost refuzat inițial, dar apoi am fost invitat să mă alătur consiliului bătrânilor; aici s-a descoperit că reprezentanții muncitorilor (erau doar trei) ar fi mulțumiți dacă muncitorilor tipografiei din Petrograd li se acordau aceleași sporuri pe care le-au primit muncitorii tipografiei Sinodale din Moscova. Dar un șef pe jumătate beat a spus: „Nu este vorba despre măriri aici. Ce premii sunt acolo: totul este al nostru, întreaga tipografie este trecută în competenţa Consiliului Comisarilor Poporului." Niciunul dintre bătrâni nu ia obiectat. Am cerut să sesizeze problema adunării generale a muncitorilor. Această soluţie a fost recunoscute ca corecte. Pe 2 decembrie, la adunarea generală, o mare parte a muncitorilor – trei sferturi sau trei cincimi – au fost de partea Sfântului Sinod. Aceștia și-au exprimat că ar fi „mulțumiți dacă cererile lor de a primi au fost acordate aceleași majorări care au fost atribuite lucrătorilor Tipografiei Sinodale din Moscova. Bătrânii au fost nemulțumiți de acest rezultat și au vrut să întrerupă întâlnirea,

dar au reușit totuși să o pună capăt. A fost elaborată o rezoluție oficială, care a fost trimisă Preasfințitului Părinte Patriarh.Atunci bătrânii, văzând că o asemenea manevră de prindere a tipografiei prin muncitorii înșiși nu a avut succes,

[redacted] da

au încercat să recurgă la forța externă - să aducă incidentul în atenția comisarului adjunct pentru educația publică Lebedev-Polyansky. La a doua adunare generală a muncitorilor din 3 ianuarie, Lebedev-Polyansky a vorbit timp de o oră și jumătate, plin de grosolănie și blasfemie. El a declarat că cunoaște bine catedra bisericească, că el însuși ar fi studiat la academia teologică, dar că a fost dezgustat acolo și a fugit la universitate. Am început să-i ascult cu atenție discursurile și, judecând după atacurile lui, mi-am dat seama că toate acestea erau o minciună flagrantă. El a spus, de exemplu, că Hristos și apostolii nu au învățat nicăieri: „fiecare suflet să se supună puterilor care sunt”, pe care le-au inventat preoții; a spus că a fost autorizat să declare muncitorilor că li se vor da câte 300 de ruble ca prime fiecare și că li se va asigura salariu pentru trei luni, chiar dacă nu ar fi de lucru, „chiar dacă, după cum acest preot (arata spre mine) a spus, vei fi aruncat în stradă." Și chiar am spus că muncitorii ar putea rămâne fără muncă, din moment ce Sfântul Sinod nu le va tipări publicațiile. Atunci Polyansky a întrebat: „De ce nu ne dați de lucru? Noi va tipări evangheliile!” I-am răspuns că aceasta este o chestiune grozavă: „Iată că huliți: cum să vi se încredințeze tipărirea Sf. evanghelie? Faci 5 greșeli pe rând când tastezi și nu ai pe cine să le corecteze. Vă va permite Sfântul Sinod cu adevărat să denaturați și să stricați Cuvântul lui Dumnezeu?” Poliansky a făcut un alt atac: „Dacă”, a spus el muncitorilor, „ne veți urma, veți primi 300 de ruble, iar dacă veți urma preoții, vei rămâne flămând, pentru că nu sunt bani.” Ei nu au”. Cu toate acestea, muncitorii au rămas în picioare. Apoi a declarat că este autorizat, în caz de rezistență, să facă arestări și să ducă la închisoare pe cei care rezistă. Atunci o femeie, Vetrova, care lucra în tipografie de 19 ani, a făcut următoarea declarație: „Lucrez în tipografie de mulți ani și nu am mai auzit astfel de intimidare de 19 ani. Și este pentru prima dată când te văd și amenințați că mergeți la închisoare. Evident, nu ne putem înțelege cu tine." Apoi Lebedev-Polyansky a lovit cu pumnul și a spus că are autoritatea de a aduce Gărzile Roșii. S-a dovedit că undeva în curte fusese deja pregătită o forță armată. Mai multe Gărzile Roșii au apărut la ușă, a apărut confuzia generală și s-au auzit zgomote suspine.

[redacted]a

După sechestrarea tipografiei au început ședințe foarte dese ale clerului din Petrograd, ale reprezentanților parohiilor, ședințe generale ale consiliilor parohiale, mai întâi numai a Petrogradului, apoi a întregii eparhii. S-a descoperit că toate capturile au avut loc într-un sistem cunoscut. Chiar la prima ședință a consiliilor

parohiale, pe 11 ianuarie, s-a știut că diferiți comisari au venit la rectorul seminarului, la școala teologică și la mitropolit și au declarat că Sinodul este ușor de tratat, că s-a hotărât ca să declare toată proprietatea Sinodului proprietatea poporului; Evreul Shpptsberg a ținut o prelegere la fosta școală de artilerie Mihailovski. Declarându-se Comisar pentru Afacerile Bisericii, a afirmat că, întrucât unele autorități nu se supun Consiliului Comisarilor, împotriva lor se vor lua măsuri, că nici Mitropolitul Beniamin nu se supune, așa că va fi evacuat din Lavra lui Alexandru Nevski. La o ședință a reprezentanților consiliilor parohiale din ianuarie, au fost elaborate rezoluții, inclusiv o rezoluție de sechestrare a tipografiei. În rezoluție se precizează că mii de credincioși consideră sechestrarea tipografiei drept un jaf, protestează împotriva ei și vor vorbi despre asta nu doar în biserică, ci și în tramvaie, în piețe, că ei, consiliile parohiale, văd o persecuție clară. al Bisericii Ortodoxe din partea celor care se autointitulează puterea poporului. Am vrut să predau această rezoluție lui Lunacharsky, dar ne este imposibil să-l prindem, oameni mici, pe el, un om înalt. El îl trimite pe Lebedev-Polyansky la mine. Tratamentul pe care l-am primit de la acest reprezentant al autorităților a fost disprețuitor și nepoliticos; nu a vrut să audă nimic, nu a acceptat declarații scrise; Am luat o hârtie, dar am vrut să o rup; hârtia era semnată și abia am reușit să i-o smulg înapoi. Cu toate acestea, până la urmă, mi s-a spus că Lunacharsky mă va primi și au fost stabilite o zi și un loc. Am ajuns cu zece minute înainte de ora stabilită, dar Lunacharsky nu era acolo; Portarul mi-a spus: „Nu au sosit încă.” Când a sosit, nu a coborât din mașină, dar l-a trimis pe Polyansky afară. M-am întors către Polyansky: „La urma urmei, tu însuți ai spus că voi fi primit astăzi. .” Mi-a răspuns: „Nu știi niciodată ce am spus, este un om ocupat, îi pasă de tine!” Deci, Lunacharsky nu a ieșit. I-am spus lui Polyansky că am documente și că trebuie să fie prezentate.

[redacted] [redacted] da

Lunacharsky pe care le voi trimite. La aceasta a răspuns cu un jurământ: „Măcar să trimiți aceste hârtii în iad!” Polyansky este un om mic și agil. I-am spus că, deși semnezi numele tău Lebedev-Polyansky, cred că nu ești nici Lebedev, nici Polyansky.

Pe 14 ianuarie, în sala Societății pentru Educație Religioasă și Morală de pe Stremyannaya, a avut loc o adunare uriașă a consiliilor parohiale și a enoriașilor. Aici a fost făcută o declarație cu privire la confiscarea Lavrei Alexander Nevsky. Mitropolitul Beniamin, din păcate, nu era acolo; era ocupat cu slujbe și conversații în alte părți, dar Preasfințitul Părinte Procopie era acolo. Mulți au vorbit în ședință și au vorbit cu mare entuziasm. Aceștia au subliniat cu indignare că numai Biserica Ortodoxă este persecutată, în timp ce alte confesiuni sunt protejate. A fost necesară elaborarea unor măsuri practice, iar la discuție a luat parte un militar, membru al Consiliului Deputaților Soldaților. La început a rămas în urmă, apoi a mers înainte și a luat parte la conversație. Ne-a spus următoarele: „Eu însumi sunt membru al Consiliului Deputaților Soldaților.” La început nu l-au crezut, dar cu

cât vorbea mai mult, cu atât ne convingeam mai mult de sinceritatea lui. A spus că la Smolny, în ședințe închise, s-a discutat de mai multe ori problema rechiziționării tipografiei și Lavra.Dar au fost protestanți de la muncitori (nu a pomenit de soldați) „Și noi”, a spus el, am fost înșelați flagrant, că vor tipări. cărți ieftine, că preoții au luat 5 ruble pentru Evanghelie și le dădeam aproape gratis, că banii au intrat în buzunarele episcopilor și absurdități asemănătoare. Și acum, după ce am ascultat discursurile de aici, văd,” soldatul a continuat, "că sechestrarea tipografiilor este un jaf de nebunie. Ei au spus despre Lavra Alexandru Nevski că rechiziția ei ar fi mai bună chiar și pentru călugării înșiși", că aceasta este întreprinsă pentru o mai bună utilizare a localului Lavrei. în interesul credincioşilor înşişi. Aşa că am fost de acord. Ajuns la Smolny, voi face astăzi propagandă printre soldaţii de acolo". Eu, în calitate de președinte al ședinței, l-am întrebat: „Există vreo speranță că vor fi acolo oameni cu gânduri similare, vă vor simpatiza?” El a spus cu încredere că o vor face, că, deși sunt mulți necredincioși , ne-ruși, ne-ortodocși acolo, sunt și credincioși. un discurs inteligent practic a fost ținut de o femeie care a afirmat că „

s-a plimbat prin barăci și i-a convins pe soldații credincioși să apere Sfânta Biserică. II această măsură a fost aprobată și adoptată de ședință. Imediat a fost propusă o altă măsură: să se încredințeze soldaților protecția bisericilor. Același militar, membru al Consiliului Deputaților Soldaților, a subliniat că o astfel de măsură este prematură, că rezultatul ei va fi doar că toți acești militari vor fi uciși, că este necesar să se aștepte cu această măsură. Ne-am oprit acolo. Ce s-a întâmplat atunci la Petrograd, nu știu, de când am plecat de acolo. Știu doar că dezastrele lucrătorilor Tipografiei Sinodale au început deja. Nu este de lucru. Ei s-au angajat să tasteze două ziare, dar Gărzile Roșii le-au ars, deoarece la vremea aceea timp de 8 zile nu exista nicio presă periodică decât cea bolșevică. Muncitorii tipografiei (bătrânii) au început să-și publice revista „Săptămânal Muncii”*, unde au defăimat Sfântul Sinod. Prefecții se ocupă de toate; iar restul muncitorilor sunt alături de ei doar extern, pentru că au fost mituiți și au primit prime. Ce e de facut in continuare? Ne-am hotărât să găsim o altă tipografie pentru a tipări „Buletinul bisericesc și social”, dar acest lucru s-a dovedit imposibil, pentru că toate mașinile rotative au fost rechiziționate.Dar lăsându-i pe cleri, în special pe cei rurali, acum la întuneric, neștiind de ceea ce se întâmplă, înseamnă a juca o mână bolșevici. În orice caz, chiar și un mesaj de informare despre măsurile care se iau la Petrograd, Moscova și alte locuri pentru a proteja credința ortodoxă și sanctuarele ei are un efect încurajator pe teren. a mai fost găsită tipografia pentru tipărirea „Gazeta Bisericii”. Cer Sfântului Sinod să sancţioneze hotărârile noastre: să încetăm publicarea „Buletinului Bisericii şi Publice” până la un moment mai favorabil şi să extindem partea neoficială a „Buletinului Bisericii”.

Trebuie să adaug că întâlnirile noastre au fost însoțite de o astfel de ridicare a spiritului, de asemenea discursuri în apărarea Bisericii, despre suferințele ei, încât sunt sigur că ziua de ieri, care a fost decisivă pentru Biserica din Petrograd, a trecut cu bine, deși poate nu fără victime. ; Sunt sigur că procesiunea religioasă de la Petrograd a arătat că puterea și puterea poporului nu se află în baionete, ci în pregătirea și suferința și chiar în sacrificii pentru apărarea lăcașului. Această forță este invincibilă.”

[redacted] [redacted] da

După Lakhostsky, cuvântul este dat lui M. „F. Glagolev, care raportează despre activitățile lui Ippitsberg.

26. M. F. Glagolev. „Consider că este de datoria mea să raportez Sfântului Sinod informații cu caracter general fundamental care explică evenimentele din ultimele zile. A trebuit să asist la o prelegere a tovarăşului comisar al poporului, așa cum i s-a recomandat, Ippitsberg, Ivan Anatolievici, despre care a menționat părintele. protopop Lakhostsky. Această prelegere a fost pe tema: „Biserica modernă și familia în lumina revoluției.” Această prelegere în termeni esențiali este după cum urmează: învățătura Bisericii este complet inconsecventă cu învățătura Marelui profesor de morală, omul Iisuse Hristos. Patriarhul Tihon este un impostor. Cum a fost făcut „sacru*1”, care a făcut din el un „altar”, ce discursuri contrarevoluționare s-au rostit despre asta și de ce nu ar putea fi altfel? Soarta celei mai bogate proprietăți a Bisericii nelacomi. Stingerea zeilor-regi – învierea omenirii" (cu majusculă). Aici în mâinile mele se află o invitație pe care sunt imprimate aceste puncte. Când am venit în sală, era plină în principal de soldați și marinari. .Această prelegere este din punctul de vedere al unei persoane religioase cu caracterul cel mai blasfemiant.Ceea ce s-a spus aici despre persoana lui Iisus Hristos și despre Sfânta Fecioară Maria a fost transmis în limba pe care o folosesc soldații când își povestesc reciproc anecdote. sentimentul nu putea să nu fie indignat de acest lucru; dar totuși această parte de discurs nu putea „Eu sunt, a declarat el, autorul decretului privind divorțul și căsătoria și trebuie să vă informez că urmează un proces revoluționar și mai complex. L-am răsturnat pe regele pământesc, dar trebuie să-l răsturnăm pe cel ceresc." ". Trebuie să fie emis un decret prin care este interzisă săvârșirea sacramentului Împărtășaniei ca act de vrăjitorie și apoi, în al doilea rând, trebuie să fie un decret. închis pe toate bisericile.Aceasta a adăugat el, cu cruzime, dar trebuie să recurgem la asta. Revoluția Franceză a ajuns la această idee în al patrulea an, iar noi am ajuns la aceasta în primul an al revoluției. Închinarea va fi interzisă și vasele bisericești vor fi luate ca mijloc de vrăjitorie; clerul va fi declarat suspect faţă de revoluţie. Toate instituțiile religioase trebuie

fi rechiziționat. În ceea ce privește școala, ar trebui să fie laică”.

Publicul a fost complet în favoarea lectorului și a acceptat toate pozițiile cu încântare și aplauze. Când lectorul citea un decret sinodal, am strigat cu voce tare: „Falsificare!”, iar când i s-au spus informații false despre Sinod, am spus „Minciuni!”. Aproape am fost scos pentru asta. Raportând despre Sinod, autorul a spus că la sorți pentru alegerea Patriarhului a fost tras de un călugăr care se sustrage de la serviciul militar. „Este un bătrân de nouă sute de ani!” am spus. Lectorul a fost aparent stânjenit, dar au vrut să mă scoată din nou afară; lectorul a calmat mulțimea și a spus: „Îl vom pedepsi cu dispreț tăcut”.

Mi se pare că această prelegere este de o importanță extremă: este important ca Conciliul și toți ortodocșii să știe ce se presupune că trebuie făcut în legătură cu Biserica Ortodoxă. Prin urmare, este necesar ca Consiliul să invite toți cuvioșii diecezani să facă un ordin pentru ca toate parohiile să fie informate despre ceea ce se pregătește pentru Sfânta noastră Biserică”.

Continuăm protocolul în toată integritatea lui. După Glagolev vorbeşte P. Astrov.

28. P. I. Astrov: „Vreau să spun doar câteva cuvinte despre implementarea practică a măsurilor cauzate de ultimele evenimente ale sechestrului Tipografiei Sinodale din Petrograd. Desigur, chestiunea aici se referă la economia bisericească, dar în acest caz cel mai important lucru aici este încălcarea drepturilor Bisericii și cred că problema ar trebui trimisă la ședința comună a două departamente - departamentul privind statutul juridic al Bisericii în stat și departamentul de proprietate și economie bisericească”.

29. Președinte: „Este acceptabil de către Consiliu să accepte propunerea lui P. I. Astrov ca problema sechestrului tipografiei să fie trecută în considerarea nu a unui departament, ci a prezenței combinate a două departamente – departamentul privind statutul juridic al Biserica in stat si departamentul pe proprietatea bisericeasca si ferma.

30. Rezolvată: propunerea П. Accept P. Astrov.

31. Președinte: „Dorește să-și împărtășească impresiile despre evenimentele din sud, Membru al Consiliului, Protopopul П. P. Serbinov."

32. Protopopul P.I.Serbinov: „Ieri cu mare greutate I

și a sosit din Crimeea cu riscul vieții. Ceea ce se întâmplă în Crimeea sfidează descrierea. Ororile depășesc ceea ce s-a întâmplat la Moscova. Flota Mării Negre, care era un bastion al ordinii, a trecut de partea bolșevicilor. Înainte de asta, acolo era ordine până pe 9 ianuarie. Era condus de un Consiliu de 3 comisari care nu s-au supus bolșevicilor. Ofițerii ruși au început să formeze un cadru de marinari, predominant din populația musulmană, care mențineau ordinea. Dar apoi marinarii bolșevici au început să pună mâna pe corăbii și orașe. Un zvon provocator a început în Feodosia că tătarii se înarmau pentru a-i tăia pe ruși. Această provocare a trezit oamenii întunecați.

În Feodosia erau doar 50 de oameni de partea ordinii. Pistole de la o baterie de la navele situate în golf erau îndreptate spre oraș, dar nu au fost observate violențe împotriva clerului și distrugerea bisericilor.

În ianuarie, bolșevicii au capturat Simferopolul și au început să comită violențe împotriva clerului și a bisericilor. Trupele tătare au fugit. La mitinguri au început să spună că preoții sunt de vină că au trădat Rusia, că ar trebui să fie împușcați.

În noaptea de sâmbătă spre duminică, ofițerii au fost căutați și împușcați. Până la 50 de persoane au fost împușcate și până la 200 au fost arestate, iar ce soartă le-a avut nu se știe. Totodată, s-a răspândit zvonul că la catedrală ar fi o mitralieră și că clerul ar trebui arestat.

Duminică, de frică, în catedrală era puțină lume. Dar arhiepiscopul Dmitri a venit la catedrală și a celebrat liturghia. După liturghie, s-a adresat oamenilor cu un cuvânt: „Se spune că în clopotniță este o mitralieră; cine vrea să vadă dacă este adevărat?" Unii dintre cei din biserică au mers acolo și au raportat că nu există mitralieră. Totuși, a început bombardarea catedralei și clopotnița a fost avariată. Protopopul Nazarovski a fost arestat și a vrut să fie împușcat, dar totuși a supraviețuit. Tot clerul s-a ascuns, iar cheia a rămas la Arhiepiscopul Dmitri. Dar Arhiepiscopul Dmitri s-a dus cu îndrăzneală la sediul revoluționar și a cerut o anchetă; obrăznicia a ajuns în punctul în care președintele a spus: „Am văzut mașina armă-mă singur.” Cu toate acestea, arhiepiscopul a reușit să insiste

la numirea unei comisii. Marți, însuși Arhiepiscopul a slujit liturghia după ritul slujbei preoțești, iar eu și câțiva membri ai clerului am cântat și citit.

Patrule s-au împrăștiat în împrejurimi și au avut loc violențe.La aproximativ o milă de Simferopol, soldații au dat buzna în biserică, au început să întrebe de ce panglica de pe lampă era verde și nu roșie și l-au luat pe pr. Ioan de Uglyansky la deal și a fost împușcat acolo. Duminică, 14 ianuarie, casa Arhiepiscopului Dmitri a fost percheziționată de mai multe ori, totul a fost spart și rupt, au intrat în Biserica Episcopală cu țigări și pălării și au străpuns altarul și altarul cu baioneta. Seminarul și școala teologică au fost capturate.

„Ne-am săturat să trăim în barăci în pământ”, au spus soldații. La școala religioasă l-au prins pe asistentul inspector, protopopul Bessonov, dar l-au lăsat pe verandă în timp ce ei înșiși au intrat în biserică. un sfert de oră, dar a reușit să pătrundă în altar și în cabinetul dintre ele.Fabrica de lumânări eparhiale a fost distrusă, vinul a fost băut și turnat.În total, pierderea s-a ridicat la peste un milion de ruble.Iată un scurt rezumat al evenimentelor teribile din Crimeea; voi raporta despre ele mai detaliat la o întâlnire privată.

Biata noastră, nefericita Ialta! Timp de șase zile au tras în el din două nave militare. În Ialta sunt 15 mii de bolnavi. Era greu de scăpat: în direcția Alupka erau munți, iar în direcția Livadiei erau bolșevici. Au tras două ore ziua și două ore noaptea. Nu a mai rămas o singură bucată de sticlă intactă. Oamenii au înnebunit de groază. Nu știu rezultatul exact al bombardării, deoarece am plecat luni. Au fost avariate și biserici – catedrala și biserica armeană, care seamănă cu a noastră. Hotelul Rossiya nu mai exista, Oreanda a fost distrus, un orfelinat a fost distrus, si au murit vreo 25 de copii.A fost furie fata de toate, de vreme ce Ialta, dupa spusele bolsevicilor, era un oras burghez.S-a manifestat ura fata de cler. era în trăsură, un soldat a spus: „Ah, preote, ar fi trebuit să-l iei cu pistolul!” Dar nimic, pericolul a trecut. În general, orașele din sud au fost luate de bolșevici, sângele curge ca un râu. Trebuie să remarc încă o dată neînfricarea Arhiepiscopului Dmitri. La Sevastopol, a săvârșit slujba de înmormântare pentru preotul Chepranov, care a fost ucis de marinari pentru că îl mustra pe Sf. secrete condamnate

[redacted]a

picior până la moarte. Trupul preotului nu a fost găsit, deoarece probabil a fost aruncat în mare. Un membru al Catedralei Spassky a fost arestat".

33- Protopopul A.P. Rozhdestvensky. „Sentimentul greu pe care l-am trăit auzind despre evenimentele teribile ar trebui să aibă ca rezultat rugăciunea pentru victime și, împreună cu rugăciunea pentru protopopul Petru Skipstrov, care a murit, rănit de moarte în momentul în care a adresat un cuvânt de îndemnizare Gărzilor Roșii. ”

34. Catedrala cântă: „Odihnește-te cu sfinții”.

35. protopop A.P.Rozhdestvensky. „Cu privire la toate aceste grozăvii despre care am auzit, și mai ales în ceea ce privește sechestrarea bunurilor sfinte ale Bisericii, zilele trecute am avut mângâierea de a auzi în biserică solia Preasfințitului Părinte Patriarh, în care el cu fermitate și fără teamă. denunta toate aceste nelegiuiri pe care le comite actualul guvern. Referitor la acest mesaj, o comisie specială, restrânsă din cadrul Consiliului Consiliului, invită Sfântul Consiliu să ia următoarea hotărâre: „Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse primește cu dragoste mesajul Preasfințitului Părinte Patriarh Tihon, pedepsind răufăcătorii răi și denunțând dușmanii lui. Biserica lui Hristos. De pe înălțimile tronului patriarhal, cuvântul de mustrare a

tunat și sabia duhovnicească s-a ridicat împotriva celor care comit continuu ultraj împotriva lăcașelor credinței și a conștiinței poporului. Sfântul Sinod mărturisește că este în deplină unitate cu părintele și cartea de rugăciuni a Bisericii Ruse, îi ascultă chemarea și este gata să mărturisească cu jertfă credința lui Hristos împotriva detractatorilor săi. Sfântul Sinod face apel la întreaga Biserică Rusă, condusă de Arhipăstorii și păstorii ei, să se unească acum în jurul Patriarhului, pentru a nu permite profanarea sfintei noastre credințe”.

36. Președinte: „Este acceptabil să acceptăm propunerea comisiei în cadrul Consiliului Consiliului?”

37. Hotărât: să accepte propunerea comisiei din subordinea Consiliului.

38. Protopopul A.P.Rozhdestvensky: „Atunci, în privința confiscărilor bunurilor bisericești, Consiliul Sinodului a format o mică comisie specială pentru a dezvolta măsurile pe care Sfântul Sinod le-ar putea lua împotriva tuturor acestor confiscări.

10· H,

Această comisie a fost formată de Consiliul Consiliului în mod privat, deoarece ideea acestei comisii a apărut atunci când Consiliul și-a încetat temporar activitățile cu ocazia unei pauze de vacanță. În comisie au fost incluse următoarele persoane: prot. A. P. Rozhdestvensky, P. I. Astrov, N. Bulgakov, N. D. Kuznetsov, A. A. Salov, Prințul E. N. Trubetskoy, V. I. Shein. Comisia a fost angajată în elaborarea unui proiect de definiție, care va fi acum supus ședinței comune a două departamente - cu privire la statutul juridic al Bisericii în stat și la economia și proprietatea bisericii. Proiectul de hotărâre a Sfântului Sinod, elaborat de o comisie specială formată în ședința Consiliului din 5 decembrie: Arhiepiscopul Tverului, Episcopul Andronik de Perm, Arhimandritul Matei, Profesorul S. N. Bulgakov, P. I. Astrov și alții vor fi de asemenea trimise la acesta. întâlnire comună. Cu privire la deznodământul proiectului, în perioada 18-20 decembrie a avut loc următoarea hotărâre a Sfântului Sinod: ^Ascultând proiectul menționat, a recunoscut, la rândul său, că publicarea de către Sfântul Sinod a hotărârii proiectate va fi oportună și adecvate împrejurărilor vremii prezente, ceea ce determină: să transfere extrasul la Sfatul Catedralei*1. Iată proiectul de hotărâre a Sfântului Sinod:

,Recent, au devenit tot mai frecvente relatările din eparhie către episcopii diecezani - membri ai Sfântului Sinod - despre tâlhărie în bisericile parohiale și mănăstiri, adesea combinate cu profanarea hulitoare a lăcașului Domnului, precum și despre confiscarea silită. a terenurilor bisericești și mănăstirii cu toate utilajele menajere și alte bunuri în calitate de locuitori ai satelor din jur, precum și persoane care se numesc deținători ai puterii.

Ținând seama că bunurile mobile și imobile ale bisericilor și mănăstirilor parohiale, fiind proprietatea bisericii generale, sunt totodată și proprietatea parohiilor și mănăstirilor, pe care le-au primit de la sfinții și cuvioșii lor strămoși, și pe care trebuie să le păstrăm. și transferați intacți descendenților noștri credincioși, Sfântul Sinod invită Sfântul Sinod să apeleze imediat la eminențele eparhiale și prin intermediul acestora la parohia DU'

•|«

[redacted] în

clerici, enoriași, mănăstiri și pelerinii acestora, indicând:

ï) Nu cedați de bunăvoie proprietatea sacră a Bisericii în toate formele ei nimănui în fața invadatorilor, ci protejați-o urmând exemplul strămoșilor noștri evlavioși.

2) Rectorul unui templu sau al unei mănăstiri trebuie să răspundă cererilor violente ale oricui pentru eliberarea uneia sau aceleia dintre proprietățile bisericii sau mănăstirii cu un refuz, îndreptându-se către făptuitori cu un cuvânt de îndemnare adecvat.

3) Raportați tâlharii și invadatorii proprietăților bisericii și mănăstirii (ale căror nume sunt cunoscute) episcopului diecezan pentru excomunicare din comuniunea bisericească în cazuri deosebit de scandaloase. (Av. Sf. Grigorie Neoc.}).

4) Dacă un întreg sat se face vinovat de acte sacrile și hule, în astfel de cazuri sfinții eparhiali au voie să înceteze săvârșirea ritului sacru (cu excepția sacramentului botezului și a îndemnului bolnavilor cu Sfintele Taine ale Trupului și Sângelui lui Hristos) şi închide bisericile din aceste sate, până la pocăinţa sinceră a făptuitorilor, care trebuie dovedită prin întoarcerea răpirii complete din templu sau mănăstire.

5) În cazurile de violență împotriva clerului, se aplică făptuitorilor măsura prevăzută la alineatul precedent.

6) Organizarea imediată a frățiilor ortodoxe la bisericile parohiale și la mănăstiri pentru a proteja proprietatea bisericii și mănăstirii.

7) Faceți o datorie ca clerul parohiei și mănăstirii să cheme poporul la pocăință și rugăciune în predici de la amvonul bisericii, lămurind sensul evenimentelor actuale din punct de vedere creștin.”

Astfel, acest decret prevede violența împotriva proprietății Bisericii. Se propune luarea unor măsuri. Apoi au spus aici că este imposibil să se tipărească Gazeta Bisericii. Aici, managerul Tipografiei Sinodale din Moscova a raportat că a fost posibilă tipărirea acestor Vedomosti la Moscova, dacă doar formatul Vedomosti-ului a fost schimbat.

39< Președintele: „Comisia va analiza acest lucru. Si acum

„Supun la vot o propunere de a supune spre examinare reuniunii comune a două Departamente – privind statutul juridic al Bisericii în stat și asupra proprietății bisericești și gospodăriilor – un proiect de definiție privind măsurile împotriva confiscării bisericilor și bisericii și proprietatea mănăstirii de către violatori”.

40. Rezolvat: accepta oferta.

41. La ora 2. se anunta o pauza pentru ziua respectiva.

42. La ora 12. 40 min. se reia întâlnirea, iar Preasfințitul Patriarh ajunge la Camera Catedralei. Catedrala cântă: „Acești despoți au plecat”.

4J. Protopresbiterul N.A.Liubimov: „Cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Patriarh și a Părintelui nostru, în următoarea duminică, 28 ianuarie, va avea loc o procesiune religioasă, dacă se poate, de la toate bisericile Moscovei până în Piața Roșie. Preasfințitul Părinte Patriarh va săvârși liturghia în această zi în Catedrala Adormirea Maicii Domnului și apoi, cu ridicarea moaștelor, se va proceda și la Piața Roșie, unde, în prezența procesiilor religioase din bisericile din Moscova, va săvârși o slujbă de rugăciune privind persecuţia adusă Bisericii lui Dumnezeu. Să ne rugăm pentru încetarea acestor persecuții și să încercăm ca toate clasele populației urbane să ia parte la rugăciune. Fac un apel către membrii Consiliului cu o cerere de a-și face osteneala pentru a răspândi vestea celebrării propuse în rândul locuitorilor Moscovei și, așa cum a fost cazul anterior, când au fost anunțate actele de alegere și întronare a Sanctității Sale Patriarhul , să viziteze personal în acest scop bisericile în parohia cărora locuiesc. Autoritățile eparhiale, la rândul lor, se vor ocupa de sesizarea corespunzătoare a clerului orașului. De asemenea, vor fi luate măsuri pentru ca notificarea să apară în periodice. Credem că în isprava viitoare a rugăciunii va fi dezvăluită o ascensiune religioasă, care va servi drept avertisment decisiv pentru invadatori, care le va arăta că Biserica are apărători, deși neînarmați, dar gata cu abnegație să se apere pentru apărare. a întregii ei cauze, a tuturor fundamentelor, drepturilor și bunurilor ei comune. Facem apel la această ispravă de rugăciune și pentru apărarea bisericii”.

44. Protopopul N.V.Cvetkov: „În discursurile vorbitorilor pe care i-am ascultat se desfășoară în fața noastră o listă jalnică de impresii dureroase trăite de patrie și de biserică. Ne-am înclinat cu evlavie

Ne bucurăm de marea ispravă a Preasfințitului Părinte Patriarh, exprimată în promulgarea soliei, dar foaie de jale menționată mai sus mărturisește cum sfânta catedrală este atinsă de iute de evenimentele care au loc și ne încurajează să nu tăcem, ci să se alăture Sfântului Patriarh. Consiliul trebuie să întocmească un act sau un mesaj în care să fie exprimată cu siguranță atitudinea sa față de evenimentele actuale. Mesajul Patriarhului exprimă tot ceea ce trebuie exprimat, iar consiliul este pe deplin de acord cu tot ce s-a spus acolo. Aparent, Consiliul însuși nu mai are nimic de spus. Dar aș cere permisiunea de a vorbi despre ce altceva ar putea spune consiliul de unul singur. În primul rând, toți cei cu gândire corectă din presa periodică sunt acuzați că sunt contrarevoluționari, că stau în calea guvernului, că nu vor să-l ajute în dorința de a face bine poporului. Mesajul trebuie să indice că ceea ce guvernul dă oamenilor nu este un beneficiu, ci o mare crimă împotriva poporului. La ultima întâlnire s-a spus că Biserica ar fi vorbit doar atunci când i s-a atins proprietatea. Mesajul trebuie să indice că acest lucru nu este adevărat, că în întregul mesaj al Patriarhului nu există o linie despre proprietatea bisericii, că el a fost îndemnat la această adevărată ispravă de emoția emoțională la vederea morții Rusiei și a Bisericii. Acest lucru ar trebui subliniat. În plus, cel mai puternic punct al mesajului Patriarhului este anatemizarea dușmanilor Patriei și Bisericii și interzicerea de a intra în comunicare cu aceștia. Deși acest pasaj, cu toată concizia sa, este foarte expresiv, necesită totuși explicații. Nu îmi voi permite să critic nimic în mesajul Înaltpreasfințitului Patriarh, care l-a scris în entuziasmul sufletului cu sângele inimii, dar este necesar să-l comentez. Când eu însumi am citit mesajul în biserică, a trebuit să-l însoțesc cu propriile mele explicații, așa cum explicăm cuvintele Sf. scripturi. Astfel, Consiliul ar trebui să afle cine este anatematizat de Preasfințitul Patriarh. M-aș pronunța, așa cum am mai spus, în favoarea anatemizării autorităților actuale existente care au complotat să distrugă cu trădător patria și Biserica. Dar trebuie avut în vedere că în guvern există persoane care, după credința și naționalitatea lor, nu pot fi anatematizate. Consiliul ar trebui să-și exprime

atitudine față de aceste persoane necreștine care joacă un rol mare și dăunător. Atunci ar trebui anatematizați executorii conștienți ai comenzilor guvernului și elementele inconștiente care, din rea voință și lașitate, îndeplinesc poruncile acestui guvern. Consiliul trebuie să se oprească în mod deosebit asupra modului de implementare a cerinței mesajului patriarhal de a evita comunicarea cu dușmanii patriei și ai bisericii. În comentariul meu asupra acestui pasaj oferit enoriașilor, ar fi trebuit să spun că cu astfel de oameni nu este nevoie să avem părtășie în ideile cu care sunt impregnați. Cu toate acestea, este necesar să se indice și în ce cazuri este interzisă comunicarea personală cu aceștia. De exemplu, mi se pare o întrebare foarte serioasă despre atitudinea societății bisericești față de putere. În cazul în care societatea bisericească o recunoaște sau să urmeze exemplul rectorului Lavrei Alexandru Nevski, IPS Procopius, episcopul Elizavetgradului, care a declarat curajos autorităților care au venit la el că nu l-a recunoscut și nu îl recunoaște pe acesta din urmă și, prin urmare, i-a forțat pe acești oameni fără valoare, din fire lași,

să se retragă pentru o vreme de la intențiile tale cu privire la Lavră? Dacă este necesar să recunoaștem puterea sau nu este o întrebare dificilă. Dacă nu recunoaștem slujitorii lui Antihrist care au luat acum stăpânirea Rusiei, atunci cum ar trebui să-i tratăm pe micii executori ai voinței lor? Apostolul Pavel a dat porunca de a se ruga pentru autorități — într-o perioadă în care autoritățile erau încă păgâne. Poate ar trebui să stabilim o distincție între puterea păgână, care nu înțelegea creștinismul, și conducătorii care împing pentru fapte satanice și vor să-l răstoarne pe Regele Cerurilor. Unul dintre vorbitori a arătat că, din cauza îndatoririlor slujirii sale preoţeşti, a fost nevoit să întreţină relaţii cu reprezentanţii autorităţilor. Noi, preoții parohi, chiar trebuie să fim în relații cu autoritățile. De exemplu, comisariatele ne trimit certificate de autorizație pentru înmormântarea morților, pe baza cărora efectuăm înmormântări, livrăm pașapoarte pentru înscrieri etc. Consiliul trebuie să indice modul de comportament în astfel de cazuri, astfel încât să nu existe nicio îndoială. societatea bisericeasca si printre pastori. Apoi este necesar să se elaboreze prevederi generale privind atitudinea față de confiscarea proprietăților bisericești.

[redacted] [redacted]a

De exemplu, ei pun mâna pe o casă de biserică. Ce ar trebuii să fac? Ar trebui să mă aduc până la punctul de a fi împușcat în apărarea lui? Cu toate acestea, proprietatea privată poate fi abandonată pentru o perioadă. Dar ce ar trebui să faci când intră în biserică, când spun „nu sluji”, încep să ordone totul și să atingă ceea ce nu trebuie să atingă? · Catedrala ar trebui să dea instrucțiuni de comportament în astfel de cazuri. Se pare că eu să stau la ușile bisericii și să mor apărând lăcașul. Acestea sunt considerentele care au apărut în mine ieri și astăzi, în legătură cu mesajul Patriarhului și cu discursurile vorbitorilor, pe care le-am considerat necesar să le spun catedralei. .

În ceea ce privește evenimentele petrecute la Petrograd, aș sugera să trimitem acolo, dacă nu o telegramă, ceea ce acum este imposibil, atunci o ambasadă vie care să-și exprimă profunde condoleanțe și urări în rugăciune ca prima ciocnire cu slujitorii lui Satana să servească drept început salvând patria de la distrugere și biserica de dușmani. În cele din urmă, aș sugera să numim bolșevismul însuși „satanism” sau anti-creștinism”.

(Voci: Corect!")

45· Președinte: „Muncește din greu, pr. Protopop, pune pe hârtie propunerea ta pentru a fi transmisă comisiei angajate în discutarea măsurilor ce trebuie luate în legătură cu evenimentele moderne.

46. A.V. Vasiliev: „Să mulțumim Domnului că am așteptat să auzim în sfârșit glasul cu adevărat bisericesc al Sfântului nostru Părinte și Patriarh. Pentru prima dată în această perioadă de confuzie, în timpul unei campanii cu adevărat satanice, s-a rostit un cuvânt cu adevărat bisericesc. S-a vorbit despre evenimente despre care nu s-a spus nimic

până acum și s-a pronunțat o judecată pastorală asupra tuturor celor care se fac vinovați de aceste evenimente. Vreau să vorbesc despre ce s-a spus de aici o.o. protopopii Hotovici și Țvetkov. Găsesc că nu este posibil să publicăm un mesaj conciliar în care să fie determinat până la cel mai mic detaliu cum ar trebui să acționeze creștinii și pastorii în fiecare caz individual. Conștiința creștină trebuie să spună fiecăruia dintre noi ce poate și ce nu poate să cedeze și când trebuie să-și dea viața pentru adevăr. Sunt perplexi cu privire la cine ar trebui să fie

dați interdicția menționată în mesajul Sfinției Sale Patriarhul. La urma urmei, trăim o adevărată campanie satanică împotriva Bisericii lui Hristos, a acestor fratricide, jaf și ură reciprocă, nu de ieri, nici de la sosirea bolșevicilor. Chiar la începutul revoluției, autoritățile au comis apostazie (voci: Corect!®). Rugăciunea a fost interzisă în rândul trupelor; bannerele cu cruce creștină au fost înlocuite cu cârpe roșii. Nu doar actualii conducători sunt de vină pentru asta, ci și cei care au părăsit deja scena. Să sperăm că actualii conducători, care acum vărsă sânge, vor părăsi scena. Mesajul notează că actuala guvernare înșală societatea, promite un lucru și face altul, condamnând linșajul, represaliile și fratricidul. Am spus deja și o să repet, că istoria lumii nu cunoaște asemenea atrocități și crime precum se petrec în țara noastră de un an întreg. Consiliul nostru include membri ai guvernului care au început devastarea.

Acest guvern a emis ordinul nr. ï, prin care ofițerii erau predați pentru a fi sfâșiați de masa nesimțită de soldați. Un individ și o mulțime pot comite violență, dar acest fenomen este trecător: își vor veni în fire, vor regreta ceea ce au făcut, iar cei din jur vor începe să-i condamne. Înfricoșător este că de aproximativ un an asistăm la modul în care peste tot o grămadă de ticăloși, în fața ochilor multor alte persoane, comit atrocități, chinuie, chinuiește, efectuează linșaje, iar acest lucru nu este interferat de nimeni. . Atunci toți acești criminali sunt membri ai familiilor creștine, se întorc la rudele lor, se întâlnesc cu cunoscuți și sunt acceptați, se menține comunicarea cu ei. Lor ar trebui să se aplice interdicția conținută în mesaj de a comunica cu dușmanii Patriei și Bisericii. Dacă tatăl, mama, frații și surorile nu au acceptat ca răufăcătorul să se întoarcă la ei, l-au alungat și i-au spus: „Ești un ticălos, ai sânge pe mâini, nu ești fiul nostru, nici fratele nostru!”, atunci atrocitățile ar fi încetat. Dar răufăcătorii sunt tolerați de toată lumea. Îmi permit să exprim Sfântului Sinod dorința ca mesajul să fie citit în biserici de mai multe ori, dar citit la fiecare slujbă, toată ziua, până la încetarea acestor jafuri,

[redacted] da

schismă și fratricid. Toți pastorii trebuie să explice credincioșilor datoria lor de a îndeplini cerințele mesajului, de a chema pe fiecare să-și îndeplinească datoria creștină. Referitor la rezoluția Consiliului care a avut loc deja, aș exprima dorința ca acesta să spună clar că chemarea se adresează nu numai întregii Biserici, ci și fiecărui credincios, fiecărei familii creștine, ca fiecare, după creștinul său conștiința, trebuie să se ridice împotriva răului, împotriva acțiunii satanice care se întâmplă în Rus'”.

47. Președinte: „Și dumneavoastră, vă prezentați gândurile în scris pentru a le transmite comisiei formate.

Aici am împărtășit impresii din teren despre evenimentele dureroase pe care le trăim acum. Alții pot raporta experiențe și mai dureroase. Nu le poți epuiza pe toate. Eu cred că ceea ce s-a spus este suficient. Este important să se indice ce ar trebui inclus în mesajul propus al Consiliului. Aș ruga membrii Consiliului să înainteze propuneri scrise specifice comisiei, care le va analiza și, pe baza declarațiilor făcute, elaborează un proiect de mesaj. Dacă vorbim deloc, nu vom pierde decât timpul. Trebuie să faceți treaba și să nu vă implicați în dezbateri verbale și să nu vă exprimați impresiile. Cuvântul îi aparține membrului Consiliului A. M. Semenov”

(Voci: A plecat!)

48. Preot V. I. Vostokov. În această sală s-au spus prea multe despre ororile trăite, iar dacă toate ar fi enumerate și descrise, atunci această sală imensă ar putea fi umplută cu cărți. Prin urmare, nu voi mai vorbi despre orori. Vreau să subliniez rădăcina din care au fost create aceste orori. Înțeleg întâlnirea noastră actuală ca un consiliu de doctori spirituali asupra unei mame periculos de bolnave – patria-mamă. Când medicii vin să trateze un pacient, ei nu se opresc la ultimele manifestări ale bolii, ci caută mai profund și investighează cauza principală a bolii. Deci, în acest caz, este necesar să descoperim rădăcina bolii trăite de patrie. De la acest amvon, înaintea altarului iluminatorului Rusiei, Sfântul Principe Vladimir, mărturisesc cu conștiința mea preoțească că poporul rus a fost înșelat și până acum nimeni nu i-a spus adevărul deplin.

[redacted] [redacted]a

A sosit momentul în care Consiliul, ca singura adunare legitimă și cu adevărat aleasă a poporului, trebuie să spună poporului adevărul sfânt, temându-se de nimeni în afară doar de Dumnezeu. Ce este adevarul? S-au spus atât de multe aici despre ororile provocate țării de bolșevism. Dar ce este bolșevismul? Dezvoltarea naturală, logică a socialismului.

La urma urmei, fiecare mișcare și fenomen are propria sa dezvoltare logică și ajunge constant la înflorire deplină. Cea mai înaltă manifestare, de exemplu, a creștinismului este înalta asceză creștină. Socialismul, o mișcare anti-creștină, are ca rezultat în cele din urmă bolșevismul, cea mai înaltă dezvoltare a sa, și dă naștere acelor

fenomene pe care le trăim și care sunt complet contrare principiilor ascezei creștine. Bolșevismul a crescut pe arborele socialismului. El este un fruct strălucitor și matur al socialismului. Dacă ne luptăm numai cu fructele copacului și lăsăm copacul însuși și rădăcinile lui neatinse, lăsăm fructele lui să crească grăsime din sucul câmpului gras rusesc, atunci și mai multe fructe amare vor crește pe pomul socialismului - anarhism nemilos . Pentru claritate, îmi voi pune gândurile în comparație. Dar un tren uriaș mergea pe o cale nesfârșit de lungă; Traseul nu era păzit suficient de atent, iar conducătorii de trenuri nu stăteau întotdeauna la culmea cunoștințelor și conștiinciozității lor. Pista era înfundată, traversele putrezite, șinele îndoite pe alocuri, echipajul, în loc să fie vigilent în privința mișcării, fie moțea, fie era ocupat să vorbească și să se distreze. Accidentul se apropia. A fost posibil să previi prăbușirea prin curățarea căii, schimbând traversele putrede și apelând la manageri de tren pricepuți și onești. Dar ne-au luat-o și au transferat frivol trenul, adică. viața patriei noastre, pe un drum cu totul nou... Ei bine, trenul nostru a zburat de pe șine, a sărit pe traverse, apoi, neavând fundații solide, a zburat la vale... Această împingere a trenului istoric de pe șină s-a întâmplat. la sfârșitul lunii februarie 1917, care a fost facilitată în primul rând de organizația mondială evrei-masonica, care a aruncat lozinci ale socialismului și lozinci ale libertății iluzorii în masă. Masele poporului, epuizate de cârciuma liberă, și rămășițele iobăgiei și războiul criminal, împotriva căruia, din păcate, reprezentanții Bisericii creștine și ortodoxe, catolice și luterane nu și-au ridicat glasul,

și 6 dolari

a căzut în această momeală diavolească a socialismului, care, atunci când neagă proprietatea privată și îngăduie teroarea pentru propriile scopuri, în esență, elimină două porunci ale legii lui Dumnezeu: „să nu furi*1, „să nu ucizi**. ” Din nefericire, mulți dintre profesorii și scriitorii noștri au îmbrăcat socialismul în haine frumoase, numindu-l asemănător creștinismului și astfel ei, împreună cu agitatorii revoluției, au dus în rătăcire oamenii neluminați. Părinți și frați! Ce roade te aşteptai de la socialism când nu numai că nu te-ai luptat împotriva lui, dar uneori l-ai apărat sau aproape întotdeauna ai rămas timid tăcut în faţa infecţiei lui? În Mănăstirea Chudov, în martie 1917, la o întâlnire a Frăției Sfinților din Moscova, un preot ortodox a spus că Rusia așteaptă anarhia și că se va confrunta fie cu sclavia germană, fie cu evrei sociali. Sclavia germană va afecta în principal corpul economiei, iar sclavia evreiască, pe lângă opresiunea economică, va zdrobi și otrăvi sufletul poporului. Anarhia este inevitabilă dacă nu se aplică imediat măsuri rezonabile și decisive, iar oamenilor nu li se explică tot ce s-a întâmplat în Rusia și ce este socialismul și la ce consecințe în viață îi duce pe oameni. Preotul era ascultat cu nepăsare tăcută. Iar unul dintre preoții liberali din corpul eparhial l-a numit pe acel preot pogromist pentru acest discurs. Dar nu îmi voi aminti lucrurile vechi, nu voi reproșa nimănui. Trebuie să slujim cu credincioșie Biserica și să salvăm țara de curentele distructive, iar pentru aceasta trebuie să spunem imediat poporului întreg adevărul: ce

este socialismul și la ce duce el? Este mai bine să o faci mai târziu decât niciodată. Sinodul trebuie să spună că în februarie-martie s-a dat o lovitură de stat violentă, care pentru un creștin ortodox este o crimă de jurământ, care necesită purificare prin pocăință.Toți, începând cu Sfinția Voastră și terminând cu mine, ultimul membru al Consiliul, trebuie să-și plece genunchiul înaintea lui Dumnezeu și să ceară ca El să ne ierte pentru conviețuirea noastră în dezvoltarea învățăturilor rele și a violenței în țară. Numai după pocăința sinceră la nivel național, țara se va împăca și va renaște, iar Dumnezeu își va înălța mila și harul față de noi. Iar dacă doar anatemizăm, fără pocăință, fără să declarăm oamenilor adevărul, atunci ei ne vor spune, nu fără motiv: Ești vinovat de

[redacted] în

a condus țara la crime pentru care acum se aude anatema. Cu lașitatea ta, ai permis răului să se dezvolte și ai întârziat să numești faptele și fenomenele vieții publice pe numele lor adevărat.”

Cine dintre noi nu știa că strugurii nu cresc pe ciulini? Cine nu știa că socialismul este un fenomen opus creștinismului și că din valurile lui va ieși chipul fioros al Antihristului? Cine nu a știut că fiecare revoluție este o rebeliune organizată și poate aduce roade bune? Știam ideea istorică care a ridicat puternica Rusie timp de șase sute de ani. Iar această idee în luna martie a anului trecut a fost călcată în picioare și scuipată de unii, în timp ce alții nu au apărat-o, ci au păstrat-o cu grijă. Ar fi trebuit atunci să ne ridicăm vocea împotriva căii false pe care francmasoneria aruncase nefericita țară, dar nu am făcut asta, iar acum am trăit până să vedem un botez sângeros. Necazul este curățirea noastră, dar oamenii, totuși, rămân în întuneric. Să le spunem oamenilor: uită-ți de ai tăi, poporul rus, noua idolatrie, închinarea formei, a sistemului, a libertății false, transformate în voință de sine deplină îndrăzneață! Au fost introduse noi forme, dar unde este reînnoirea vieții? Formularele nu vor salva țări. Indivizii vor fi salvați. Istoria și progresul sunt conduse de oameni talentați și onești.

Acum au dat oamenilor un alt idol nou - cel internațional.

I Dar le-am spus oamenilor ce fel de lucru este internaționalul? Aceasta este eradicarea conștiinței, a inimii, a tot ceea ce este sacru din sufletul oamenilor. Suntem indignați de sechestrul bunurilor bisericești, dar să le ia toată proprietatea, doar sufletul poporului rus ar rămâne sănătos. Sufletul unui popor sănătos va crea din nou în curând și cu putere tot ce este necesar pentru o viață culturală. Francmasoneria, socialismul și internaționalul - toate împreună se străduiesc să jefuiască sufletul poporului. Păstori ai Bisericii, ocrotiți sufletul oamenilor!

II Dacă nu spunem oamenilor adevărul complet, nu-i chemam imediat la pocăința la nivel național a anumitor păcate, atunci vom ieși din această cameră a Catedralei ca trădători și trădători ai Bisericii și

Patriei. Sunt atât de neclintit de ceea ce spun acum, încât nu m-aș gândi să repet același lucru chiar dacă aș muri chiar acum... Este necesar să reînvie în inimile oamenilor ideea de pur, central. putere, stinsă de înșelăciunea întregii ruse. L-am răsturnat pe regele și ne-am supus evreilor!!...

[redacted]a

(Voci: Adevărat! Adevărat!..)

49. Tovarășul Președintelui, Mitropolitul Arsenie de Novgorod: „Vă rog să păstrați tăcerea. Acesta nu este un miting.”

50. Preotul V.I. Vostokov. „Singura mântuire a poporului rus este gloriosul înțelept țar rus. Numai prin alegerea unui țar rus ilustru, înțelept, Rusia poate fi pusă pe calea cea bună, istorică și ordinea bună restabilită. Până nu vom avea un rege înțelept ortodox, nu vom avea ordine, dar sângele oamenilor va fi vărsat, iar forțele centrifuge vor împărți oamenii uniți în grupuri în război, până când trenul nostru istoric se va destrăma complet, sau până când popoarele străine ne vor înrobiza ca un mulţime incapabilă de viaţă de stat independentă.

Concluziile reale din tot ceea ce am spus sunt următoarele: trebuie spus că poporul rus a luat calea greșită numită socialism, că credința ortodoxă este amenințată de persecuția teribilă din partea clicei masonice, că fiecare creștin ortodox trebuie să înceapă o cale personală. ispravă activă, trăiește conform credinței lui Hristos. Trebuie să ne unim cu toții într-o singură familie creștină sub steagul Sfintei Cruci Dătătoare de Viață și sub conducerea Sfinției Sale Patriarhul, pentru a spune că socialismul, care se presupune că cere fraternitate, este în mod clar un fenomen rău anti-creștin, că Poporul rus a devenit acum un loc de joaca pentru organizatiile evrei-masonice, in spatele carora Antihrist este deja vizibil sub forma unui rege international, care, jucandu-se cu falsa libertate, isi falsifica sclavia iudeo-masonica.Daca spunem asta sincer si deschis acum, atunci nu știu ce se va întâmpla cu noi, dar știu că atunci Rusia va fi vie!”..

50. prof. I. M. Gromoglasov. „Voi încerca să-l fac scurt și uscat. Și mai presus de toate, refuz cu hotărâre să vă invit să luați orice decizie în ceea ce privește formele politice care trebuie să ne salveze. Singura noastră speranță nu este că vom avea un rege sau un președinte pământesc – cum vreți să-l numiți – ci că va exista un Rege Ceresc – Hristos: numai în El trebuie să căutăm mântuirea. Împreună cu tine mă închin cu evlavie în fața cuvântului curajos și sever al Patriarhului, care era de mult așteptat. Nu voi ascunde că am avut un moment de nedumerire cauzat de faptul că patriarhalul

mesajul a apărut în ajunul reluării ședințelor de consiliu, de parcă Patriarhul ar fi vrut să se disocieze de Consiliu, de reprezentarea întregii biserici. Dar, gândind mai profund la această împrejurare, înclin să văd explicația ei în faptul că Sfinția Sa Patriarhul a avut plăcerea să accepte personal toate consecințele care ar putea apărea în legătură cu mesajul său. Drept urmare, sentimentul de recunoștință reverentă pentru isprava pe care a realizat-o crește și crește și mai mult. Totuși, nu trebuie să uităm că, conform conștiinței liderilor de seamă ai gândirii creștine, nici Regele-Dumnezeu Ceresc nu ne poate salva fără noi, adică. dacă noi înșine nu participăm la înfăptuirea mântuirii noastre · Și ne-am înșela dacă am crede că cu solia Patriarhului treaba s-a terminat și nu mai avem ce face. Consider că trebuie să ne stabilim corect atitudinea față de evenimentele pe care le trăim. Măsura nebuniei și fărădelegii a fost îndeplinită și ar fi nerezonabil să ne abținem de la a folosi cele mai puternice mijloace pe care le are Biserica. Biserica nu are altă armă, mai puternică decât excomunicarea. Acesta este un lucru grozav, dar este și ultimul lucru pe care îl are Biserica în afară de speranța în mila nemărginită a lui Dumnezeu și vai de noi dacă cuvântul de excomunicare atârnă în aer, nu este plin de conținut real. Și acum, după ce a fost rostit cuvântul Patriarhului, este rândul nostru, ca reprezentanți ai Bisericii, care trebuie să avem grijă ca cuvântul de excomunicare să nu rămână îndreptat în spațiu, către o adresă necunoscută. Este necesar să se stabilească cu fermitate și clar cine sunt exact dușmanii lui Hristos și ai Bisericii împotriva cărora s-a ridicat această armă formidabilă și – ceea ce este cel mai important, pentru care m-am urcat pe amvon – este necesar ca excomunicarea să fie un real. , înstrăinarea efectivă, despărțirea celor care , este devotat din tot sufletul Bisericii, de dușmanii și persecutorii ei. A sosit momentul autodeterminării noastre; fiecare trebuie, în fața conștiinței sale și a Bisericii, să decidă singur, să spună cine este - creștin sau nu, dacă a rămas credincios Bisericii sau L-a trădat pe Hristos, dacă este credincios drapelului Bisericii sau a părăsit. ea, îi calcă în picioare și urmărește pe cei care ne calcă sanctuarele. Nu ar trebui să existe oameni timizi. Fiecare local, după o indicație specifică a dușmanilor Bisericii, să fie invitat să mărturisească dacă este creștin sau nu, dacă este în Biserică sau în afara Bisericii.

deoarece

■«[redacted] [redacted]a

Să știe fiecare credincios că excomunicarea îi impune și lui anumite responsabilități. Toată lumea să-și amintească că oricine este în comunicare cu cineva care a fost excomunicat este deja un trădător. Este necesar ca toți credincioșii Bisericii să se adune sub un singur stindard sfânt, pentru ca să nu existe incertitudine în acest sens, pentru ca trădătorii acestui stindard să nu aibă ocazia să folosească mijloacele pline de har ale comunicării creștine. propunerea mea concretă se rezumă în următoarele: nu numai aici, în comisie sau în Catedră, este necesar să se stabilească conținutul specific cu care trebuie umplută formula generală a Mesajului patriarhal, nu numai că trebuie spus: „ oricine face acest lucru va fi excomunicat”, dar și să ia măsuri pentru a se asigura că la nivel local s-a clarificat în ce

anume trebuie exprimată excomunicarea și cum ar trebui efectuată în viață și că noi înșine, dacă este necesar, mergem la locuri ca mesageri ai lui Dumnezeu pentru a realiza cât mai repede acest act de autodeterminare.Asta trebuie să facem dacă vrem mântuirea Rusiei Dacă nu facem asta, dacă intrăm în incertitudine, ne asigurăm că Patriarhul a făcut tot ce era necesar, că în viitor va face tot ceea ce este cerut de circumstanțele momentului, atunci cuvântul Patriarhului nu va face nimic - este neputincios va atârna în aer. Cuvântul Patriarhului este puternic cu ajutorul nostru. Aici ideea de conciliaritate a fost dezvăluită în mod repetat, indicând faptul că puterea Bisericii constă în plinătatea unității. Sinodul este reprezentantul întregii Biserici Ortodoxe, iar deplinătatea asistenței sale este garanția influenței creatoare a cuvântului patriarhal. Nici Patriarhul fără noi, nici noi fără Patriarh nu vom face nimic. Întreaga comunitate bisericească trebuie mobilizată pentru a ne salva sanctuarele, iar dacă ne unim în aceasta, atunci mântuirea patriei și a Bisericii se va realiza”.

52. Episcopul Efrem de Selenga. „Mesajul îngrozitor al Preasfinției Sale Patriarhul, ca un tunet într-o furtună năprasnică, a tunat cu un cuvânt îndrăzneț de mustrare către toți distrugătorii patriei și dușmanii Bisericii lui Hristos. A fost atât de oportun și atât de drag inimii credincioșilor care suferă, încât nu se poate citi fără lacrimi, nu se poate asculta fără șoc emoțional.

[redacted] [redacted]în

Așadar, ieri la liturghie și cu o zi înainte la priveghiul de toată noaptea, când a fost citit acest mesaj, bisericile din Moscova s-au umplut de lacrimi, suspine și gemete ale poporului credincios, pline de un sentiment de duioasă recunoștință față de lor. Sfinte Părinte, care cu îndrăzneală și curaj ai venit în apărarea mamei noastre, Biserica Ortodoxă.

Dar la ultima ședință a Consiliului s-au încercat de la acest amvon să se înțeleagă momentul în care a avut loc acest pas decisiv făcut de Preasfințitul Patriarh. Unii vorbitori, pe baza observațiilor lor personale, au spus că în rândul poporului este o schimbare notabilă către vindecare, dar nu există organizare, nu există lideri, dar mesajul Patriarhului dă un impuls puternic acestei vindecări prin forțele Biserica. Alții, dimpotrivă, tot pe baza observațiilor lor, au tras o concluzie cu un conținut complet opus: în opinia lor, în prezent, nu numai că nu există semne de redresare națională, dar întunericul care atârnă peste patrie continuă să se îngroașă. chiar mai mult decât înainte, revoluția se adâncește, iar adâncirea ei nu se vede sfârșit; dar odată ce declarația a fost făcută, trebuie luate măsuri pentru a se asigura că cuvântul amenințător al mustrării bisericii nu rămâne în aer: aceasta este datoria sfântă a Sinodului.

Ni se pare că în aceste judecăți se ia un criteriu greșit, o bază greșită, un calcul despre momentul și intempestivitatea politicii, după cum se spune, în scopuri tactice, Sinodul este vocea Bisericii și, prin

urmare, a noastră. judecățile trebuie să fie efectuate pe planul Bisericii, în lumina credinței.

De fapt: ce reprezintă evenimentele trăite în ochii unui credincios? Aceasta este pedeapsa lui Dumnezeu. Amintiți-vă ce s-a întâmplat în ultimii ani în viața statului, a bisericii și a societății: știm acest lucru foarte bine și nu este nevoie să îl portretizăm înainte de această întâlnire. Nu există nicio îndoială că clase întregi de oameni din serviciul public, de stat și bisericesc sunt de vină pentru asta: mândrie, îngâmfare, necredință, negare, o dorință stupidă de a coroda, călca, distruge tot ce este sacru, lupta împotriva lui Dumnezeu, subminarea puterii, viciul în toată goliciunea lui – aceasta este atmosfera în care s-a desfășurat viața patriei noastre. Și iată mânia lui Dumnezeu: războiul. Cuvintele împăratului Wilhelm că a fost trimis de Dumnezeu să pedepsească și să admonesteze popoarele sunt reale

[redacted] [redacted]a

Adevăr. Dar acest lucru s-a dovedit a fi insuficient pentru ca poporul rus să-și vină în fire, să-și vină în fire și să se pocăiască*. Dimpotrivă, abundența de bani aruncată în circulația populară de război a corupt în cele din urmă poporul din punct de vedere moral. Merită să ne amintim de întâlnirea Moscovei cu nefericitul an 1917, așa cum este descris în ziarele locale, pentru a vedea că într-un astfel de element de rău și viciu nu este loc pentru pocăință! Apoi, cu permisiunea lui Dumnezeu, prăbușirea sistemului statal și revoluția cu adâncirea ei fără margini. Ce reprezintă această adâncire a revoluției în ochii unui credincios? Nu este altceva decât o intensificare treptată a pedepsei lui Dumnezeu pentru poporul rus care nu vrea să vină la pocăință: va veni conștiința vinovăției și pocăința, Domnul va opri mânia mâniei Sale; dacă nu, atunci ceea ce ne așteaptă mai departe este o adâncire în continuare a revoluției și apoi, ca pedeapsă a lui Dumnezeu, dezastre naturale pur fizice - foamete și ciumă, deja la ușă, și apoi, în funcție de dezvoltarea stării noastre morale, moartea. sau înviere!

Ce reprezintă în acest sens momentul prezent, când Sfântul Părinte al Bisericii Ruse, Patriarhul All-Rusiei, a ridicat glasul?

Să nu vorbim despre oamenii de rând, în numele căruia toată lumea vrea să acționeze, care vrea să conducă structura statală a acelui popor, care este acum un instrument de pedeapsă a lui Dumnezeu: vreau să cred că aceasta, ca un element al poporului nostru, furios, când se va sfârşi misiunea, să fie flagelul lui Dumnezeu, care timp de două sute de ani şi-a călcat în picioare sufletul ortodox, ştergând cu sârguinţă tot ce este sfânt din el, se va întoarce în curând către Dumnezeu cu smerită pocăinţă – aceasta este garanţia noastră – credinţa sa vie şi până acum mereu profund devotament faţă de Biserica Mamă.

Dar acum, inteligența noastră, care a muncit atât de mult pentru a produce prăbușirea sistemului statal și sunt acum singurul și principalul vinovat al rușinii și morții Patriei noastre, a ajuns la pocăință? Vedem că în primul rând a fost lovită cu toată mânia de mânia

lui Dumnezeu, dreapta pedepsitoare a lui Dumnezeu a coborât asupra ei cu toată greutatea ei, chemând-o la conștiința vinovăției și la pocăință.

Să luăm inteligența militară: nu-i așa, nu cu moderație și nu 11· '

În timpul liberalizării masei de ofițeri, în persoana celor mai înalți reprezentanți ai lor din jurul puterii supreme, au dat o lovitură de stat, uitând de jurământ? Și așa, tocmai din acest motiv, acum a fost șters de pe fața pământului și doar acei personal de înaltă comandă care într-un moment critic au părăsit puterea supremă în pace și i-au stat împotriva ei au rămas în viață - au fost păstrați intacți de Providență, trebuie să se gândească, pentru aceasta, ca să poată vedea cu ochii lor roadele mâinilor lor — oroarea și rușinea în care au cufundat Rusia.

Să ducem, mai departe, inteligența care a creat politica: unde sunt ei acum? Unde este puterea ei cu care se lăuda? Unde este presa ei, cu care a creat distrugerea? Puterea ei, cu care a amenințat puterea supremă, s-a dovedit a fi un mit, dar ea însăși este zdrobită, bătută de linșaje și doar principalii vinovați pentru moartea patriei sunt lăsați în viață de Mâna lui Dumnezeu: Shingarev-ii. iar Kokoshkins au fost trimiși la înaintașii lor, iar „primii cetățeni*1, cărora „Rusia Liberă ** urma să ridice monumente, să trăiască (și Dumnezeu să le dea sănătate de lungă durată!), fără îndoială, pentru a contempla. roadele muncii lor, să vadă cu ochii lor ce au făcut Rusiei cu nebunia lor fără speranță... și să se pocăiască cu amar înaintea patriei pe care au ruinat-o!

Dar toate acestea au determinat inteligența noastră să-și dea seama de erorile lor, care s-au dovedit a fi fatale pentru viața patriei noastre?

Trebuie să spunem nu. Nu există nici măcar semne de conștiință a vinovăției cuiva, a criminalității cuiva, nici semne de pocăință, cu excepția scrisorii lui A.V. Kartashev, publicată în ziare la Crăciunul trecut. Acest lucru ne este dovedit de presa de zi cu zi a tendinței cadete, plină de durere amară că puterea a căzut din mâinile celor care au luat-o prin lovitură de stat, dar aceeași presă, numită acum burgheză, tăce complet despre păcatele sale înainte. patria sa și inteligența sa spirituală înrudită: nu există nicio conștientizare că toată realitatea amară care este experimentată acum este rodul copt al acelor semințe pe care inteligența însăși le-a semănat cu atâta sârguință timp de mulți ani. Cum se simte această intelectualitate despre biserică acum? Când dreapta pedepsitoare a lui Dumnezeu a coborât peste ea cu toată puterea ei, merge ea la biserică, la puterea regeneratoare?

[redacted] [redacted]a

religie - lui Dumnezeu? Nu! În această direcție, poziția ei este aceeași cu cea pe care a adoptat-o acum un an, cinci, zece sau mai mulți ani: atât atunci, cât și acum, în ciuda jalnicului și nesemnificației situației ei prezente, pentru ea biserica este un loc gol, ea face. a nu vedea dincolo ea nu are nicio semnificație, nu este luată în seamă, este ignorată, parcă de acord, tăcându-și viața în manifestări atât de majore precum adevăratul Sinod. Oare nu este acest lucru ilustrat în mod caracteristic de faptul că unul dintre cele trei sau patru ziare de acest fel care încă își desfășoară existența plasează acest mesaj atât de semnificativ al Sfinției Sale Patriarhul pe ultima pagină, printre gunoaiele inferioare ale materialului său literar și un alt ziar asemănător, publicând ieri un editorial despre persecuțiile aduse bisericii, după tiparul stabilit, repetă că „vechea biserică oficială a avut multe păcate**, dar aici avem puține sau niciunul dintre ele”. Nu, nici presa, nici organizațiile publice, nici congresele și întâlnirile susținute anterior nu ne dau semne de îmbunătățire spirituală în societatea noastră inteligentă. Și în timp ce rădăcinile sunt amare, nu vom vedea fructe dulci: „smochinele nu cresc din spini, nici strugurii nu cresc din tufișuri.” Nu va fi mai ușor pentru biserică când persecutorii ei actuali părăsesc scena și cei care au început. această persecuție revine la putere, având în programul lor politic și sarcina de a despărți biserica de stat, lipsind-o de proprietatea funciară - cei care, cu nu mai puțină cruzime, la un moment dat și-au îndeplinit deja această sarcină, nu prin emiterea de decrete care vizează numai la persecutarea bisericii, ci prin chiar actul - o invazie sălbatică a bisericii, prin aceeași violență, împrăștierea componenței legitime a puterii bisericești, arestarea episcopilor în mulțime, răsturnarea lor din catedrale în zeci și, cu siguranță, încercarea de a defăima. și să-i dezonoreze, pe care actualii invadatori ai puterii nu și-au îngăduit încă, cei, să spunem mai departe, care, călcând în picioare legile divine și legile bisericești, la propria lor discreție personală „revoluționară**”, au început să legifereze și să reconstruiască. structura și viața bisericii, pe care, din nou, actualii invadatori ai puterii, cei care, în cele șase luni de ședere la putere, atât au distrus biserica și au provocat astfel de lucruri, nu își permit să-i facă rău, pe care toți. dușmanii ei puternici luați împreună nu i-au putut provoca timp de două sute de ani

[redacted] B

existența ei anterioară și din care, după cum este acum clar, nu se va recupera curând.

Clericii noștri, care sunt în felul lor și intelectuali, nu au rămas departe de păcatul comun, de această inducție cu adevărat satanică care se experimentează acum.

Recent, pe paginile unui ziar „burghez”, publicistul Belorussov, după ce a denunțat tăcerea bisericii la vederea morții statului, subliniază cu reproș că biserica este inactivă, având un aparat de putere și forță

care a nu a fost încă distrus, care nu se află nici în stat, nici în nicio organizație publică au dispărut de mult.Belorussov, ca intelectual tipic rus, pentru care biserica a fost întotdeauna un loc gol și de care se strânge acum ca un om care se îneacă la un pai, nu putea ști că biserica, în persoana Sinodului, a ținut deja o serie de discursuri de natură politică, atârnând în aer, cu siguranță nu cunoaște prăbușirea aparatului bisericesc de putere și forță, asupra căruia își pune ultima speranță, evident că nu știe în ce neînsemnătate au fost reduse toate organele guvernării bisericești, în ce poziție slabă a pus puterea bisericească prin revolta procurorului de la revoluția Lvov, prin nebunia congreselor eparhiale pur prădătoare și huliganiste, nu știe că clerul în ansamblu, ca și inteligența noastră sovietică, jalnică prin conținutul mental și moral, au cedat cu ușurință psihozei revoluționare, în care continuă să rămână până în zilele noastre. , în ciuda loviturilor crude ale vremii trăite, în ciuda manifestării evidente a mâniei lui Dumnezeu, pedepsirea și chemarea la pocăință. Până acum se întâmplă același lucru în biserică ca și în stat: călcarea în picioare a lăcașelor, lupta pentru putere, dorința de a reduce Biserica lui Dumnezeu de la temelia ei canonică, de a introduce aceleași ordine democratice în ea, de a seculariza. îl plasează printre instituţiile umane obişnuite. Vedem că epidemia spirituală pe care o trăim a afectat clerul nostru nu mai puțin decât inteligența laică. Revoltă la întrunirile și congresele sale, a salutat distrugătorii lumești ai bisericii cu telegrame și, în același timp, cu furie furioasă, i-a atacat pe purtătorii puterii bisericești - episcopii, care căutau să protejeze principalele

ctitorii si altarele bisericii. Și câți clerici și-au părăsit slujba Sfintei Biserici și s-au dus în slujba revoluției - la comitete, cooperative, miliții, la activitate politică în rândurile socialiștilor până la bolșevici inclusiv, fără a înlătura, pentru orice eventualitate, rangul lor sacru! Cum fac asemenea fapte precum violența unui preot împotriva episcopului său, faptul arestării unui episcop de către un preot care s-a prezentat pentru acest act „canonic” în apartamentul episcopului cu o bandă înarmată de soldați și muncitori și cu amenințarea folosirea forței armate în caz de neascultare sau rezistență caracterizează clerul vremii actuale!Ce semnifică aceste fapte, care au fost semnalate ieri de la acest amvon, precum practicarea hirotoniei „civile” a unui diacon la preot? Cum va reacționa clerul cu o asemenea dispoziție la mesajul Sanctității Sale Patriarhul? Nu va atârna acest mesaj în masa cazurilor doar pentru că îi doare foarte, foarte mulți părinți duhovnicești, care atât la congrese, cât și la adunările proprii și ale altora, și în presă, neexcluzând buletinele eparhiale, ei înșiși sunt persecutați și persecutați? biserica , despărțindu-l de stat, alungarea Legii lui Dumnezeu din școli sau luând decizii cu privire la opționalitatea predării sale în școli, distrugând în același timp structura internă a vieții bisericești, devenind în opoziție cu autoritatea legitimă a bisericii, persecutând și disprețuind credincioșii creștini care au devenit în opoziție cu ei? Nu este, așadar, necesar, în primul rând, îmbunătățirea sănătății forțelor bisericești: pocăința clerului însuși, mergând până acum în cea mai mare parte mână în mână cu revoluția, acea

revoluție care, în ordinea dezvoltării sale firești, s-a încheiat cu un buchet de bolșevism, împotriva căruia a fost îndreptat în esență mesajul Sfinției Sale Patriarhul?

Toate acestea sugerează ca Sinodul, împreună cu Sanctitatea Sa Patriarhul, fără să se gândească la momentul sau intempestivitatea unei acțiuni decisive, să cheme cu voce tare la rațiune și pocăință..., dar nu numai pe cei care au devenit acum un instrument al mâniei lui Dumnezeu. , dar și cei care nu au imputat sărutul Sf. Crucea și Evanghelia, care au stricat sufletul oamenilor, strigând din ea o fiară care se repezi acum spre Biserică. Să fie Consiliul Bisericii, cel puțin de către acele forțe ale intelectualității care s-au dovedit a fi

---

în componența sa, va chema inteligența noastră să-și vină în fire, să-și recunoască erorile fatale, să se smerească, să se alăture bisericii, să vină la biserici cu pocăință, să recunoască nesemnificația omului și puterea lui Dumnezeu în destinele împărățiilor și popoarelor. , după cum a spus nobil A.V. Kartashev, și, sub ocrotirea rugăciunii și binecuvântarea Bisericii, în strânsă unitate cu forțele bisericii, s-a vindecat și a reînviat, așa cum era pe vremuri, pentru a începe din nou structura statală a patriei, ferm. amintindu-ne că „dacă nu zidește Domnul o casă, cei care zidesc în zadar muncesc în zadar”.

53. Președinte: ■ „Sunt mai mulți vorbitori, dar astăzi îl vom asculta pe unul singur, deoarece a promis că va vorbi pe scurt.”

54. A. M. Cernoutsan. „M-am gândit să-mi retrag cuvântul după ce au spus preotul Vostokov și prof. Gromogla-sov; Voi merge direct la propoziția specifică și o voi fi scurtă. Este necesar ca vocea Patriarhului să fie auzită mai des, să existe un contact mai strâns între ortodocși și Patriarh, ca mesajele lui să apară mai des, și nu doar să apară, ci să fie și citite. Din păcate, nici la Moscova mesajul Patriarhului nu a fost citit peste tot; de exemplu, în biserica Pimen cel Bătrân, unde eram, nu s-a citit. În provincii, nici mesajele conciliare nu erau citite peste tot: din anumite motive le era frică să le citească, sau au auzit plângeri că aceste mesaje erau slabe și incolore. Aș cere ca Preasfințitul Patriarh să facă apel la credincioși mai des, cel puțin în cele mai scurte mesaje, chiar și în câteva rânduri. Acest lucru este deosebit de convenabil în momentul prezent, când vin săptămânile despre Vameș, Fiul Risipitor și Judecata de Apoi. Atunci Patriarhul trebuie să se dezvăluie, să se prezinte mai îndeaproape comunității credincioșilor. De exemplu, ar fi posibil să se distribuie un portret al Patriarhului*...

55. Președinte: „În chestiunea portretului, aceasta este o chestiune personală a Patriarhului... Au mai rămas patru vorbitori. Aș dori să opresc dezbaterea pe tema generală: s-au spus deja multe, iar acum ar trebui să începem munca noastră directă – având în vedere reglementările privind administrarea eparhială. Poate ați putea permite

acestor vorbitori să vorbească la următoarea întâlnire și astfel să încheiați dezbaterea generală. A rămas V. G. Rub-

Tsov, S. P. Rudnev, N. M. Orekhovsky, A.V. Vasiliev pentru a doua oară. Trebuie să spun că în momentul de față au început să se vorbească despre absența unei componențe legale a deputaților, dar acum această componență există și trebuie să ne apucăm de treabă.”

56. Rezolvat: propunerea Președintelui este acceptată.

57. Președinte: „Următoarea ședință este miercuri, la ora 10.00. Subiectele de clasă includ subiecte de actualitate și discuție continuă a raportului despre administrația diecezană. Cât despre Direcții, vă rog să folosiți timpul liber în această seară și mâine dimineață, în special acele Direcții care trebuie să depună rapid rapoarte, în special despre parohie: președintele acesteia se plânge că nu este timp, dar există acum. La fel, și alte Departamente trebuie să înceapă lucrul. Mâine la ora 10.00 va avea loc o ședință comună a Departamentelor cu privire la proprietatea și statutul juridic al clerului și la statutul juridic al Bisericii în stat”.

58. Şedinţa este închisă la ora 2 după-amiaza."

CAPITOLUL V.

În fața noastră a avut loc una dintre cele mai „candide** ședințe ale consiliului...

Aparent, acest „descânt” i-a făcut pe unii membri ai consiliului să se simtă rușinați, în special pe președintele inteligent.

În ultimul moment, președintele și-a venit în fire. Trebuie să trecem la „lucrarea curentă**, dar ceea ce s-a întâmplat este așa. Dar, încheind ședința din 22 ianuarie, mitropolitul Arsenie a deschis spațiu pentru pandemoniul bisericesc contrarevoluționar. A început peste tot și mai ales la Petrograd. Aici însă, deja în ajunul celebrei întâlniri din 22 ianuarie, a avut loc o mare demonstrație contrarevoluționară. Protopopul F.N.Ornatsky face un raport despre aceasta la catedrală, ca sediu al Comandantului-Șef Suprem.

Ornatsky nu era membru al consiliului și nu avea dreptul de a face rapoarte către consiliu în mod direct, dar pentru un caz atât de important precum rapoartele despre cauzarea de probleme bolșevicilor, s-a făcut, desigur, o excepție.

Așadar, pe 24 ianuarie, pr. Ornatsky face următorul raport către consiliu: „Sfinția Voastră, venerabili arhipăstori, părinți și frați. Nu eram pregătit pentru acest discurs, întrucât carta catedralei conține un articol care nu permite persoanelor care nu aparțin catedralei sfinte să facă declarații. Personal, am avut o mare onoare și consider că este de datoria mea să-mi exprim bucuria că văd catedrala sacră față în față. Înainte de procesiunea crucii, care a avut loc duminică, sâmbătă la priveghiul de toată noaptea aveam în mâini un mesaj de la Preasfinția Sa. Sâmbăta, în Catedrala din Kazan, în timpul priveghiului de toată noaptea, predicile sunt de obicei predicate pe textul dimineții.

[redacted]«[redacted] [redacted]

Evangheliile duminicale. Prima lectură s-a bazat pe textul Evangheliei după Marcu, care vorbește despre Maria și despre femeile smirnă care au venit să-l ungă pe Hristos răposat. Când s-au întrebat cine va rostogoli piatra din mormânt pentru ei, un înger din cer a făcut-o. Și avem un Înger în Biserică, șeful Bisericii Ruse – Preasfinția Sa Patriarhul, iar pentru mesajul său, plin de duh și putere, aduc profundă recunoștință din partea populației și a clerului din Petrograd. Aceasta este vocea care a răsunat imperiu și puternic în bisericile din Petrograd și în piețele Lavrei Alexandru Nevski. Am reușit să duplicam mesajul sâmbătă seara și să-l distribuim bisericilor. Apoi cer permisiunea de a exprima profundă recunoștință pentru restaurarea adevărului profanat și restaurarea blândului și simpaticului nostru Mitropolit Beniamin în drepturile de rector și Sfânt Arhimandrit al Sfintei Treimi Alexandru Nevski Lavra.

Voi fi scurt în raportarea evenimentelor trăite de Petrograd. Desigur, vă interesează evenimentele din Petrograd și procesiunea religioasă duminicală. Știți deja despre încercările autorităților guvernamentale de a sechestra proprietatea bisericii, despre insultarea lăcașurilor acesteia și profanarea credinței ortodoxe. Pe 11 decembrie a avut loc o întâlnire în clădirea Școlii Eparhiale de Femei Psidorovsky. Performanțele invadatorilor sugerau ce s-ar putea întâmpla în zilele următoare. Protopopul P.N.Lakhostsky a adus la cunoștință întâlnirea cu cazul sechestrului Tipografiei Sinodale, protopresbiterul Dernov a vorbit despre distrugerea Bisericii Palatului de Iarnă. Biserica palatului din Gatchina este destinată cinematografiei. În New Peterhof, autoritățile au cerut transferul registrelor de naștere, deoarece certificatele de naștere urmau să fie eliberate de la comisariat. Bisericile aflate în subordinea instituțiilor Ministerului Afacerilor Interne sunt închise, iar proprietatea și bijuteriile trebuie să fie transferate în jurisdicția Ministerului. Biserica din clădirea Ministerului Afacerilor Interne și biserica din clădirea Primăriei sunt închise. Protopresbiterul Dernov a vorbit și despre profanarea Altarului - Imaginea Mântuitorului, situat în capela de pe Nevsky Prospekt. Fie din cauza unei atitudini nepăsătoare față de protecția Altarului, fie din cauza conviețuirii, hoții au intrat în capelă și au furat bani. Din fericire, nu au luat Sfântul Chip, ci au insultat capela,

[redacted]a

au scuipat pe ea și i-au aruncat cu mucuri de țigară; niște mucuri de țigară erau înfipte în suporturile pentru lumânări din sfeșnice. Asemenea împrejurări l-au determinat pe mitropolitul Beniamin să formeze o întâlnire. Au decis să protesteze împotriva violenței; Pentru a lua o decizie finală asupra acestui caz, au fost convocate două întâlniri de pastori și mireni în holul Societății pentru Educație Religioasă și Morală de pe strada Stremyannaya. Nu am fost la prima întâlnire, dar la a doua, care a avut loc în prezența mitropolitului Beniamin și a doi episcopi sufragani, am fost prezent. La prima ședință au fost adoptate câteva rezoluții privind sechestrul. La a doua ședință, aceste hotărâri au fost citite și adoptate; Ordinul era de a le acoperi cu semnături la biserici și de a le trimite autorităților, precum și de a le tipări în ziare. Nelimitându-ne la asta, s-a decis să susținem protestul... dacă va fi nevoie, cu un discurs personal, cel puțin pentru acesta ar trebui împușcat. Ei au spus că este timpul să arătăm în practică cum ar trebui să se raporteze oamenii credincioși ortodocși la evenimentele moderne. Duminică, 2 ianuarie, s-a hotărât organizarea unei procesiuni religioase. Au fost făcute două propuneri: ï) invitați poporul la liturghie în Lavra Alexandru Nevski, rugați-vă acolo în fața lăcașului Sfântului Alexandru Nevski și apoi mergeți în procesiune la Catedrala din Kazan și în fața icoanei Maicii Kazanului. lui Dumnezeu să se roage pentru încetarea conflictelor civile și persecuției Bisericii Ortodoxe; 2) lăsați toate bisericile într-o procesiune a crucii și îndreptați-vă către Lavra Alexandru Nevski, invitați oamenii la toate bisericile sâmbăta pentru ca întregul popor credincios, condus de cler, să se organizeze pentru apărarea Bisericii. A doua opinie a triumfat, iar procesiunile religioase au fost programate pentru Lavra Alexandru Nevski după liturghia târzie cu așteptarea ca procesiunile religioase să ajungă la Lavra Alexandru Nevski până la ora unu după-amiaza.De ce a fost acceptată această opinie? Aceasta este în legătură cu evenimentele din Lavră. După o întâlnire la Școala Eparhială de Femei Isidprovsky, Preasfințitul Veniamin a adresat un mesaj Consiliului Comisarilor Poporului, care a fost publicat în două ziare: Petrogradsky Golos (fostul Listok) și Nash Vek (fostul Rech). În scrisoare, Episcopul i-a avertizat pe comisari că atunci când vine vorba de profanarea Altarului, atunci

[redacted]a

unde oamenii vor deveni un zid pentru a proteja acest Altar; a avertizat că autoritățile din Rus' uită binele oamenilor. Această împrejurare a fost menționată în scrisoare, iar Vladyka i-a avertizat pe comisarii poporului despre acest lucru. Scrisoarea a fost scrisă pe un ton modest, dar cu fermitate. Se pare că, ca răspuns la această scrisoare, a urmat un ordin de sechestrare a Lavrei, de transformare a localului vacant - însuși Mitropolitul și al altor locații episcopale - într-o pomană pentru îngrijirea persoanelor cu handicap. Ordinul a

căpătat caracter de plauzibilitate: ne pasă de bunăstarea oamenilor, dar călugării nu fac nimic pentru asta. Dar în legătură cu capturile anterioare, era clar că întrebarea era despre un atac asupra Credinței, asupra Bisericii. Primul lot de soldați și marinari a inspectat toate incinta Lavrei. Cea de-a doua a inspectat bisericile din Lavra, au intrat în catedrală purtând pălării și purtând arme. Când pelerinii au comentat că aici sunt altare, ei au răspuns: „Sunt altare pentru voi, nu sunt altare pentru noi”. Sediul Mitropolitului a fost examinat și s-a dovedit a fi cel mai convenabil pentru amplasarea unei case de pomană. A fost stabilit un anumit timp pentru înființarea unei pomane. Știu de ultimul raid asupra Lavrei după decizia asupra procesiunii religioase. Raidul a avut loc vineri, 19 ianuarie. Ilovaisky a fost numit comisar la Lavrei lui Alexandru Nevski; A sosit, însoțit de 17 Gărzi Roșii și marinari, pentru a-l aresta pe mitropolitul Veniamin, a cerut să le dea un local și să le livreze un inventar al sediului și proprietății Lavrei. Episcopul Procopie a declarat că nu poate permite acest lucru. Atunci comisarul l-a declarat arestat, a fost dus la sediul său, la care erau repartizați paznici.La parter au început să se îngrijoreze. Chiar și la o întâlnire de pe strada Stremyannaya, o femeie a sugerat o idee bună. Când mitropolitul Beniamin a întrebat: „Ce ar trebui să facem dacă ne ordonă să părăsim Lavra?” S-au auzit voci: „Nu vom permite, nu puteți pleca!” O femeie ne-a sfătuit: „Trebuie să tragem un semnal de alarmă în Lavră și în alte biserici și vom alerga să-l apărăm pe Mitropolit.” Și așa au făcut: au tras un semnal de alarmă în bisericile din Lavra, la Semn și în Biserica lui. Boris și Gleb. Au venit mulți oameni în fugă, în special femei. Alarma a continuat. Comisarul Ilovaisky a plecat: a fost sfătuit să plece, l-au luat de brațe și l-au escortat prin Tikhvinskoye

[redacted]•[redacted] [redacted]a

cimitir. Marinarii și soldații au fost și ei sfătuiți să plece, și-au aruncat armele și au plecat. A fost chemată o nouă bandă cu o mitralieră. Am fost martor la modul în care această bandă de soldați a tras o mitralieră în aer, dorind să sperie oamenii. Ei au spus că au tras și în turnul clopotniței, unde s-a tras alarma. Îl căutau pe ieromonahul Guria, care a dezarmat Gărzile Roșii. Dar oamenii au sosit. Gărzile Roșii au scos paza și au luat mitraliera. Când am plecat, pe la ora patru, mitraliera stătea încă în piață, îndreptată spre Lavra. Iată ce s-a întâmplat vineri. Care a fost starea noastră de sâmbătă! Mitropolitul a dat ordin să se facă o procesiune religioasă. Aceasta a îndeplinit doar cererea oamenilor credincioși. Și numai dacă s-au înființat avanposturi, au decis să nu ducă oamenii la procesiune și să se roage în catedrală. Când oamenilor li s-a spus despre asta sâmbătă, oamenii au spus: „Să mergem!”* În unele biserici se spovedeau și se împărtășeau cu Sfintele Taine. Ei au spus: „Să mergem, chiar dacă doar pentru a fi împușcați.” În „Evening Voice” a fost publicat că procesiunea religioasă va fi interzisă. Dar, probabil, autoritățile au ținut cont de starea de spirit populară, iar Bonch-Bruevich nu numai că nu a interzis, ci chiar a declarat că nu sunt oponenți ai credinței și au dat ordin de arestare a celor care au încălcat ordinea în timpul procesiunii religioase și trimite-le la Smolny în camera nr. 75. Aceste

ordine au fost tipărite și aruncate din mașină paralel cu procesiunea religioasă. După prima liturghie s-a citit mesajul Preasfințitului Părinte Patriarh și au început procesiunile religioase. Voi vorbi despre Catedrala din Kazan. Un număr mare de pelerini au format o procesiune de la Catedrala din Kazan și bisericile din apropiere. Procesiuni religioase unite au avut loc din partea Petrograd și de pe insula Vasilyevsky. Unul dintre corespondenți a estimat că numărul de persoane din procesiune este de până la jumătate de milion. În orice caz, erau câteva sute de mii de pelerini. Marile procesiuni religioase s-au îndreptat spre piața Lavrei Alexandru Nevski, deoarece Lavra nu putea găzdui atât de mulți pelerini. La unu și jumătate, Mitropolitul a urcat pe o platformă specială din piață și aici s-a săvârșit o slujbă de rugăciune și s-a citit mesajul patriarhal. Toți oamenii au cântat rugăciuni către Mântuitorul, Maicii Domnului și Îngerilor. O masă de oameni era pe acoperiș și pe gardul Lavrei Alexander Nevsky. A mers

[redacted] M

cu procesiuni religioase înapoi. Drumul a fost groaznic, zăpadele au fost accidentate, dar totul a ieșit bine, cu excepția zelului excesiv al pelerinilor: pe podul Anichkov, celor care nu își scoteau pălăriile li s-a dat o palmă în față, iar pălăriile au fost. smuls din cei care nu le-au scos la vederea procesiunii religioase. Acest lucru, desigur, nu trebuia făcut. Când am coborât de pe podul Anichkov cu chipul miraculos al Maicii Domnului, mitropolitul Beniamin a mers în urma noastră. Pelerinii cu bannere se întorceau deja spre Catedrala din Kazan, iar întreaga Nevsky Prospekt era plină de oameni. Când s-au apropiat de Catedrala din Kazan, Dumnezeu l-a inspirat pe unul dintre pelerini să cânte „Hristos a Înviat”, „Adevărat El a Înviat” a fost răspunsul mulțimii mari. Când am intrat în port; catedrală, Vladyka a ținut un scurt discurs, dar cu mare entuziasm: „Când ne-am apropiat de catedrală, am cântat „Hristos a Înviat” și oamenii din toată piața ne-au răspuns „Adevărat El a Înviat.”* Aceste cuvinte sunt temelia pe care. stăm și pe care sunt zidite atât credința, cât și Sfânta Biserică.Ne temeam atunci, când am organizat procesiunea crucii, să nu se termine nefavorabil, dar Domnul, care strălucește și pentru bine și pentru rău, ne-a trimis soarele. , și suntem cu toții vii și bine.De aceea, acum în credință până la punctul de a fi gata de a suferi și până la moarte, așa cum ne-a lăsat moștenire protopopul Sceptrov, care a fost ucis în pragul ceceroului protopopului.” Toată lumea a cântat „Eternul”. Amintire” către decedat, iar Vladyka a continuat: „Păstorul decedat a fost ucis de viciul arhipăstorului său, și trebuie să vă uniți în jurul arhipăstorului vostru, aceasta este puterea și victoria noastră.” În răspuns, s-a auzit cântând: „Doamne. ridică-te iar dușmanii Lui să fie împrăștiați”, cu această cântărire oamenii au început să se împrăștie.

Voi spune câteva cuvinte despre mitropolitul Beniamin. La ora 9 dimineața a ajuns la Catedrala Alexandru Nevski, la ora 5 s-a demascat, iar la cinci și jumătate, când era programată înlăturarea răposatului protopop Skipetrov, a ieșit prin Poarta Țarului și a început să binecuvânteze oamenii. Nu știu dacă a reușit să aibă ceva de mâncare în

15 minute. Nu era ora 6, era deja în Biserica Sorrow și făcea parastas. La io-11 se termina ziua muncilor sale de duminică.

În încheiere, aș vrea să vă reamintesc că vă așteptați și la Moscova la o procesiune religioasă; în Vladimir a promis că va aranja o sărbătoare a nașului

ï?)

Biblioteca „Runiverse”

[redacted]*[redacted] [redacted]·[redacted]

Mitropolitul Serghie. Este timpul să-ți dezvălui puterea. E timpul să spunem că tâlharii au luat puterea și ne conduc. Am îndurat, dar este imposibil să mai răbdăm, pentru că Sfânta Sfintelor sufletului rusesc — Sfânta Biserică — a fost afectată. Am vorbit cu ieromonahul Alexy, care tragea la sorți patriarhal, și el a spus: „Este timpul să spunem adevărul.” Nu ar trebui să mergem la martiriul conștient, dar dacă trebuie să suferim și chiar să murim pentru adevăr, acest lucru va avea de făcut.Procesiunile crucii vor dovedi tuturor că suntem credincioși poporul se unește.Clerul trebuie să propovăduiască poporului nu numai de sărbători, ci întotdeauna și oriunde este posibil.Toată lumea trebuie să spună că este necesar să se apere sfântul credinta, trebuie sa strigam despre asta in tramvaie, cinematografe, pe cai ferate, unde se intalnesc necredinciosii, ca asta duce la prabusire, la distrugerea patriei noastre.E timpul ca clerul sa se uneasca cu poporul.Daca Lavra a primit protectie. , poporul a fost cel care a apărat-o. Dacă vom recuceri biserica, o vom face cu ajutorul poporului. Încă o dată exprim recunoștință Preasfinției Voastre și Consiliului pentru cinstea cu care mi-ați dat-o”.

Tovarășul președinte: „Pentru mesajul dumneavoastră interesant cu privire la evenimentele triste de la Petrograd, vă mulțumim și vă binecuvântăm să reveniți la Petrograd.”

Protopopul F. Ornatsky: „Lasă-ți tristețea să se transforme în bucurie. După procesiunea religioasă, noi la Petrograd am trăit o mare bucurie”.

„Marea bucurie” a părintelui Ornatsky, de a spune despre care a fost trimis urgent de la Petrograd la Moscova, nu a infectat catedrala, dar, fără îndoială, a dat vigoare și spirit căutării catedralei de noi atacuri contrarevoluționare.

O întâlnire interesantă pe 2 ianuarie. La această şedinţă, după chestiunea episcopiei elective, fără a rezolva această problemă, consiliul, la propunerea preşedintelui M. Arsenie, trece la momentul actual. Iată protocolul:

Președinte: „Acum vă rog să treceți la momentul actual. La una dintre ședințele anterioare, Consiliul a instruit o ședință comună a departamentelor cu privire la relația Bisericii cu statul și la proprietatea și economia bisericii pentru a discuta problema sechestrului Tipografiei Sinodale din Petrograd. A doua zi a fost promulgat un decret privind separarea Bisericii de

[redacted] [redacted]în

state. Apoi sarcina acestor două departamente s-a extins, departamentele au început să discute despre decret pentru a răspunde acestui decret într-un fel sau altul în numele consiliului. Au fost organizate trei întâlniri comune ale acestor departamente. Acum departamentele ne aduc în atenție ediția rezoluției conciliare, care este rodul unei discuții temeinice, serioase. Într-un fel sau altul, Consiliul trebuie să se pronunțe și ne aducem în atenție un proiect care va fi citit de Prince. E. N. Trubetskoy.”

Prințul E.N. Trubikoy: „Luând în considerare decretul Consiliului Comisarilor Poporului privind separarea Bisericii de stat, departamentele în ședințe comune au ajuns la concluzia unanimă că avem un act de persecuție deschisă a Bisericii Ortodoxe, pentru care acţionează făptuitorii şi executorii acesteia, cu forţa 13 reguli VII Omni. Conciliul și 73 din Canonul Apostolic, suportă pedeapsa de excomunicare din Biserică. Departamentele au fost de acord ca excomunicarea să fie impusă, dar s-a afirmat că excomunicarea poate fi aplicată numai creștinilor ortodocși, ar trebui să privească anumite persoane și să fie efectuată de instanța ecleziastică. După aceea, a fost elaborată o rezoluție, cu care ambele Departamente au fost de acord. Recunoașteți în decretul promulgat un act de persecuție deschisă împotriva Bisericii Ortodoxe și declarați că acest act aduce asupra celor care îl execută pedepse severe, până la și inclusiv excomunicarea din Biserică. Permiteți-mi să trec la proiectul de rezoluție a Consiliului însuși -'

„În zilele de durere și neliniște pe care le trăiește Rusia, vin știri din toată țara rusă despre violențe nemaiauzite aplicate Bisericii de către organizațiile publice individuale și persoanele aflate acum la putere.

Chestiunea nu se limitează la cazuri individuale de capturare, blasfemie, batjocură de păstori, arestarea lor și chiar ucidere. Cei de la putere se încurcă cu îndrăzneală asupra însăși existenței Bisericii Ortodoxe. În împlinirea acestei intenții satanice, Consiliul Comisarilor Poporului * a emis acum un decret privind separarea Bisericii de stat, care legitimează persecuția deschisă atât împotriva Bisericii Ortodoxe, cât și împotriva tuturor societăților religioase, creștine și necreștine. Fără a disprețui înșelăciunea, dușmanii lui Hristos „își îmbracă în mod ipocrit masca de fanatici ai libertății religioase depline.

[redacted] [redacted]a

Deși salută orice extindere reală a libertății de conștiință, Consiliul subliniază în același timp că prin acțiunea decretului menționat,

libertatea Bisericii Ortodoxe, precum și libertatea tuturor uniunilor și comunităților religioase în general, se transformă în nimic. Sub pretextul „separarii Bisericii și Statului”, Consiliul Comisarilor Poporului încearcă să facă imposibilă însăși existența bisericilor, instituțiilor ecleziastice și a clerului.

Sub pretextul luării proprietății bisericești, decretul menționat urmărește să distrugă însăși posibilitatea de închinare și închinare. El proclamă că „nicio societate religioasă bisericească nu are dreptul de a deține proprietate”, „toate bunurile bisericii și ale societăților religioase existente în Rusia sunt (conform decretului) proprietate națională”. Astfel, bisericile și mănăstirile ortodoxe, unde se află moaștele sfinților venerați de toți ortodocșii, devin proprietatea comună a tuturor cetățenilor fără deosebire de religie - creștini, evrei, mahomedani și păgâni, cele mai sacre obiecte destinate cultului - sfânta cruce, sfânta Evanghelie, vasele sacre, sfintele icoane făcătoare de minuni – vin la dispoziția autorităților statului, care pot sau nu transfera aceste obiecte la biserici pentru a le folosi.

Poporul ortodox să înțeleagă că vrea să-i lipsească de bisericile lui Dumnezeu cu sanctuarele lor. Întrucât toate proprietățile Bisericii sunt distruse, este imposibil să se doneze ceva în favoarea ei, căci tot ceea ce a donat, conform intenției decretului, îi este luat. Întreținerea mănăstirilor, bisericilor și clerului devine astfel imposibilă.

Dar acest lucru nu este suficient. Ca urmare a confiscării tipografiilor, este împiedicată însăși posibilitatea Bisericii de a publica în mod independent Sfânta Evanghelie și toate cărțile sacre și liturgice în puritatea și integritatea corespunzătoare.

Alături de aceasta, decretul se încurcă și asupra pastorilor Bisericii. Declarând că „nimeni nu poate, invocând părerile sale religioase, să se sustragă de la îndatoririle lor civice”, îi condamnă prin aceasta la serviciul militar, interzis lor de regula a 83-a a Sfântului Apostol. În același timp, slujitorii de altar sunt excluși de la educație. oameni.Învățarea în sine

[redacted] [redacted]a

Legea lui Dumnezeu nu este permisă în școli, nu numai publice, ci și private; astfel, toate instituțiile de învățământ religios sunt sortite închiderii. Însăși oportunitatea Bisericii de a educa pastori este refuzată.

Declarând că „acțiunile statului sau ale altor „instituții juridice și sociale ale statului nu sunt însoțite de niciun ritual și ceremonie religioasă”, decretul rupe astfel blasfemiator legătura statului cu orice altar de credință.

În baza celor de mai sus, Sfântul Sinod hotărăște:

1) Decretul privind separarea Bisericii și a statului emis de Consiliul Comisarilor Poporului reprezintă, sub pretextul unei legi a libertății de conștiință, un atac rău intenționat asupra întregii structuri de viață a Bisericii Ortodoxe și un act de persecuție deschisă împotriva ei.

2) Orice participare atât la publicarea acestei legislații ostile Bisericii, cât și la încercările de a o pune în aplicare este incompatibilă cu apartenența la Biserica Ortodoxă și aduce asupra vinovaților pedeapsă până la și inclusiv excomunicarea din Biserică (în conformitate cu Regula 75). al Sfântului Apostol şi Regula a VIII-a).Conciliul Ecumenic).

Amintindu-se de rugăciunile sfinților asceți, prin care Rusia a fost în mod repetat mântuit în zilele grele încercărilor poporului, Sinodul cheamă tot poporul ortodox acum, ca și în trecut, să se unească în jurul bisericilor și mănăstirilor pentru a proteja lăcașul călcat în picioare. Atât păstorii, cât și oile turmei lui Hristos îndură ocara, dar lui Dumnezeu nu este ocara. Fie ca judecata dreaptă a lui Dumnezeu să fie dusă la îndeplinire asupra hulitorilor și prigonitorilor îndrăzneți ai Bisericii. Și să-și amintească toți fiii ei credincioși: trebuie să luptăm împotriva faptelor întunecate ale fiilor pierzării pentru tot ce ne este drag și sfânt, ortodocși și ruși, pentru tot ceea ce fără de care viața însăși nu poate avea valoare pentru noi”.

Hotărât: adoptarea proiectului de hotărâre prezentat de către Departamente.

Președintele: „Așadar, acceptați decretul istoric și apoi lăsați-l să se întâmple după cum vrea Dumnezeu.”

Catedrala cântă condacul sărbătorii Adormirii Maicii Domnului: „În rugăciune, Născătoarea de Dumnezeu care nu adormite”.

La ora 2:45 se anunță o pauză.

Întâlnirea se reia la ora 1:00. zi.

Președinte: „Declar ședința deschisă. Cer celor din afară să părăsească sala de ședință. Cuvântul i se acordă prințului E. N. Trubetskoy”.

Carte E. N. Trubetskoy: „În primul rând, raportarea asupra rezoluției reuniunii comune a Departamentelor cu privire la statutul juridic al Bisericii în stat și la proprietatea și economia bisericii cu privire la problema atitudinii Consiliului față de decretul privind separarea Biserică de la stat, am uitat să mai spun că în La această ședință s-a hotărât, pe lângă rezoluția sus-menționată , să se facă un apel special către popor. Rezoluția și recursul au scopuri diferite. Un decret este un act de justiție, un act al unei instanțe. Trebuie să fie strict justificat logic și în același timp scurt și concis. Prin urmare, este posibil să nu fie complet de înțeles pentru oameni. Trebuie sa. completați-l cu un recurs. La ședința Departamentelor au fost propuse

proiecte de contestații. Dar nu mai este nevoie să le anunțăm aici: nu au fost aprobate de Departamente. Este necesar să se înființeze imediat o comisie specială pentru aceasta și să se numească persoanele care ar trebui incluse în această comisie.”

Președinte: „Vă rugăm să numiți persoanele care ar trebui să formeze o comisie pentru a lansa un apel către popor.” (Arhiepiscopul Kirill de Tambov, de la cuvânt: „Această comisie a fost deja formată în Departamente”). Da, Rev. a fost numit în această comisie. P. A. Mirtov, prot. P. N. Lakhostsky.carte. E.N. Trubetskoy, prof. S. N. Bulgakov, P. I. Astrov, S. P. Rudnev, (voci: „Trebuie să includem unul dintre țărani”). Comisia poate coopta alte persoane. Propun să-l includ și pe N. D. Kuznetsov. (N D. Kuznetsov de la scaun: „Aș cere să fiu eliberat, pentru că sunt foarte ocupat cu alte lucruri.” Voci: „Vă rog să includeți I.M. Gromoglasov.”

Hotărât: să se constituie o comisie formată din Membrii Consiliului P. A. Mirtov, protopop. P. N. Lakhostsky, prințul E. N. Trubetskoy, prof. S. N. Bulgakova, S. P. Rudneva, P. I. Astrov, N. D. Kuznetsova să întocmească un apel către popor cu privire la decretul-

Prințul E.N. Trubetskoy: „Îmi voi permite să anunț propunerea primită în legătură cu evenimentele urgente pe care le trăim, semnată de 36 de persoane. Lucrări ale Departamentului Bisericii Înalte

Guvernul nu a prevăzut un punct, a cărui importanță și semnificație veți vedea singuri: nu a vorbit despre locum tenens al tronului patriarhal, adică. despre o astfel de persoană căreia, în absența Patriarhului, i-ar trece temporar plinătatea puterii patriarhale. Nu voi vorbi în prezent despre necesitatea rezolvării problemei locum tenens. Nu există cum să vorbim despre condițiile de alegere, și apoi despre alegerea în sine, despre drepturile unui locum tenens: este bine să vorbim despre asta în vremuri pașnice, calme. Dar imaginați-vă că Biserica va rămâne fără Patriarh și nu va fi Conciliu! Locum tenens l-ar înlocui pe Patriarh în acest caz. S-au gândit mult la acest lucru atât în Sinod, cât și în Sinod. S-ar părea că, până la o soluționare normală a problemei, cel mai bine ar fi să propună însuși Patriarhului să indice un număr de locum tenens, astfel încât puterea de la unul, dacă este cazul, să treacă automat la altul, temporar, în așteptarea publicarea unor reguli speciale privind locum tenens. Este important ca aceste persoane să fie indicate de Patriarh, și nu de Consiliu. De ce Patriarhul și nu Consiliul? Da, persoana aleasă de Consiliu este anunțată și devine cunoscută. Între timp, această persoană nu ar trebui să fie cunoscută de nimeni: va avea doar carta Patriarhului, care îi va oferi posibilitatea de a-l înlocui fără îndoială pe Patriarh. Propun ca această moțiune să fie acceptată fără dezbateri suplimentare. Unii și-au exprimat îndoielile cu privire la necesitatea unei astfel de măsuri. Ei au spus că, în lipsa Patriarhului, drepturile sale ar putea trece celui mai în vârstă membru al Sfântului Sinod; pe de altă parte, se presupunea că există un guvernator al Eparhiei Moscovei. Se poate răspunde la următoarele. Președintele Sinodului nu este un locum tenens: el nu are toată deplinătatea puterii partizane. Același lucru

trebuie spus despre administratorul Episcopiei Moscovei. Este necesar să se ia imediat măsuri pentru ca Biserica să nu rămână nici măcar un moment fără cea mai înaltă autoritate centrală. Iată o declarație a 36 de membri ai Consiliului:

„Condițiile extraordinare ale vremurilor actuale impun înlocuirea imediată a funcției de locum tenens al tronului patriarhal, căruia, în caz de absență a Patriarhului, i se transferă temporar plenitudinea drepturilor patriarhale. Din cauza absenței unor norme privind această problemă emise de Consiliu și a imposibilității de a aștepta până la emiterea acestora,

IB····················

data și desfășurarea alegerilor în sine, care ar dura mult timp, subsemnatii propun Consiliului:

Să ceară Preasfințitului Părinte Patriarh să numească de îndată el însuși și persoanele care îl înlocuiesc în caz de absență, până la stabilirea de către Consiliu a procedurii de alegere și desfășurare a alegerilor pentru funcția desemnată. Solicităm ca declarația noastră să fie discutată de urgență într-o ședință închisă a Consiliului”.

Adaug la aceasta că această măsură a fost deja propusă Patriarhului, Patriarhul a răspuns că nu este autorizat să facă acest lucru de către Consiliu. Propunem Consiliului să accepte cererea noastră și să cerem Sfinției Sale să numească un locum.”

32. Presedinte. „Este Consiliul de acord cu propunerea celor 36 de membri ca Patriarhul să-și numească imediat un număr de locums?”

(Voci: „Noi întrebăm, întrebăm*!)

33. S-a hotărât: „să accepte propunerea de numire imediată a locumilor de către însuși Patriarh”

[redacted] [redacted]H

CAPITOLUL VI.

Din rezoluții, din discursuri contrarevoluționare, consiliul vrea să treacă la „acțiune”. Laurii Petrogradului bântuie Moscova. Și astfel, înalta adunare dedică o întâlnire problemei Procesiunii Crucii de la Moscova. Arhiepiscopul Ioasaph de Kolomna dă un raport, căruia Kuznețov îi răspunde, apoi se desfășoară o imagine interesantă, pe care o prezint în original.

N.D. Kuznetsov: „Reverendul Ioasaph a spus pe bună dreptate că membrii Consiliului ar trebui să ia parte la anunțarea procesiunii crucii. Dar cred că ar trebui să participăm nu numai la sesizare, ci și la o participare mai largă la organizarea procesiunii religioase. Experiența a arătat că oamenii sunt foarte impresionați dacă le explici în termeni înțeleși la ce duce decretul. Am primit de la Înalt Preasfințitul Patriarh o ofertă de a vorbi într-una dintre parohiile aglomerate de pe piața Smolensk după privegherea de toată noaptea pentru a clarifica sensul decretului. Aș sugera ca alți membri ai Consiliului, împrăștiați prin bisericile din Moscova, să vină cu o astfel de explicație. Aceasta va susține starea de spirit a oamenilor și va contribui la succesul procesiunii*.

N. N. Medvedkov: „Aș dori să ne întorc atenția asupra discursului Consiliului. Știm că Consiliul Comisarilor a alocat 5 milioane de ruble pentru o nouă literatură anti-perk pentru a inunda inima și sufletul poporului cu valurile sale, pentru a convinge oamenii prin înșelăciune și a-i aduce fără durere la ascultarea decretului. O epistolă a Consiliului nu este suficientă pentru a contracara acest lucru; se impune supunerea acestui decret la nebunie

BB·····························

critică pas cu pas și publică o broșură despre aceasta, care va fi distribuită peste tot în milioane de exemplare. Credeți-mă, atunci când fluxul acestei literaturi anti-bisericești se revarsă, oamenii și pastorii vor fi neputincioși, neavând nimic în mână. Și această broșură, întocmită de oameni experimentați și cunoscători în termeni simpli și de înțeles și scrisă în detaliu, va proteja oamenii de influența literaturii dăunătoare. Aceasta este prima mea propunere: să comand ca o broșură care critică decretul să fie întocmită rapid, dar temeinic. A doua propunere a mea se referă la dezvoltarea unui protest împotriva decretului. Lupta împotriva dușmanilor Bisericii trebuie purtată în aceeași direcție în care o conduc cei care atacă Biserica. Este necesar să se organizeze manifestări impresionante, numite procesiuni ale crucii în limbaj bisericesc. Propun Conciliului ca episcopii să elaboreze un proiect de organizare a procesiunilor religioase pe scară largă în orașele de provincie și raion și în zonele dens populate. Acest lucru nu este fezabil în parohiile rurale. Procesiunile religioase ar trebui să fie programate să coincidă cu sărbătorile și să fie organizate după modelul Petrogradului și Moscovei, dacă acesta din urmă are succes. Este necesar ca muncitorii din fabrici și fabrici să ia parte la ele. Aceasta este a doua mea propunere: să dezvolt urgent un proiect de organizare a manifestărilor bisericești pe scară largă, cu distribuire de pliante, apeluri și, poate, mesaje și broșuri. „

N.D. Kuznetsov: „În ceea ce privește broșura, trebuie să spun că mi s-a făcut o ofertă de a crea una și am început să o alcătuiesc. S-a găsit o tipografie care să-l publice. Dar din articolul de ieri „Dimineața Rusiei” s-a știut că această tipografie a fost capturată”.

Președintele: „Îmi propun să-i cer lui N.D. Kuznetsov să alcătuiască o broșură care critică decretul.”

(Voci: „Noi întrebăm, întrebăm!”).

Protopopul P.N. Lakhostsky: „Vreau să spun despre un mic detaliu al discursului Înaltpreasfințitului IIosaph. El a spus că încă nu s-a hotărât unde va merge alaiul religios, iar despre Piața Roșie a remarcat că unii recunosc că acest loc este cumva impropriu pentru o procesiune religioasă, deoarece aici se află acum mormintele bolșevicilor îngropate fără „

[redacted]în

înmormântarea bisericii. Acest mic detaliu din discursul Preasfințitului Joasaph m-a entuziasmat. Mi se pare că este necesară îndreptarea procesiunii religioase anume către Piața Roșie. Nu ar trebui să renunți atât de ușor la pozițiile tale. Deja acum se spune, mai ales femeile, că cei neînveterati și îngropați la zidul Kremlinului geme. Mi-ar plăcea foarte mult ca de data aceasta procesiunea să meargă chiar în acest loc, sacru pentru fiecare rus ortodox. Poate că acesta va fi un punct de cotitură în starea de spirit a moscoviților; poate atunci vor înțelege cât de inacceptabilă este o astfel de uzurpare a acestui loc sacru în scopuri revoluționare. Nu vreau să slăbesc semnificația Catedralei Mântuitorului Hristos, dar țin să vă amintesc că toate marile acte ale vieții noastre religioase și patriotice au fost anunțate de la Locul Execuției din Piața Roșie. Trebuie să rămânem ferm în pozițiile noastre vechi”.

L.K. Artamonov: „Trebuie să abordăm munca pe care trebuie să o facem acum puțin mai simplu și mai realist. Ați auzit că este dificil chiar să informați populația despre procesiunea religioasă: tipografiile sunt confiscate și nu permit tipărirea. Puțini membri ai Consiliului s-au adunat, de îndată ce s-a format componența legală pentru ședințe. Chiar dacă ne-am împrăștia cu toții prin capitală pentru a avertiza, am fi totuși puțini la număr. De asemenea, trebuie remarcat faptul că soldații și muncitorii, cărora în special va trebui să le adresăm cuvinte de convingere, nu înțeleg predicile noastre bisericești obișnuite și nu vor să asculte; oamenii trebuie să vorbească în limba lor, viu și figurat, și nu toată lumea știe cum să facă asta. Prin urmare, una dintre sarcinile imediate este de a pregăti predicatori pentru oameni. La urma urmei, ce iau bolșevicii și soldații? Ei pun mâna pe clădirile școlilor pentru mitinguri și aici le spun ascultătorilor catehismul lor - câteva gânduri necesare, exprimate în cel mai clar limbaj, și, ca cu un cui, îi împing în conștiința masei întunecate de oameni. În trăsură am auzit destule din aceste argumente stereotipe în disputele dintre bolșevici și menșevici. Din conversații a reieșit clar că școlile speciale pregătesc vorbitori specialiști, iar rezultatele sunt geniale. Ați auzit că Consiliul Comisarilor Poporului a alocat milioane de dolari pentru publicarea de broșuri antireligioase; Cred că o parte semnificativă din acești bani va fi folosită și

YYYY·M··M····M··········MM·······>···>···

pentru pregătirea difuzoarelor. Și poți învăța de la dușmanii tăi ce este util. Cu siguranță avem nevoie de școli sau de întâlniri în biserici în care, sub îndrumarea pastorilor și ai membrilor Consiliului, să fie posibil să se perceapă într-o formă simplă gânduri care trebuie apoi duse la masa poporului. Biserica a făcut o greșeală neglijând ajutorul femeilor în lucrarea de evanghelizare. Acum a sosit momentul în care o femeie ne poate oferi un mare ajutor și poate fi o apărare de încredere a credinței ortodoxe care ne este dragă tuturor. Cine a apărat Lavra lui Alexandru Nevski? O voce de femeie, credința dezinteresată a unei femei și noi, bărbații, ne-am dovedit a fi mai lași. Ele, femeile, curajoase și ca niște leoaice au apărat ceea ce le era drag, adevărații credincioși. Nu voi cita aici pasaje din Sfânta Scriptură pentru a-mi confirma gândurile. Mă aflu pe calea practică și insist că în toate cazurile în care sunt implicate inima și sentimentele și, prin urmare, credința, este necesar să apelez la o femeie. Acest lucru se face deja, dar nu peste tot. S-a întâmplat să mă aflam într-una dintre bisericile din Pskov, unde se adunau în fiecare duminică pentru discuții după Vecernie; preotul a învățat în mod inteligent, accesibil și cu deplin succes despre ceea ce trebuie să știe o femeie, ca mamă creștină, pentru a-și instrui copiii și, în general, pe cei care au nevoie de confirmare în credință. În împrejurările actuale, este necesar ca femeia să afle importanța timpului prin care trece, esența decretului emis, ca o grea lovitură adusă Bisericii noastre. Când am intrat în magazine și am început să vorbesc cu o vânzătoare despre concediul de maternitate, a plâns când a auzit adevărata interpretare a acestuia. Bărbații nu au răspuns așa cum a făcut inima unei femei. Și acum este necesar în parohie să le explicăm femeilor care este esența problemei și să pregătească un cadru de predicatori care să ducă interpretarea corectă a acestui decret către masele poporului. La Petrograd, femeile s-au plimbat prin barăci și i-au convins pe soldați să apere Biserica, iar rezultatul a fost enorm: printre sutele de mii de oameni care au participat la procesiune, au fost o mulțime de soldați. Am spus deja de multe ori și acum repet cu insistență că trebuie să implicăm femeile din parohii în lucrarea de evanghelizare în rândul oamenilor, să le pregătim sub conducerea pastorilor și trebuie să ne angajăm cu toții în această lucrare extrem de importantă”.

[redacted]a

Prot. P. A. Mirtov: „Aici, la acest amvon, nu aduc gândul meu, ci gândul pe care misionarul diecezan al Moscovei N. Yu. Varzhansky mi-a cerut să-l exprim aici. El sugerează ca acei predicatori care vor evidenția ultimele evenimente în discursurile lor să explice oamenilor necesitatea de a face revendicări specifice, de exemplu, pentru eliberarea Tipografiei Sinodale, a bisericilor etc. Acest lucru s-a făcut la Petrograd. Poate că datorită acestui fapt, voința poporului cu

privire la eliberarea Lavrei lui Alexandru Nevski a fost dezvăluită acolo atât de persistent încât guvernul sovietic a fost nevoit să abandoneze confiscarea acestei mănăstiri. Aderând, la rândul meu, la această propunere, aș cere Consiliului să implice diferitele societăți de învățământ și frății deja existente aici în organizarea procesiunii religioase. Membrii acestor organizații vor fi, fără îndoială, cei mai de încredere agenți capabili să ducă la bun sfârșit fiecare inițiativă a Consiliului nostru în mulțimea populară.

Prot. A.P. Rozhdestvensky: „Am cerut permisiunea de a folosi ședința închisă pentru a face o propunere Consiliului. Toate clasele noastre sunt concepute pentru o muncă pe termen lung și liniștită. Dar se poate foarte bine ca ședințele Sinodului să fie încheiate indiferent de voința noastră și, între timp, Sfântul Sinod are încă multe întrebări de luat în considerare, soluțiile pe care Biserica noastră le așteaptă de la el, mai ales în circumstanțele actuale, cum ar fi: , de exemplu, întrebări despre administrarea eparhială, sosire Nu ar trebui să fie instruit Sinodul să indice procedura pentru rezolvarea urgentă a celor mai importante chestiuni pentru direcția corectă a viitoarei vieți bisericești, astfel încât Consiliul, dacă se va ivi mai târziu ocazia, să poată reveni la analiza acestor chestiuni în maniera obișnuită?”

Președinte: „Vă rog să faceți o propunere corespunzătoare în modul prescris” -

A. D. Samarin: „Vreau să spun câteva cuvinte pentru a susține propunerea privind participarea vie și activă a membrilor Consiliului la procesiune. S-a indicat aici că inițiativa în această chestiune a venit de aici, de la Consiliu, și este firesc ca responsabilitatea pentru succesul acesteia să revină membrilor Consiliului. Aici au subliniat necesitatea sesizării populației.

Moscova despre procesiunea religioasă, scopurile și sensul acesteia în legătură cu decretul comisarilor. Este de dorit ca toți cei care se simt în stare să facă acest lucru să-și asume această lucrare de sesizare; este de dorit ca astăzi să-și scrie numele și să trimită lista la Întâlnirea Pastorală, care va avea loc astăzi, și ca la această întâlnire, unde pastorii invită pe toți cei care doresc, vor fi cât mai mulți membri ai Consiliului. Președintele reuniunii, protopresbiterul Lyubimov, ar putea folosi această listă atunci când distribuie parohiile pentru a anunța populația în următoarea sâmbătă după priveghiul de toată noaptea. Aceasta este prima mea propunere. A doua propunere se referă la distribuirea unei publicații populare, pe care N.D. Kuznetsov a întreprins-o deja. Cred că nu îl voi insulta dacă spun că, cu tot respectul pentru autoritatea lui, este de dorit pentru un succes mai mare și o mai mare autoritate a broșurii ca aceasta să fie publicată cu binecuvântarea Consiliului, nu ar fi cea privată. lucrarea lui N. D. Kuznetsov, ci Consiliul vocal, de aceea i-aș sugera lui N.D. Kuznetsov să-și prezinte lucrarea spre examinare de către comisia care a fost formată pentru a întocmi contestația; Această broșură este scurtă, așa cum a spus N.D. Kuznetsov, și nu va complica comisia, iar comisia va examina broșura, va adăuga acolo unde consideră că este necesar și va raporta consiliului, iar apoi această broșură va fi publicată cu aprobarea și binecuvântarea al Sfântului Sinod”.

Preşedinte. „Este acceptabil ca catedrala să accepte propunerea lui A.D. Samarin?”

Rezolvat: acceptați propunerea lui A.D. Samarin.

B. V. Bogdanovich: „Va fi o listă cu membrii catedralei, pe care se va face o notă de către membrii catedralei care doresc să ia parte la anunțarea populației despre procesiune și explicarea semnificației acesteia, indicând biserica unde vor să meargă.”

S.P. Rudnev: „Direcția bisericii este necesară pentru a aduce o anumită ordine în această chestiune”.

Şedinţa a fost suspendată la ora 14.00.

Se vorbește atât de mult despre procesiunea religioasă, detalierea atât de atentă a întregii probleme arată ce importanță colosală au avut procesiunile religioase în arsenalul de arme bisericești pentru lupta împotriva puterii sovietice.

Minunate sunt lucrările catedralei!...

Dar toate acestea erau învăluite în mister. Acesta este tocmai departamentul secret al bisericii pentru lupta împotriva revoluției - fără îndoială, în asta s-a transformat catedrala după octombrie. Cuvintele lui M. Arsenie la ședința din 26 ianuarie sunt extrem de caracteristice: „Unii membri ai catedralei exprimă confuzie față de faptul că în presă apar relatări despre ceea ce se face la ședințele private și chiar închise ale catedralei; ei cred că autorii acestor informații sunt niște membri ai consiliului care suferă de necumpătarea limbajului. Cred că există reguli de decență care sunt obligatorii pentru toți oamenii, dar aici sunt esențial necesare în folosul problemei. Dacă sunt membri ai consiliului care nu cunosc valoarea cuvintelor, atunci eu, în numele, sper, întregului consiliu, îi condamn. Nu putem face asta: trebuie să lucrăm serios. Eu personal sunt revoltat de acest fenomen, iar dacă acest lucru este valabil și pentru membrii secretariatului, atunci cenzura și indignarea noastră se aplică și lor. Vă rugăm să fiți mai atenți pe viitor. Desigur, nu a fost nimic special la întâlnirea de ieri, dar întrucât o întâlnire deschisă era considerată incomodă, atunci era necesar să păstrăm totul secret și să nu o răspândiți. Nu e de mirare că se spune: cuvântul este doar argint, iar tăcerea este aur. De multe ori este mult mai dificil să taci decât să vorbești și cât de des trebuie să regreti ceea ce ai spus cu o anumită ocazie și nu ai tăcut. Această înțelepciune populară trebuie reținută. După ce mi-am exprimat această indignare, trec la următoarea afacere**.

Problema procesiunii religioase revine la ședința catedralei din 27 ianuarie 1918. Iată protocolul:

„Protoprosbyter N.A. Lyubimov: „Cu binecuvântarea Sanctităţii Sale Patriarhul, cer permisiunea de a face o declaraţie extraordinară cu privire la procesiunea religioasă care se organizează în această duminică. Până la ora 3 după-amiaza întrebarea dacă Kremlinul va fi deschis sau nu nu va fi încă decisă.

Patriarhul şi-a dat binecuvântarea să facă următoarele. Neputând anunţa care va fi soluţia problemei, le rog pe membrii Consiliului să facă asta: mâine, la ora stabilită, mergeţi la Kremlin; dacă Kremlinul este închis,

[redacted]•[redacted]•[redacted] [redacted]a

continua procesiunea către Catedrala Mântuitorului Hristos; Patriarhul va sluji în Catedrala Mântuitorului Hristos, de acolo ar trebui să se îndrepte spre Piaţa Roşie, chiar dacă Kremlinul ar fi închis. Dar cred că acest lucru nu se va întâmpla. Atunci, Patriarhul şi-a exprimat consimţământul ca, alături de procesiunea religioasă principală din Piaţa Roşie, să se ţină slujbe de rugăciune în alte locuri, de exemplu, la Catedrala din Kazan. Dar este incomod să ţinem multe slujbe de rugăciune în Piaţa Roşie în acelaşi timp; aceste rugăciuni s-ar întrerupe reciproc şi s-ar interfera una cu cealaltă. Astfel de slujbe de rugăciune ar putea fi organizate în două puncte: unul la monumentul lui Minin şi Pozharsky, iar celălalt la Catedrala din Kazan. Astfel, vor fi săvârşite în total trei rugăciuni: una va fi săvârşită de Patriarh, iar două de alţi Arhipăstori şi le rog să-şi declare dorinţa de a participa la rugăciuni pentru a pregăti veşmintele din timp. Apoi, în timpul priveghiului de toată noaptea, se presupune că vor avea loc conversaţii în biserici celebre despre semnificaţia procesiunii. Este indicat ca predicatorii să ia cu ei mesajul Patriarhului pentru a fi împărţit oamenilor, unii urmând să rămână la clerul parohiei pentru distribuire în timpul procesiunii religioase. Mesajul va fi distribuit şi de membrii Societăţii de Temperanţă Varnavinsky. Slujba de rugăciune va începe la ora 12 şi jumătate. Până la această oră, procesiunile religioase ar trebui să sosească la faţa locului. În acest sens, au fost sesizate Consistoriul, Adunarea Pastorală, parohiile, iar despre acest lucru îi anunţăm şi pe membrii catedralei.

Episcopul Nikandr de Vyatka: „Se poate întâmpla să nu fie nici un episcop la Catedrala din Kazan şi la monumentul lui Minin şi Pojarski. Mi-aş propune să stabilim cu exactitate procesiunea care ar trebui să stea la catedrală sau la monument şi numele episcopului care va binecuvânta această procesiune şi va sluji o slujbă de rugăciune în locul menţionat.”

Protopresbiterul N.A. Lyubimov: „Fiecărui protopopiat şi fiecărei parohie i-au fost deja atribuite locuri; Este imposibil să faci altfel; ar fi haos. Ele stau în anumite locuri. Acum Eminenţele sunt invitate să aleagă în mod voluntar unul sau altul pentru ei înşişi. Lăsaţi Eminenţele să se demnească să facă acest lucru singure. Veşmintele vor fi pregătite în Catedrala din Kazan. Toţi ceilalţi o. O. Rog membrii

Catedralei să vină la Catedrala Adormirea Maicii Domnului și să se îmbrace împreună cu Patriarhul, dacă procesiunea crucii este pe-

condus de la Kremlin, sau în Catedrala lui Hristos Mântuitorul, dacă din acest templu. Judecând după starea de spirit a populației, procesiunile religioase vor fi însoțite de un număr foarte mare de oameni. Pentru a săvârși rugăciunea, am alcătuit o rugăciune specială - una scurtă - și mitropolitul Serghie - o cerere specială. Dacă vrei să auzi această rugăciune și cerere, te rog.”

I. P. Nikolin (de pe scaun). „Aș dori să întreb: va exista o intrare specială în Catedrala Adormirea Maicii Domnului?”

Protopresbiterul N. A. Lyubimov: Nu va fi nicio intrare specială. Cine vine devreme va merge în voie. Voi spune o rugăciune.

„Rugăciune pentru mântuirea Bisericii Ortodoxe.

Doamne Dumnezeule Mântuitorul nostru. Cădem la Tine cu o inimă smerită și ne mărturisim păcatele și fărădelegile noastre, pentru că ele sunt un iritant pentru compasiunea Ta și un sanctuar al generozității Tale – pentru aceasta, judecata Ta dreaptă ne-a căzut. Doamne: ne-au copleșit discordia și starea de spirit, crima și vărsarea de sânge, vrăjmășia și răutatea s-au înmulțit până la extrem și s-a ridicat și o persecuție aprigă împotriva Sfintei Tale Biserici, pentru a-i distruge statutele, pentru a insulta și a alunga învățătura Legii Tale.

Dar, Doamne Prea Milostive, privește de pe înălțimile Sfântului Tău la rugăciunile înlăcrimatoare ale poporului Tău smerit și întristat, transformă mânia Ta în milă și dă-ne ajutor din întristare.

Știm că din anii străvechi în vremuri de ispite, țara noastră a fost mântuită de la distrugere numai prin credința lui Hristos, numai prin rugăciune și lacrimi de pocăință din cursele și cursele vrăjmașului. De aceea, în duioșia inimii noastre, strigăm către Tine: ocrotește-ne acum Patria de dușmanii care o distrug, aprinde în inimile noastre dragostea pentru Sfânta Ta Biserică și învață-ne să stăm ferm până la moarte pentru Sfântă Credință și pentru slava Sfântului Tău Nume și astfel întemeiază și slăvește Eliberează Biserica Ta prin puterea Ta atotputernică și din orice situație rea.

Te-ai rugat pentru cei ce Te-au răstignit, Doamne milostiv, și i-ai poruncit robului Tău să se roage pentru vrăjmașii lor; iartă-i pe cei ce ne urăsc și ne jignesc; Doamne, nu-i răsplătește după faptele lor și după răutatea faptelor lor; căci ei nu știu ce fac, ci îndrumează-i să trăiască într-o manieră frățească și virtuoasă, să se întoarcă la Tine,

Biblioteca „Runiverse”

M·······································

Stăpânul lor, și împreună cu fiii Bisericii Tale te vor slăvi pe Tine, Cel slăvit pe Dumnezeu în Treime în vecii vecilor”.

Președinte: „Vă rog să ascultați proiectul de apel adresat oamenilor.”

protopop P.N. Lakhostsky.

„Apelul Sfântului Sinod către poporul ortodox (privind decretul comisarilor poporului privind libertatea de conștiință).

Creștini ortodocși! De secole, ceva nemaiauzit se întâmplă în Sfânta noastră Rusă.

Oamenii care au ajuns la putere și s-au numit comisari ai poporului, ei înșiși străini de credința creștină, iar unii dintre ei chiar de orice credință, au dat un decret (lege), pe care l-au numit despre libertatea conștiinței, dar de fapt a instituit violența deplină. împotriva conștiinței credincioșilor.

Conform acestei legi, dacă se realizează, ca în unele locuri și se realizează deja, toate bisericile lui Dumnezeu cu sfinții și proprietățile lor pot fi luate de la tine, veșmintele de la Icoanele Făcătoare de Minuni vor fi îndepărtate. , vasele sacre vor fi turnate în bani, sau transformate în orice, sunetul clopoțelului va înceta atunci. Sfintele Taine nu vor fi săvârșite, morții vor fi îngropați în pământ fără a fi învecinați în Biserică, așa cum s-a făcut la Moscova și la Petrograd, creștinii ortodocși vor duce pe oricine la cimitire pentru a-i îngropa. Am avut vreodată ceva asemănător după botezul lui Rus'? Nu s-a întâmplat niciodată. Până și tătarii ne-au respectat sfânta credință mai mult decât actualii noștri legiuitori. Până acum, lui Rus era numit sfânt, dar acum vor să-l facă ticălos. Și ați auzit vreodată că treburile bisericești sunt gestionate de oameni fără Dumnezeu, nu de ruși și nu de ortodocși? Potrivit unui ordin semnat de o femeie neortodoxă, oameni înarmați au intrat cu mașina în Sfânta Lavra Alexandru Nevski din Petrograd, ca și cum ar fi fost un fel de lagăr inamic, și au comis scandaluri nemaiauzite și chiar l-au ucis pe preot (Pr. Peter Skipetrov).), care a vrut să aducă un pic de sens oamenilor tulburați cu cuvinte. Și ar fi capturat complet acest altar dacă oamenii nu l-ar fi apărat - fără arme, doar cu pieptul, țipete și suspine.

Și în alte locuri se întâmplă profanări similare ale Locului Sfânt și încercări de a-l jefui și, probabil, vor continua să se întâmple, pentru că interesul propriu pentru profit este capabil de tot felul de rele.

[redacted] [redacted]în·

Uniți-vă, creștini ortodocși, în jurul bisericilor și pastorilor voștri, uniți-vă, toți, bărbați și femei, bătrâni și mici, formați alianțe pentru a proteja sanctuarele prețuite. Aceste sanctuare sunt

proprietatea ta. Strămoșii tăi evlavioși și tu ai creat și decorat templele lui Dumnezeu și i-ai dedicat lui Dumnezeu această proprietate. Clerul cu ei sunt doar gardieni spirituali, cărora le este încredințat acest altar pentru păstrare. Dar a venit vremea când voi, ortodocșii, trebuie să vă transformați în paznicii și apărătorii săi vigilenți, căci conducătorii poporului vor să ia această proprietate a lui Dumnezeu de la poporul ortodox, fără să vă întrebe măcar ce simți despre asta. Protejați și protejați cel mai bun decor al pământului rusesc, creat de-a lungul secolelor - templele lui Dumnezeu, nu le lăsați să treacă în mâinile îndrăznețe și necurate ale necredincioșilor, nu permiteți această blasfemie și sacrilegiu teribil să se întâmple.

Dacă acest lucru s-ar fi întâmplat, atunci Sfânta Rusă Ortodoxă s-ar fi transformat în pământul lui Antihrist, într-un pustiu duhovnicesc în care moartea este mai bună decât viața. Declarați cu voce tare tuturor celor care L-au uitat pe Dumnezeu și conștiința și arătați în practică că ați ascultat de vocea Tatălui și Conducătorul vostru spiritual, Preasfințitul Patriarh Tihon.

Într-un mesaj special, te cheamă să-l urmezi, să întreprinzi isprava suferinței, în apărarea lăcașurilor, ascultând de glasul Apostolului: „Ți s-a dat, pentru Hristos, nu numai să crezi în El, dar și să suferi pentru el”* (Filipeni 1:29). Este mai bine să vă vărsați sângele și să primiți cununa martiriului decât să lăsați ca credința ortodoxă să fie profanată de vrăjmașii voștri.

Ia inima. Sfânta Rusă. Du-te la Golgooo-ul tău. Sfânta Cruce este cu tine, o armă invincibilă. Îți vor veni în ajutor pe nevăzute: Maica Domnului, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, Zidul Indestructibil, Mijlocitorul Zelos al neamului creștin, înmoaie inimile tuturor oamenilor răi. Oștile cerului sunt cu voi, fanoși ai slavei lui Dumnezeu. Toți sfinții sunt cu Tine, împreună cu psalmistul David, care a cântat dulce frumusețea satului slavei lui Dumnezeu, fluturând: „Doamne, râvna pentru casa Ta ne mântuiește” (Psalmul LXVIII 10). Și Capul Biserica, Mântuitorul Hristos, atârnă de fiecare dintre noi: „Fiți credincioși până la moarte și vă voi da cununa vieții”. (Apoc. i, io)“-

S-a hotărât: proiectul de recurs trebuie admis.

13 Biserică şi suveran ii*”.

Biblioteca „Runiverse”

[redacted]a

Catedrala cântă rugăciunea Preasfintei Maicii Domnului, „Mijlocitorul harnic”.

Și într-una din următoarele întâlniri aud rapoarte de la Orel. Iată un extras din protocol:

„Președinte.” Un raport de la Episcopul Serafim de Oryol a fost primit în numele Sfinției Sale cu următorul conținut:

„Am datoria cea mai respectuoasă de a informa Sfinția Voastră că în această 2 februarie, în ziua Sărbătorii Înfățișării Domnului, a avut loc o procesiune solemnă a crucii din toate bisericile din orașul Orel, în vederea a persecuţiei aduse Sfintei Biserici Ortodoxe. La procesiune au luat parte tot clerul și aproape întreaga populație rusă ortodoxă din Orel. Procesiunea religioasă a început cu liturghia de la ora 8. dimineața într-una din bisericile din periferia orașului, săvârșită de vicarul Eparhiei încredințate mie, Episcopul Ambrozie de Yelets, la finalul căreia procesiunea religioasă, în frunte cu IPS Vicar, s-a deplasat pe străzile principale până la Catedrală. . Pe parcurs i s-au alăturat procesiunile religioase ale bisericilor parohiale. La 12 fix pe piața Catedralei am săvârșit o rugăciune „pentru toți cei care ne urăsc și ne jignesc”, după care procesiunea crucii, în frunte cu mine, sporită de altare și pelerini din bisericile adiacente Catedralei, s-a întors. Procesiunea s-a încheiat la începutul orelor 6 seara.

Întreaga populație a orașului Orel a fost anunțată în prealabil despre procesiune, atât în biserici, cât și, în plus, cu următoarele anunțuri semnate de mine:

„În contextul persecuției împotriva Sfintei Biserici Ortodoxe, toți poporul ortodox rus este invitat să se ridice în apărarea sanctuarelor acesteia. Pe 2 februarie, de ziua Sărbătorii Înfățișării Domnului, va fi organizată procesiune a crucii către Catedrală din toate bisericile din orașul Orel. Toți, tineri și bătrâni, trebuie să ia parte la această procesiune; Prin aceasta vom arăta că iubim Sfânta Biserică și nu vom permite ca ea să fie profanată. În această zi se va săvârși o liturghie târzie în toate bisericile orașului, imediat după care se va duce o procesiune din fiecare biserică parohială la Catedrală”.

Consiliul Provincial al Comisarilor Poporului, în ședința din 1

[redacted] B

în luna februarie, în ajunul codului crucii, a emis un decret prin care a cerut întregii populații să nu participe la procesiunea crucii, numită de „provocator”. Un anunț despre aceasta în seara lunii februarie. 1st a fost postat în tot orașul, iar chiar în ziua procesiunii, în dimineața zilei de 2 februarie, s-a auzit pe străzile și la bisericile parohiale ale orașului, Consiliul Comisarilor Poporului a trimis relații speciale la toate bisericile, care cerea ca clerul și bătrânii bisericii să nu participe la procesiune, dar, cu toate acestea, procesiunea a avut loc.

La Catedrală mi-a fost trimis un comisar de poliție, care a încercat să-mi vorbească în timpul slujbei, iar într-o discuție cu membrii de jos ai clerului, pe care i-a cerut să-mi raporteze, mi-a spus: „Acord două minute, altfel voi opri slujba.” a fost raportat pentru prima dată în timpul lecturii Apostolului, dar nu am părăsit Sfântul Scaun înainte de versetul sacramental, în ciuda nervozității clerului care m-a slujit. În timpul versetului sacramental. comisarul orasului a venit la mine si mi-a spus ca in numele comisarilor poporului cere desfiintarea miscarii de nas, altfel va fi varsare de sange.Am raspuns ca nu pot anula procesiunea religioasa.„Dumnezeu este milos, vom nu trage, am

spus, după care comisarul stânjenit a plecat. Procesiunea religioasă a mers foarte bine. Era vreme senină de iarnă. Oamenii au cântat „Hristos a Înviat” și alte cântece de Paște. Eu, profesorul Corpului de Cadeți Oryol, protopopul Andrei Milovidov, și rectorul Mănăstirii Treimea Volhov-Optina, ieromonahul Daniel, am ținut învățăturile corespunzătoare în piețe.

Mesajul Sfinției Voastre întâmpină un răspuns viu în rândul întregii populații ruse ortodoxe. Tipărită cu mare dificultate în tipografiile locale în valoare de 000 de exemplare, a fost vândută la mare căutare. Oamenii înșiși au scris un apel special către întreg orașul, care a fost și distribuit. Ziarele locale au dedicat note speciale procesiunii religioase și mesajului Sfinției Voastre timp de câteva zile.

În timpul procesiunii religioase, s-a făcut o colecție în favoarea „Unirii Războinicilor Infirmi” pentru a arăta că rușii ortodocși

[redacted] [redacted]fl

Oamenii, chiar și fără a recurge la rechiziția de biserici și mănăstiri, vor găsi modalități de a ajuta victimele războiului.

În ziua de 1 și toată noaptea de 2 februarie s-au împușcat în tot orașul nu numai cu puști și mitraliere, ci și cu tunuri.Populația era terorizată. Cu toate acestea, ca unul, a luat parte la procesiune.

Preasfinția Voastră, Prea Milostiv Episcop și Arhipăstor, smeritul novice Serafim, Episcop de Oryol și Sevsky.”

Curând, catedrala a devenit preocupată de decretul privind căsătoria civilă. La următoarea ședință a Consiliului, a fost rostit următorul discurs de către prof. prot. A.P. Rozhdestvensky: „Comisia înființată la ultima ședință a Consiliului de ieri a luat în considerare proiectul de Definiție a Consiliului, care a fost deja propus Sfântului Sinod, iar acum vă este oferit din nou într-o ediție corectată și modificată. Comisia, după dezbaterea proiectului, propune Consiliului să ia următoarea hotărâre cu privire la decretul căsătoriilor: „Consiliul așa-zișilor comisari ai poporului a publicat decrete privind divorțul și căsătoria civilă (ziarul Guvernului Muncitoresc și Țăran provizoriu). 1917 A” 36 și 37). În aceste decrete, emise nu numai fără comunicare cu Biserica Ortodoxă, ci și cu totală nesocotire a cerințelor credinței creștine, se introduce divorțul pe cale civilă, numai la o singură cerere a ambilor soți sau chiar a unuia dintre ei, și astfel în mod deschis. calcă în picioare sfințenia căsătoriei, care poate fi încetată de autoritatea bisericească doar în anumite cazuri, excepționale, dar ca regulă generală este indisolubilă, după învățătura Mântuitorului nostru (Mat. XIX). Între timp, în sensul acestor noi reglementări civile, persoanele divorțate au posibilitatea de a încheia noi căsătorii civile, încheiate printr-o simplă intrare în instanță, și nu există interdicție ca fiecare să se căsătorească de câte ori vrea. În grija pentru mântuirea copiilor Bisericii Ortodoxe, Sfântul Sinod îi cheamă să facă o distincție strictă între legile civile și cele

bisericești și declară că aceste decrete nu vor fi niciodată recunoscute de Biserică.

Prin urmare, Sfântul Sinod stabilește: ï) o căsătorie bisericească nu poate fi desființată de autoritatea civilă; este o solutie

[redacted] [redacted]kv

Biserica nu recunoaște căsătoria ca fiind valabilă, iar cei care desface o căsătorie bisericească cu o simplă declarație din partea autorităților seculare sunt vinovați de profanarea sacramentului căsătoriei; 2) persoanele aflate într-o căsătorie nedizolvată de Biserică și care încheie o nouă căsătorie civilă se fac vinovate de poligamie și adulter; astfel de căsătorii nu numai că nu vor primi niciodată recunoașterea și sfințirea bisericească, dar constituie un păcat grav, pentru care, conform regulilor bisericești, se impun penitența și excomunicarea din Sfintele Taine. (87 drepturi ale Sinodului al VI-lea Ecumenic, 77 drepturi ale Sfântului Vasile cel Mare); h) înregistrarea în instituții civile (sau așa-numita căsătorie civilă) pentru cei care doresc să se căsătorească nu poate înlocui căsătoria bisericească; toate căsătoriile civile ale creștinilor ortodocși care nu intră în conflict cu regulile canonice trebuie să fie sfințite cu o binecuvântare a bisericii.

Consiliul Bisericii face apel la copiii Bisericii Ortodoxe să nu intre pe calea largă a păcatului care duce la distrugere și să-și amintească că vor suporta mânia lui Dumnezeu și condamnarea Bisericii”.

CAPITOLUL VII.

În legătură cu decretul despre separarea dintre biserică și stat, decret care nu a fost acceptat de conștiința consiliului, a început o agitație și organizare intensă pentru a, dacă nu a elimina, apoi a atenua consecințele decretului — a început propaganda bisericească. . În acest moment, presa bisericească s-a sărăcit foarte mult - se publică organul oficial al catedralei „Buletinul Bisericii”, precum și „Buletinul Bisericii-Eparhial Petrograd”, acesta din urmă desfășurat cu mult talent, atrăgând cele mai bune forțe bisericești reacționare. .

În primul număr al acestui ziar (27 februarie 1918) citim într-un articol incolor al Prof. Gr. Prokhorov, specialist în St. Ambrozie din Milano, care după revoluție s-a transformat într-un „adevărat” publicist pe tot felul de probleme ecleziastice și neecleziastice, a evaluat decretul. Nu este vorba că autorul a fost definitiv împotriva decretului până la capăt, dar în același timp scrie următoarele rânduri: „în ceea ce privește interzicerea bisericii de a dobândi

proprietăți și imobile, nerecunoașterea drepturilor unei persoane juridice. entitate pentru biserică, aceasta nu poate fi considerată altfel decât un fapt de persecuție a bisericii cândva Sf. Rus'. Nu au cerut politicienii din zilele noastre chiar și în timpul țarismului libertatea de exprimare, de presă, de întrunire și de sindicate? Si ce? După ce au câștigat puterea, ei privează biserica de drepturile oricărei uniuni. Fiecare sindicat are drepturi de persoană juridică, are dreptul de a dobândi proprietăți și imobile; nu, darămite o uniune imensă este de neconceput fără capital. În caz contrar, trebuie să moară sau, în cel mai bun caz, să lâncezeze în mizerie.

statie. Știm cum stâlpii socialismului științific ne-au învățat să vedem și să tratăm religia. Acum teoria își găsește completarea în practica corespunzătoare. Și practica este de a distruge fiecare religie în toate modurile posibile. Singura consolare este că majoritatea poporului rus rămân credincioși și nu vor permite minorității să-și bată joc de altarele lor. Dar deocamdată există persecuție. Bine? Poate avem nevoie de ea. Lăsați persecuția să împrospăteze și să reînvie biserica, care, așa cum spun slavofilii, stă în paralizie. Și apoi va străluci din nou cu o lumină care nu seara.”

Acestea sunt cuvinte de indignare și protest.

Și iată-ne.

Despre asta scrie talentatul tânăr reacționar, preotul N. Platonov.

„În apărarea credinței și a bisericii!”

Citiți aceste rânduri interesante. „În problema apărării intereselor bisericești în situația actuală a bisericii și a religiei, consiliile parohiale pot și trebuie să aibă o mare importanță, unindu-se în activitățile lor în apărarea credinței. Acum, adepții noii construcții a vieții vorbesc peste tot despre „avuția oamenilor”, despre controlul „poporului”, despre managementul „poporului”. Participarea oamenilor la treburile bisericii nu este nimic nou pentru biserică. Păzitorul credinței este poporul ortodox însuși, poporul bisericesc în unitate cu păstorii și arhipăstorii săi. Toată proprietatea bisericii a fost creată din dragostea și munca credincioșilor, totul este din acești bănuți pe care un ortodox rus a contribuit la lucrarea bisericii. O viață cu adevărat creștină în biserică va fi realizată chiar de poporul ortodox, deoarece puterea influenței practice a creștinismului asupra vieții oamenilor este determinată de întreaga viață a masei credincioși a societății bisericești. În fine, guvernarea în Biserica Ortodoxă aparține întregului popor bisericesc, deoarece chiar dacă arhipăstorii sunt conducătorii, atunci ei își primesc și numirea prin alegerea întregului popor credincios sau a reprezentanților acestora.

Dacă însăși ideea de „naționalitate” este atât de aproape de spiritul Bisericii Ortodoxe, atunci acum, conform condițiilor momentului, este necesar să identificăm clar și definitiv acest element populist în biserică. nu atât pentru biserică în sine, cât pentru „străini”.

[redacted] [redacted]MB

Acești „străini” (a se citi bolșevicii) încearcă acum să explice activitățile lor în relațiile cu biserica ca preocupare pentru bunăstarea oamenilor: „Proprietatea bisericii este declarată proprietatea poporului”. Dar despre ce fel de oameni vorbim? Dacă despre toată lumea, atunci în ce măsură, s-ar putea întreba, a participat „toți” oameni la crearea proprietății bisericii?

Dacă această proprietate este transferată la dispoziția poporului rus, atunci nu are rost să le transferăm ceea ce au avut întotdeauna cu ei și ceea ce au creat cu munca lor. Proprietatea bisericii nu este pentru preoți, nu pentru episcopi; este pentru oamenii bisericii înșiși, care o pot guverna cu propriile forțe.

Această idee despre libertatea în treburile bisericești, despre dreptul oamenilor bisericești la autoorganizare și autoguvernare în zona bisericii trebuie declarată tare și hotărât prin consiliile parohiale. Dacă un preot singur apără proprietatea bisericii și demnitatea bisericii, nu îl vor asculta. Și dacă oamenii din biserică își vor spune cuvântul „în pace”, vor asculta. Și mirenii ortodocși din fiecare biserică, din fiecare sat, din fiecare cătun trebuie să susțină drepturile bisericii libere. În fiecare parohie poți alege cu experiență. , oameni credincioși și iubitori de biserică care și ei vor forma un consiliu parohial la o anumită biserică, acesta va fi stăpânul tuturor treburilor bisericești dintr-o anumită parohie.Dar este de înțeles că dacă în fiecare sat, în fiecare parohie consiliul parohial actioneaza in felul sau, indiferent de ce face aproapele, pot exista intotdeauna greseli si putin beneficiu (sau chiar rau) pentru cauza.Este necesar ca intr-un centru sa cunoasca fortele pe care le au ortodocsii, sa cunoasca sentimentele ortodocșilor care domină pe plan local, astfel încât interesele a milioane de ortodocși să poată fi apărate în fața autorităților fără deosebire de partide.

Experiența unei astfel de unificări a fost deja dată în „Frăția Consiliilor Parohiale din Petrograd și Eparhie.” „Frăția” include multe consilii, iar munca „Frăției” aparent dă roade, unind și astfel întărind forțele. a ortodocşilor. Frăția nu luptă cu puterea consiliilor, ci se străduiește să asigure ca în domeniul vieții bisericești „toată puterea să fie dată consiliilor”. I Prin consiliile parohiale, poporul ortodox însuși.

va putea administra proprietatea bisericii în folosul credinței și al bisericii. Frăția se străduiește să dezvolte tactici uniforme pe teren, astfel încât poporul ortodox de pretutindeni să știe în mod egal ce și cum trebuie să facă. Îmbogățită de experiența teiilor care lucrează în

câmp și mențin contactul cu Frăția, poate și folosește cele mai bune mijloace posibile pentru a proteja drepturile bisericii.

Creați consilii parohiale, uniți-vă în raionul „Frăția Consiliilor Parohiale”, uniți-vă prin ele cu Frăția din Petrograd. Imediat, consilii parohiale, alăturați-vă frăției consiliilor parohiale unite din Petrograd și Eparhie, trimițând pe cineva de-al vostru pe nume a președintelui consiliului, protopopul N. S. Rudi cereri de afiliere și, dacă este posibil, delegați (trei per consiliu) la consiliul Frăției.

Frăția are acum sute de mii de ortodocși în spate și va lucra pentru apărarea credinței și a bisericii. Cine vrea să-și întărească vocea și să ajute în munca sa - alătură-te lui. Toate numeroasele consilii parohiale din Petrograd și din Eparhie să devină o singură familie prietenoasă, unită frățesc în apărarea cauzei bisericești.

Gândiți-vă la asta, preoți și toți creștinii ortodocși, atât bărbați, cât și femei.

Ai grijă de biserică!”

Aceasta este proclamația unuia dintre organizatorii întreprinderii larg concepute. Și problema, desigur, nu este religioasă, nu creștină. Căci unde și când a învățat Hristos să „protejeze” proprietățile bisericești și altele asemenea, din punct de vedere religios, fleacuri? Nu a declarat Hristos că tot ceea ce este exterior este lipsit de valoare? Aici, cu siguranță, statul, pământesc este înlocuit în loc de cel spiritual, după Evanghelie, pentru nevoi.

Dar aceasta este sarcina sediului suprem al contrarevoluției bisericești-stat – consiliul.

Dorința de a înlocui ideologia socialismului cu o ideologie pur bisericească (care, desigur, nu are nimic în comun cu creștinismul real). Preotul N. Smirnov discută despre asta, visând să contrasteze internaționalul cu o uniune a parohiilor și comunităților de muncă care se contopesc în biserica universală.

[redacted] [redacted]M

Dar acestea sunt teorii. Iată practica.

Pe 2 martie se deschide Congresul Eparhial al Clerului și Mirenilor din Petrograd. El rezolvă o serie de probleme pur ecleziastice, dar din ele trece imediat la probleme politice și, bineînțeles, în primul rând la decretul despre separarea bisericii și a statului. Președintele Congresului Prot. N. F. Ornatsky propune să se alăture hotărârii consiliului asupra acestui decret, care, desigur, este acceptat fără nicio controversă.

Dar, pe lângă aceasta, s-a mai afirmat că „vocea credincioșilor cu privire la decret ar trebui să fie viguroasă și puternică”. Nu trebuie

să uităm că biserica nu sunt doar preoții și câțiva ipocriți în jurul lor, așa cum încearcă unii să-și imagineze, ci există întregul popor credincios al bisericii. Clerul trebuie să se unească cu poporul, trebuie să devină mai aproape de ei, iar poporul însuși va începe să apere credința și biserica.

Între timp, centrul dă noi directive, adâncind decalajul dintre guvernul sovietic și biserică.

Acesta este decretul Patriarhului și al Sfântului Sinod din 28 februarie 1918, nr. 65.

Acesta este celebrul mesaj care a pus întreaga biserică sub legea marțială în sensul literal al cuvântului, care a dus, conform statisticilor, în 1414 ciocniri sângeroase cu puterea sovietică.

Iată întregul mesaj;

„Preasfințitul Patriarh și Sfântul Sinod au avut o judecată cu privire la predarea păstorilor duhovnicești și a tuturor copiilor credincioși ai Bisericii Ortodoxe a lui Hristos instrucțiuni în raport cu împrejurările timpului prezent.

Rezolvată: noile condiții ale vieții bisericești cer conducătorilor bisericești, în special celor locali, o atenție extremă și eforturi intense pentru a desfășura lucrarea spirituală în mod corespunzător și cu succes, indiferent de obstacolele întâmpinate și chiar de persecuții. Sfântul Sinod și Preasfințitul Patriarh au indicat direcția generală în care ar trebui să se desfășoare acum activitățile păstorilor spirituali. Acum, chemându-i la auto-activitate în aceste circumstanțe dificile, să-i învețe, ca avertisment asupra posibilelor consecințe ale sutei lor.

rons, din cauza ignoranței, acțiunilor eronate și pentru îndrumare în cazuri perplexe, următoarele instrucțiuni:

O chemare către păstori.

ï. Războinicii sunt chemați să păzească ferm asupra Sfintei Biserici în timpul dificil al persecuției, să încurajeze, să întărească și să unească credincioșii în apărarea libertății călcate în picioare a credinței ortodoxe și să întărească rugăciunile pentru mustrarea celor pierduți.

2. Păstorii trebuie să îndeplinească inițiativele bune ale credincioșilor, menite să protejeze biserica.

Organizarea laicilor.

3. În toate bisericile parohiale și extraparohiale, este necesar să se organizeze uniuni (colective) de enoriași și pelerini, care să protejeze sanctuarele și proprietatea bisericii de invadare.

4. Aceste uniuni trebuie să aibă sarcini și denumiri educaționale și caritabile, ele pot fi conduse de un laic sau preot, dar nu trebuie să fie numite biserică sau religioasă, întrucât toate bisericile și societățile religioase sunt private prin noul decret de drepturile unui drept legal. entitate.

5. În cazuri extreme, aceste uniuni se pot declara deținători ai proprietății bisericești pentru a o salva de a fi luată în mâinile unor neortodocși sau chiar neortodocși. Lăsați templul și proprietatea bisericii să rămână în mâinile oamenilor ortodocși, credincioșilor în Dumnezeu și ai devotaților bisericii.

Despre mănăstiri.

6. Stareții, starețele și frații mănăstirilor, schiturile monahale și gospodăriile organizează uniuni (colectivități) similare din locuitorii din jur și pelerinii permanenți ai mănăstirii și toți devotații mănăstirii.

Despre instituțiile de învățământ.

7- Liderii și studenții din instituțiile de învățământ religioase trebuie să se unească strâns cu părinții elevilor și angajaților din sindicate (colectivități) pentru a proteja instituțiile de învățământ de

[redacted] [redacted]a

captarea și asigurarea activităților lor ulterioare în folosul bisericii și al poporului ortodox.

8. Aceste sindicate trebuie să pretindă și să se străduiască în toate modurile posibile pentru ca structura instituțiilor de învățământ să rămână neschimbată până la ordinele speciale din partea autorităților bisericești.

9. Profesorii de drept din instituțiile de învățământ laice trebuie să exercite toată influența posibilă asupra consiliilor pedagogice și parentale, astfel încât să apere ferm predarea Legii lui Dumnezeu în instituția de învățământ și să întâmpine la jumătatea lor orice bună inițiativă în favoarea educației religioase. si antrenament.

Despre violența împotriva clerului.

10. Îndepărtarea cu forța a preoților și a clerului din parohie sau a mănăstirilor din mănăstiri nu trebuie permisă deloc. În cazul înlăturării forțate a clerului de către enoriași sau străini din locul pe care îl ocupă, autoritatea diecezană nu le înlocuiește locurile și cere refacerea celor îndepărtați în drepturile și în locurile lor. Orice nemulțumire față de un preot sau un membru al clerului trebuie semnalată autorităților spirituale, care singure au dreptul, după

examinarea cazului, să îndepărteze pastorii și clerul din turma parohială.

Și. Dacă se descoperă că îndepărtarea cu forța a avut loc prin mașinațiunile unuia dintre membrii clerului, cel vinovat de aceasta este supus unui proces episcopal și a unei pedepse aspre: duhovnicului i se interzice slujirea în preoție, iar psalmistul este alungat din clerul.

Despre confiscarea bunurilor bisericii.

12. Vasele sacre și alte accesorii de cult să fie protejate prin toate mijloacele de profanare și furt, iar în acest scop nu trebuie scoase inutil din depozitele bisericii, iar acestea din urmă să fie aranjate în așa fel încât să nu poată fi ușor deschis de tâlhari.

13. În cazul încercării de a sechestra vase sacre, accesorii de cult, metrici bisericești și alte bunuri bisericești, nu trebuie să renunțați de bună voie la ele, deoarece: a) vase sacre și accesorii de cult.

[redacted]•[redacted]·BBµ·BB··BBBBBβββββB sfinţiţi de uz bisericesc m şi un mirean nici măcar nu trebuie să le atingă; b) registrele sunt necesare în scopuri pur ecleziastice, dar autoritățile laice înseși trebuie să se ocupe de producerea lor dacă sunt necesare; c) proprietatea bisericească aparține sfintei biserici, iar clerul și întregul popor ortodox sunt doar paznicii acesteia.

14. În cazurile de atac de către tâlhari și invadatori asupra proprietății bisericii, poporul ortodox ar trebui să fie chemat să apere biserica, să tragă alarma, să trimită mesageri etc.

15. În cazul în care selecția are loc, atunci cu siguranță ar trebui să întocmiți un act despre aceasta, semnat de martori și un inventar detaliat al persoanei selectate, indicând pe nume persoanele care au făcut selecția și să raportați imediat acest lucru eparhiei. Autoritățile.

Despre pedepsele bisericești.

16. Toți cei care se răzvrătesc împotriva sfintei biserici, care provoacă profanarea sfintei credințe ortodoxe și care pun mâna pe bunurile bisericii sunt supuși, indiferent de persoană, excomunicarii.

17. Excomunicarea din biserică se impune celor vinovați de către instanța celei mai înalte autorități bisericești sau instanța episcopală.

18. Excomunicarea se impune fie indivizilor, fie societăților sau populațiilor întregi pentru faptele lor fără de lege.

19. Dacă anumite persoane, societăți sau sate sunt supuse excomunicarii, atunci ele sunt anunțate de preot în biserică într-una din duminici sau sărbători.

20. Dacă în actul de excomunicare nu sunt menționate pe nume anumite persoane, ci sunt indicate doar acțiuni ostile bisericii, care implică excomunicarea făptuitorilor, atunci preotul are responsabilitatea de a stabili cu strictețe asupra căruia dintre enoriașii săi se încadrează excomunicarea.

21. Toate persoanele care au săvârșit fapte care duc la excomunicare din biserică, precum și toate persoanele supuse în mod special acestei pedepse, trebuie să fie supuse tuturor pedepselor impuse de biserică celor excomunicați.

22. Cei excomunicați din biserică nu pot fi admiși personal nici la sfintele taine, nici la rugăciunile și rugăciunile bisericești.

[redacted] B

bam. Nu au voie să ajungă la St. împărtășania, sacramentul căsătoriei nu poate fi săvârșită pentru ei, iar rugăciunea preotului de acasă nu poate fi săvârșită. Aceștia sunt lipsiți de toate drepturile bisericești în general și nu ar trebui să li se permită să participe la nicio biserică sau întruniri religioase. În caz de moarte nepocăită, ei sunt lipsiți de înmormântarea creștină.

23. Credincioșii nu trebuie să intre în comunicare cu cei excomunicați din biserică, decât în cazuri de extremă necesitate și ignoranță.

24. În ceea ce privește persoanele excomunicate din biserică, preoții nu trebuie sub nicio formă să relaxeze pedepsele impuse de autoritățile bisericești, amintindu-se că pentru relaxare și neglijență ei înșiși sunt supuși pedepsei bisericești.

25. Dacă cel excomunicat se pocăiește și se întoarce la preot, acesta din urmă nu trebuie să ridice imediat excomunicarea, ci trebuie să se asigure mai întâi de puritatea și sinceritatea pocăinței și apoi, după ce a raportat acest lucru episcopului său, să aștepte o decizie de la acesta. .

26. A returna pe cei excomunicați la sânul Sf. Biserica nu a fost ipocrită, ci reală, a fost necesar să fie extrem de precautǎ și să nu se grăbească în rezoluție.

27. Numai în cazul unei boli care amenință viața celui excomunicat, preotul, potrivit conștiinței sale pastorale, îl poate cinsti, la cererea sa personală, cu sacramentul pocăinței și al împărtășirii Sf. secrete, dar cu un raport indispensabil despre aceasta către Episcop.

Despre căsătorie și divorț.

28. O căsătorie bisericească poate fi precedată sau însoțită, la cererea soților, de o înscriere în cărțile civile (ceea ce acum se numește căsătorie civilă): această înscriere nu interferează cu nunta bisericească dacă nu există obstacole canonice. la el.

29. Dar dacă așa-numita căsătorie civilă anterioară nu a fost desființată, sau dacă a fost desființată, dar a fost deja a treia căsătorie, atunci unei astfel de persoane ar trebui să i se refuze consacrarea noii sale, ca și cum a patra, căsătorie printr-un sacrament bisericesc. .

30. Pentru a atesta că nu există piedici în calea căsătoriei, preotul este obligat să ceară semnătura mirilor, precum și patru martori care să ateste că nu există piedici canonice în calea căsătoriei; Mai mult, aceștia pot prezenta și probe scrise, care în original sau copie rămân la caz. Toți cei care se căsătoresc fac o mărturisire prealabilă, indiferent de următorul post.

31. În condițiile de mai sus, duhovnicul nu răspunde pentru săvârșirea unei căsătorii ilegale; O astfel de responsabilitate revine în întregime soților înșiși și martorilor care au semnat actul.

Lucrări de birou în biserică.

32. Până la ordinele speciale din partea autorităților bisericești, este necesar să se țină cu strictețe evidența nașterilor, căsătoriilor și deceselor în registrele de nașteri, căsătorii și decese, conform ordinului acceptat.

33. Culegerea de informații statistice prin tipărituri și raportarea certificatelor de la autoritățile civile nu este obligatorie pentru tipărituri. Dar, în același timp, reprezentanților autorităților civile trebuie să li se permită să revizuiască registrele bisericești pentru a elibera certificatele de care au nevoie, sub supravegherea unuia dintre membrii clerului*.

Acest decret nu numai că se află în contradicție totală, literală, cu decretele guvernului sovietic, împotriva căruia este îndreptat, dar conține și un plan de organizare a rezistenței fizice la acest guvern cel mai urat. Dacă luăm în considerare autoritatea patriarhului, atunci excesele sângeroase din 1414 despre care statisticile le vorbesc drept consecințe ale cartei patriarhale nu sunt deloc surprinzătoare.

Slavă Domnului, sângele nu este vărsat peste tot. Dar parohiile încep să se organizeze din plin, iar această organizație se construiește pe principii departe de a fi pur religioase. Vă prezint mai jos un articol foarte caracteristic, din acest punct de vedere, în Buletinul Eparhial Petrograd nr. 6." Nu este sete de revenire la vechiul sistem, ci mare ireconciliere față de cei care au dus la revoluția din octombrie, și pe

care autorul îi numește „atei și ucigași ai lui Hristos*, îndemnându-i să-i trateze „cu prudență”, fără a le oferi informații despre treburile lor bisericești și parohiale, deoarece „trebuie să ne amintim că unificarea și

[redacted]În Duminica Ortodoxă Poporului le este frică de toți apostații de la credință”.

Voi cita integral acest articol de frunte al uneia dintre figurile principale ale Frăției Consiliilor Parohiale: este profund caracteristic acelui moment. Articolul se intitulează „Ce ar trebui să facă un laic ortodox într-o parohie” și sună: „În prezent, se formează noi formațiuni parohiale, se observă simpatie pentru viața parohiilor și probabil mulți laici ortodocși au o întrebare: ce poate fiecare Credinciosul creștin face în folosul și folosul parohiei sale și prin aceasta întreaga Biserică Ortodoxă?

Suntem mulți dintre noi ortodocși, sunt printre noi credincioși din toate clasele și pozițiile sociale, dar ne simțim și ne recunoaștem prost legătura reciprocă unii cu alții și, prin urmare, suntem cu toții slabi și oameni care au apostaziat de Dumnezeu și disprețuiesc Biserica lui Hristos face ceea ce pot doar dori. Toți creștinii ortodocși împreună și fiecare în parte au o mare sarcină: să ajungă la o înțelegere între ei, să-și găsească fratele, să se apropie de el și să se unească cu el. Pentru aceasta, oricine căruia îi este dragă credința și care vrea ca patria sa să redevină „Sfânta Rusia” trebuie să afle în casa în care locuiește, în slujbă, în atelier, în general, unde își câștigă pâinea, cine. este ortodox și de altă credință, în special cei care merg la biserică, care țin sărbătorile și posturile, care încearcă să trăiască conform credinței lor. Trebuie să depuneți toate eforturile pentru a stabili cunoștință și prietenie cu astfel de oameni, să le acordați atenție și ajutor în treburile lor, numiți și alegeți-i în toate funcțiile și faptele, în general, prin toate mijloacele bune pentru a crea o legătură între credincioși.Cei care sunt de altă credință, în special cei care hulesc credința noastră, trebuie tratați cu prudență, nu nu vă împrieteniți cu ei, nu le dați informații despre biserica voastră și treburile parohiale și, în general și prin toate mijloacele, preferați oamenii de credință și biserică.

Toți credincioșii trebuie să se adune împreună în bisericile lor și să-și organizeze viața conform învățăturilor credinței lor. Ateii și ucigașii creștini au respins sfânta noastră credință și biserica, este dezgustător pentru ei. Prin urmare, toți aceia pentru care viața modernă fără Dumnezeu este grea trebuie să se despartă de ei și să-și aranjeze propriile vieți, nu lăsați.

Biblioteca „Runiverse”

B ·······

Cred în ea dușmanii credinței și ai Bisericii lui Dumnezeu. Pentru a face acest lucru, laicii ortodocși trebuie să ceară clerului lor să

organizeze întâlniri în care credincioșii să se poată întâlni împreună și să cadă de acord asupra tuturor treburilor lor. Toți oamenii din biserică trebuie să învețe să-și vadă frați unul în celălalt, indiferent de ce ținută poartă fratele nostru, în ce apartament locuiește, dacă este educat sau plebeu, învățat sau analfabet. Numai unind pe toți ne putem întări și ne putem ridica din marea cădere și distrugere generală în care ne aflăm cu toții.

Oamenii ortodocși care se unesc în parohii trebuie să aranjeze cea mai largă asistență reciprocă în toate treburile lor.

Este necesar să creăm cooperative alimentare parohiale, în care să fie membri doar ortodocși, pelerini ai uneia dintre bisericile lor, trebuie să ne creăm propriile școli, care să fie sub controlul deplin al părinților, ortodocși", unde copiii noștri ar fi să fim învățați și învățați așa cum ne-am dori noi înșine și nu am tolera hărțuirea pe care o trăim acum. Poporul ortodox trebuie să-și creeze propriul tribunal parohial, unde fiecare enoriaș să poată găsi adevărul în caz de neînțelegere cu fratele său. Fiecare laic ortodox putea apela la această instanță parohială în caz de ofensă din partea unui confrate ortodox care a profitat de poziția sa oficială și de proprietate pentru rău. În fața acestei instanțe, toată lumea ar fi cu adevărat egală. Această curte ar fi un păzitor cu adevărat fratern și milostiv al adevărului în treburile umane.

Nu ne dorim o întoarcere la vechiul sistem, când un rus ortodox era sclav și cerșetor în țara natală. Ne dorim libertatea, egalitatea și fraternitatea poporului rus ortodox. Dorim ca rusul ortodox să devină stăpânul pământului natal, sfințit de rugăciunile strămoșilor săi și luptat cu sângele lor de dușmanii externi și interni. Dar trebuie să ne amintim că unirea și învierea poporului ortodox este îngrozitoare pentru toți apostații de la credință, pentru toți cei care sunt reci la credință, pentru toți cei care s-au desprins de pământul natal.

Oamenii credincioși au încă multe de făcut pentru viața lor, pentru sufletul lor, pentru patria lor. Dar uniți-vă în tâmplele voastre

oameni buni, în numele Mântuitorului Hristos. Uniți-vă pentru a vă organiza întreaga viață conform învățăturilor Domnului nostru Isus Hristos. Îndepărtați-vă de atei și judecata lui Dumnezeu va fi împlinită asupra lor, „ca Datan și Abiron, pe care pământul i-a înghițit pentru răzvrătirea lor împotriva profetului lui Dumnezeu Moise. Dați-vă unii altora o mână frățească, iertați-vă unii altora greșelile în numele credinței voastre, uniți-vă într-o singură frăție în numele Mântuitorului Hristos, iar puterea Lui ne va ajuta în toate treburile noastre și ne va învăța în toate căile noastre"*.

Iată un program de contracarare organizată la adresa autorităților. Revoluția este recunoscută, dar nu și cea bolșevică, cei din urmă sunt atei și ucigași de Hristos. Prin urmare, trebuie să vă construiți întreaga viață în afara sistemului lor. Bolșevicii au propria lor școală, biserica, spre deosebire de ei, are nevoie de propria ei școală

(și deloc de una pur religioasă); trebuie să ne creăm propriul Comisariat al Poporului pentru Alimentație – cooperative ortodoxe; trebuie să-ți creezi propria instanță, spre deosebire de tribunalul popular; iar cu o astfel de organizare, revoluția se va prăbuși, va fi înghițită de pământ, adică. biserica mobilizata.

Acestea sunt parțial intențiile acestei organizații, Frăția Sovietelor, în care au evitat cu grijă să invite cler progresist.

Articolul a apărut pe 13 aprilie.

Luna aceasta, la Petrograd are loc o intensă muncă contrarevoluționară a bisericilor.

Pe 7 aprilie, clerul reacționar a ținut o întâlnire la Bursa Kalashnikov pe problema bisericii și a societății.

KK Chernosvitov a vorbit despre rolul pozitiv al bisericii, meritele ei în trecutul Rusiei, în special în epoca tătarilor și vremea necazurilor. Autoritatea morală a unor sfinți precum Mitropolitul Filip și Patriarhul Hermogene a fost ridicată. Birocratizarea bisericii care a început cu Petru i-a diminuat autoritatea și semnificația. Decretul din 21 ianuarie urmărește să submineze vitalitatea bisericii prin privarea acesteia de drepturile unei persoane juridice. Biserica nu se poate să nu se apere, ea luptă pentru drepturile și libertatea ei cu demnitate, iar simpatia societății este de partea Bisericii.

Prot. M. P. Cheltsov a vorbit despre trezirea comunității bisericești. Biserica este reconstruită pe principii conciliare larg publice – participarea intelectualității, care în Rusia

[redacted] [redacted]în

Acesta a fost întotdeauna un credincios, deși în felul ei (căutător de Dumnezeu), aici este de dorit mai ales. Patriarhul și ierarhii pot vorbi acum autorităților cu autoritate, deoarece societatea și oamenii sunt în spatele lor. Svyash. N.V. Chepurin în discursul său a dezvoltat gândul acelor idei înalte pe care biserica le poartă pentru vindecarea societății noastre: ideea crucii, jertfei și slujirii, spre deosebire de ideologia de clasă a sechestrului, profitului și dușmăniei. Biserica nu se sfiește de pământ, nu se desprinde de interesele pământești; Interesele naționale și de stat sunt mereu aproape de ea.

A. S. Sudakov a spus că prin forța lucrurilor, biserica și societatea au fost aruncate într-o singură tabără. Partițiile se prăbușesc – nu două tabere, ci una. Un lucru, o singură sarcină: religios și moral, și împreună recuperarea socială și civilă și salvarea unei Rusii frânte și chinuite. Cheia acestei recuperări este unirea unei minți luminate și a unei conștiințe puternice. În spatele paginilor triste ale rușinii și înfrângerii noastre într-un război fără precedent, trebuie scris un nou capitol al istoriei: renașterea Rusiei. Chiar dacă Golgota, Săptămâna Patimilor este încă înainte, mai există bucuria Bunei Vestiri și speranța învierii.

La această dezbatere, figura centrală invizibilă a fost Patriarhul Tihon, acest nou centru de restaurare pentru toți cei care au urât revoluția.

Această ideologie este transparentă și de înțeles; Poporul rus este obișnuit să vadă unirea inextricabilă a monarhului și a bisericii. Când monarhul a murit, era firesc ca patriarhul, șeful bisericii, să atragă toată atenția acestor reacționari, care au încercat să folosească în continuare biserica în planurile lor politice întunecate.

Dar un fapt interesant este că oamenii care nu aparțin deloc Bisericii Ortodoxe încep să graviteze către patriarhul Bisericii Ortodoxe Ruse.

Sâmbătă, 31 martie, reprezentanți ai adepților credinței protestante care trăiesc în Rusia – procurorul Consistoriului General Luteran, J. Gentner, și un membru laic al consistoriului, baronul Reingold-Mirbach – s-au prezentat la mitropolitul Benjamin și i-au prezentat mitropolitului. cu o adresă de salut către Patriarhul Tihon, explicând că le-a fost greu să-l trimită prin poștă sau să-l livreze personal la Moscova și, prin urmare, îl deranjează pe Mitropolit cu cererea de a trimite adresa la destinație.

U'211 _

[redacted]

Iată conținutul textual al adresei:

„Sfinția Ta, Preasfinte Doamne.

Adepții religiei protestante care trăiesc în Rusia, unde biserica lor, după ce și-a găsit un adăpost primitor de la sfârșitul secolului al XVI-lea și înflorind sub umbra statului rus, numără acum până la patru milioane de copii spirituali, au trăit o experiență emoțională și dintotdeauna. -tristete tot mai mare evenimentele care s-au abatut pe marea noastra tara in ultimul timp nenorociri: un razboi nefast, o zdruncinare a fundamentelor sistemului politic si, in final, incalcari ale libertatii intregii Biserici Crestine a Patriei noastre si, mai presus toate, Biserica Ortodoxă.

În zilele unor astfel de încercări grele, mai mult decât în alte vremuri, conștienți de unitatea întregii Biserici a lui Hristos și de inutilitatea oricăror încercări de edificare a statului care ar fi împotriva acesteia, subsemnații adepții confesiunii protestante simt nevoia sinceră de a-și exprima Bisericii Ortodoxe Ruse, în persoana Sfinției Voastre, profunde sentimente de indignare față de violența săvârșită împotriva ei și, în același timp, speranță fermă pentru o eliberare grabnică de prigoana care a avut-o, după spusele evanghelistului Ioan: „Căci fiecare naștere a lui Dumnezeu biruiește lumea – și aceasta este biruința care a biruit lumea: credința noastră.”

Timp de secole, prin toate ororile și tot întunericul istoriei ruse - războaiele de apariție, jugul mongol, vremea necazurilor, iobăgie -

singura mângâiere și sprijin, singura lumină a culturii mondiale pentru poporul rus a fost lumina pe care Biserica a adus în ea, în propriul cuvânt: „Lumina lui Hristos luminează pe toți”.

Nu există nicio îndoială că și acum începutul adevăratei treziri a Rusiei și dezvoltarea rodnică a culturii sale nu poate fi decât învierea în inimile fiilor săi a credinței dătătoare de viață în Hristos Mântuitorul, singura temelie de neclintit a tuturor. uniuni umane, de la familie la stat.

Transmițând Sfinției Voastre expresiile tuturor acestor sentimente și urări calde de succes de-a lungul întregii lucrări a Conciliului Pantorusesc al Bisericii Ortodoxe, încheiem cu cuvintele Apostolului: „Nimeni nu poate pune altă temelie decât cel care minte, 2 I 2

acolo este Iisus Hristos. Adresa a fost semnată de președintele Consistoriului General Evanghelic Luteran, de membrii săi laici, de numeroși reprezentanți ai consiliilor bisericești luterane ale parohiilor reformate franceze, precum și de pastori ai bisericilor luterane.

Toate aceste fenomene le-au dat încredere reacționarilor bisericești că majoritatea poporului rus este pentru unirea dintre biserică și stat și că „bolșevicii își vor rupe capul în biserică.” Aceasta a fost o opinie universală și este susținută de liderii bisericii. Opinia este „prelucrată” în direcția potrivită clerului contele Prohorov, care în articolul său: „Prima noastră sarcină” scrie în acest moment: „Poziția Bisericii Ortodoxe în Rusia de astăzi, în special conform ultimul decret prin care se anunță separarea bisericii de stat și trecerea bisericilor și a proprietății bisericești în stăpânirea puterii de stat, nu poate decât să provoace întristare și jenă fie din punct de vedere al religiei, fie din punct de vedere al rațiunii de stat.

Din punct de vedere religios, este trist că statul nostru primordial ortodox abandonează creștinismul, odinioară sfânta noastră Rusă se declară deschis păgână, adică. ea refuză construcția ideală a vieții, pentru că vrea să urmeze un astfel de serviciu doar sclav nu celor mai înalte valori ideologice de semnificație eternă, ci doar realității celei mai prozaice și crude - stomacul plin. Idealul piere și Baal triumfă, abandonându-L pe Dumnezeu pentru a sluji lui Mamona. Pentru conștiința ortodoxă, precum și pentru conștiința creștină în general, acesta este un fapt inacceptabil, motiv pentru care Sinodul Bisericii s-a pronunțat atât de hotărât împotriva decretului și a celor care îl decretează. Decretul nu poate decât să provoace confuzie din punctul de vedere al minții statului.

S-a subliniat deja în presa seculară că războaiele pe care statele le-au declarat asupra religiilor nu i-au condus niciodată pe inițiatori la victorie – aceasta este, ca să spunem așa, o teză de principii. În ceea ce privește starea actuală a lucrurilor, nu admitem cu hotărâre ideea că majoritatea poporului rus, care a fost religios și ortodox din timpuri imemoriale, ar sta de partea celor care pledează pentru separarea bisericii și a statului. Confirmare indirectă

Vedem dovada acestui lucru în faptul că decretul nu este pus în aplicare cu strictețe și încercările, de exemplu, de a lua Lavra lui Alexandru Nevski din biserică, întâmpinând o rezistență unanimă din partea oamenilor, nu s-au mai repetat.” Și apoi autorul vorbește despre necesitatea organizării într-un singur întreg parohial, care era, după cum am văzut, sarcina stringentă a bisericii, după porunca lui Tihon și a personalului său.Această problemă este discutată la nesfârșit în paginile presei spirituale. (Pe lângă cler, vorbesc și mirenii: Kraveți, Mihailovici etc.) Și Frăția consiliilor parohiale își desfășoară activitatea.

Continuă și agitația politică a clerului individual.

Astfel, în sala societății de difuzare a cunoștințelor în spiritul educației religioase și morale, Sf. P. Polyakov citește în luna martie pe temele: „Religia ortodoxă și momentul politic modern” și alta: „Sloganuri politice în lumina Evangheliei”.

Ieromonahul Nikolai Yarushevici citește raportul „Gânduri despre Rusia” la Gimnaziul Prințului din Oldenburg.

Unii laici nu rămân în urmă în această direcție. Așa că, de exemplu, un anume K.F. Pavlov citește în clădirea consistoriului pe 1 martie un reportaj pe subiectul nevinovat „Sub clopotul postului”, unde își exprimă totuși gândurile despre gresie și revoluție.

În același timp, congresul eparhial al clerului și mirenilor a ales și Mitropolitul Veniamin l-a aprobat pe „comisarul pentru afaceri naționale” I.M. Kovsharov, care trebuia să fie responsabil cu „protecția intereselor de proprietate ale bisericii”.

Catedrala și-a continuat lucrările, dar, totuși, a atras puțină atenție din partea credincioșilor; de asta se plânge contele. Prohorov — biserica M. O. Menshikov. Dar aceste bocete păreau să fie în zadar. Între timp, catedrala, înainte de întreruperea ședințelor (20 aprilie), a adoptat un curios, din punct de vedere politic, „Regulamentul parohiei ortodoxe”.

Potrivit articolului 5 din „Regulament” - „o parohie din Biserica Ortodoxă este o societate de creștini „ortodocși”, formată din cler și laici, cu reședința într-o anumită zonă și unite la biserică, făcând parte din eparhie, sub controlul canonic al episcopului ei diecezan sub

conducerea preotului-rector numit de acesta din urmă" În parohie (A 28) "conducerea treburilor parohiale într-o parohie ortodoxă se realizează, sub conducerea episcopului eparhial, de către rectorul parohiei, împreună cu alți membri ai clerului, parohul bisericii sau o persoană care o înlocuiește și cu ajutorul enoriașilor.” Alături de aceasta, are loc și „întâlnirea parohială”, la care participă „enoriașii de ambele sexe care au împlinit vârsta de 25 de ani și sunt înscriși în registrul parohial”. Potrivit 5 47, „ședințele parohiale au responsabilitatea de a discuta și rezolva toate treburile și problemele parohiale, de a dispune de capitalul și proprietatea parohiei, de a supraveghea prin persoane de încredere și alese: membri ai consiliului parohial, curatori și șefi ai instituțiilor parohiale pentru toți cei executivi. organelor, instituie autoimpozitare pentru întreținerea instituțiilor lor caritabile și a altor instituții." În 6o citim: „pentru conducerea treburilor parohiale și gestionarea proprietății parohiale se alege un consiliu parohial... pentru o perioadă de trei ani. „ iar în § io: „pentru un succes mai mare în realizarea în scopuri religioase, morale și ecleziastice - în scopuri publice, parohiile aceleiași eparhii se pot uni în uniuni.” „Afacerile sindicatelor se ocupă de: adunarea generală a uniunii, ca organ administrativ, iar consiliul sindicatului, ca organ executiv" loj).

Analizați aceste date de poziție. Parohia se consideră proprietar și administrator al proprietății parohiale. Între timp, conform decretului guvernului sovietic, toate proprietățile bisericești aparțin statului și, conform acordurilor, grupurile de credincioși le primesc doar pentru utilizare pe termen lung și, prin urmare, nu pot fi administratori ai proprietății parohiale, așa cum este catedrala ". Regulamente” înțelege, ignorând complet decretul sovietic. În organizarea uniunii de consilii vedem implementarea ideilor celebrului ordin (februarie) privind neascultarea de decretul privind separarea bisericii de stat.

Acest decret nu a fost pe placul nu numai de bisericii reactionari, ci si de unii socialisti. La Petrograd, pe 14 aprilie, a avut loc o discuție pe tema „Biserica și socialismul.” Vorbitorii au fost Kubikov, Potresov, Meyer, Axelrod și V. Sokolov. Vorbitorii au susținut că acum biserica este o victimă a clasei noastre

[redacted] în

lupta. Ea este alungată de un socialism fals înțeles, dar o schimbare de dispoziție a venit deja. Revoluția este o catastrofă a moralității, cinismul maselor întunecate, dar se apropie ziua în care „setea arzătoare de lucruri sacre”, care începe să sune mai tare și mai insistent în sufletul înșelat de bolșevici, va triumfa în sfârșit.

Potrivit socialistului Potresov, separarea dintre biserică și stat este o batjocură a socialismului. Sunt reforme care nu se introduc prin decret, dar este nevoie de consecvență. Atitudinea bolșevicilor față de biserică este plină de mizantropie.

Pe 8 aprilie, catedrala emite o definiție „cu privire la evenimentele* cauzate de persecuția în curs a bisericii ortodoxe.” Iată definiția:

„i. Să se stabilească jertfa în biserici în timpul slujbelor de petiții speciale pentru cei persecutați acum pentru ortodocși. credinta si biserica si pentru marturisitorii si martirii care si-au savarsit viata.

2. Săvârșiți rugăciuni solemne: a) rugăciune de pomenire pentru odihna răposatului împreună cu sfinții și b) mulțumire pentru mântuirea supraviețuitorilor.

Notă: În cadrul slujbei catedralei au fost săvârșite următoarele rugăciuni: o slujbă de înmormântare în biserica seminarului teologic pe 31 martie și o slujbă de rugăciune în Catedrala Mântuitorului Hristos pe 31 aprilie.

3. Stabiliți în toată Rusia o comemorare anuală de rugăciune în ziua de 25 ianuarie sau în duminica următoare (seara) a tuturor mărturisitorilor și martirilor care au murit în acest timp fioros.

4. Organizați în ziua de luni a celei de-a doua săptămâni de Paști în toate parohiile în care au fost mărturisitori și martiri care au murit pentru credință și biserică, procesiuni ale crucii către locurile de înmormântare, unde se săvârșesc slujbe solemne de recviem cu slăvire în cuvântul amintirea lor sfântă.

5. Prezintă binecuvântarea de la sfântul sinod tuturor mărturisitorilor.

6. Adresați-vă Sfinției Sale Patriarhul cu o cerere de a emite scrisori patriarhale binecuvântate celor care au suferit pentru credință și pentru biserică.

7. Tipăriți și distribuiți membrilor consiliului sacru pentru plecarea lor.

■a·····*·»··»······································
···
···
································ conduce de la Moscova un scurt mesaj despre cei care au suferit în aceste zile de persecuție pentru credința ortodoxă și pentru Biserică pentru împărțire între poporul ortodox.

8. Să ceară Preasfințitului Părinte Patriarh ca în cazurile de arestare a celor persecutați pentru credință și biserică, în viitor, conform procedurii deja aplicate astăzi, Preasfinția Sa să facă comunicări directe cu autoritățile locale cu privire la eliberarea acestora. arestați și totodată episcopii diecezani locali vor fi înștiințați de comunicările făcute.

9. Instruiți Administrația Superioară a Bisericii să raporteze informații și să înștiințeze populația ortodoxă prin publicații tipărite și cuvânt viu despre toate cazurile de persecuție a bisericii și violență împotriva mărturisitorilor de credință ortodoxă.

Yu. Emite o rezoluție conciliară separată privind situația juridică a bisericii în stat cu explicațiile necesare pentru răspândirea pe scară largă în rândul populației a unor concepte corecte despre relația dintre biserică și stat, mai ales necesare în vremurile frământate actuale ale curentelor ostile. Biserica.

Și. Luați măsuri pentru restituirea tuturor bunurilor confiscate ale bisericilor, mănăstirilor, instituțiilor și organizațiilor bisericești, inclusiv clădirilor instituțiilor de învățământ religios și consistoarelor.

12.   Să cheme în numele parohiei consiliului și organizațiilor eparhiale să protejeze persecutații și să elibereze pe cei închiși pentru credință și biserică și să ia măsuri pentru restituirea bunurilor confiscate ale bisericilor, mănăstirilor, instituțiilor și organizațiilor bisericești, inclusiv clădirilor de cult. instituții de învățământ și consistorii,

13.   A face apel la toți creștinii ortodocși, pentru a proteja împotriva furtului bunurilor bisericești, a restituirii a ceea ce a fost deja luat și a ocrotirii persecutaților: a) să formeze frății speciale de oameni devotați bisericii la parohie. biserici și mănăstiri, inclusiv membri ai consiliilor parohiale; b) întocmește, la ședințele frățești - parohiale, raionale, protopopiate, raionale și speciale, scrise corespunzătoare, cu semnăturile olografe ale participanților la ședință, verdicte (în 4 exemplare) în apărarea bisericii și a proprietății acesteia și înaintează aceste verdicte către Administrația Supremă a Bisericii, organele locale și centrale ale autorităților sovietice și, dacă este necesar,

dificultatea relațiilor directe cu aceștia din urmă, având în vedere persecuția evidentă a clerului și a prezbiteriilor bisericești, a fraților mireni, iar acolo unde nu există frății, a laicilor membrilor consiliilor parohiale; c) să lipsească încrederea și dreptul de reprezentare a trădătorilor din partea clerului și laicilor care acţionează în mod deliberat în beneficiul dușmanilor bisericii și d) să înființeze sub tronul patriarhal un consiliu întreg rus de comunități parohiale, care să unească toate comunitățile locale. forțele bisericești și își direcționează sistematic activitățile pentru a proteja biserica.

14.   Eliberează adeverințe speciale membrilor Sfântului Sfat cu o ofertă din partea consiliului către autoritățile eparhiale pentru a-i ajuta în informarea populației ortodoxe despre actele sinodului și în furnizarea acestora, cu binecuvântarea episcopului diecezan. și în unitate cu liderii bisericii locale, asistență și îndrumare în organizarea parohiilor și a altor frății, uniuni și comunități pentru a proteja interesele bisericii.

15. Instruiți Administrația Superioară a Bisericii să găsească modalități de a oferi asistență materială victimelor persecuției și familiilor acestora.

16. Instruiți comisiei formate de Sfântul Consiliu să comunice cu comisarii poporului să prezinte cererea acestuia din urmă de eliberare a tipografiilor centrale și locale sechestrate ale departamentului spiritual, astfel încât acestea să fie de acum încolo deservite de organizațiile bisericești-poporului și nu prin muncă angajată.

17. În numele Sfântului Sinod, informați prin rezoluție specială că Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse, în frunte cu Patriarhul și IPS ierarhi, format din reprezentanții aleși ai întregului popor ortodox, inclusiv țăranii, este singurul administrator suprem legitim al treburilor bisericești, păzitorul templelor lui Dumnezeu, al sfintelor mănăstiri și al tuturor bunurilor bisericești, care timp de secole a fost compusă în principal din ofrande voluntare ale credincioșilor și este proprietatea lui Dumnezeu. Nimeni, altul decât Sfântul Sinod și autoritățile ecleziastice autorizate de acesta, nu are dreptul de a dispune de treburile bisericești și de bunurile bisericești și, cu atât mai mult, oamenii care nici măcar nu mărturisesc

Credință creștină sau declarându-se în mod deschis necredincioși în Dumnezeu”.

Această decizie a Consiliului, extrem de importantă din punct de vedere al importanței politice, nu și-a atins scopul. Au refuzat să-l publice pe plan local. Nu au ascultat de consiliu. Până și Petrogradul, atât de devotat lui Tihon, a tăcut despre acest document. Cert este că întotdeauna au existat în biserică oameni care nu au fost de natură contrarevoluționară. Prezența unor astfel de elemente a perturbat într-o măsură semnificativă regimul Tihonov. Și asta a înfuriat Consiliul până la ultimul grad. În „definiția sa privind măsurile pentru a pune capăt dezordinii în viața bisericească” din 19 aprilie, Sinodul hotărăște: „judecând despre unii episcopi, clerici, călugări și laici care nu se supun și nu se împotrivesc autorității bisericești și se întorc în treburile bisericești către Autoritățile civile ostile bisericii și aduc apoi biserica, slujitorii ei, copiii și proprietățile ei se confruntă cu necazuri multiple – Sfântul Sinod îi anunță pe copiii credincioși ai bisericii, pentru ocrotirea credinței și evlaviei lor, și pe cei care au se desprind de adevărul bisericii sau care se frământă în el, cu un îndemn la pocăință, pe care astfel de neascultători și Sfântul Sinod, urmând poruncile Duhului Mângâietor al Adevărului, propuse în Cuvântul lui Dumnezeu și în apostolul, conciliar. și sfinții canoane ale Tatălui, condamnă pe adversarii Bisericii ca adversari ai lui Dumnezeu”. Urmează pedepsele. Pedepse severe: interzicerea, derocarea și chiar excomunicarea.

În aceeași „definiție” se află celebrul alineat trei: „clerul care slujește în instituțiile anti-bisericești, precum și cei care contribuie la punerea în aplicare a prevederilor decretului privind

libertatea de conștiință și a actelor similare ostile bisericii, sunt supuși la interzicerea preoţiei şi, în caz de nepocăinţă, sunt defrocate” (Ap. 62; VP Sun 12, 13; Pet. Apostol io).

Astfel, toți preoții loiali care se supun decretului guvernului sovietic sunt expulzați de consiliu! Interdicția religioasă de a fi un cetățean cinstit!

Tikhon nu a îndrăznit să efectueze acest atac nebun al consiliului.

La sfârșitul lunii mai, răspunsul Patriarhului Tihon la mesajul de mai sus al luteranilor, intitulat: „După credința protestantă în Rusia”, vine la Petrograd, în care

Rum Tikhon scrie: „Cu tandrețe spirituală, noi și Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe și Ruse am primit mesajul, plin de profund sentiment creștin, de la adepții credinței protestante din Rusia cu privire la vremurile grele care s-au abătut pe pământul rus și pe asuprirea opresivă și persecuția Bisericii Ortodoxe** (Rom. 8, }ț); După ce a auzit acest mesaj la ședința din 26 martie, Sfântul Sfat a decis să vă mulțumească prin smerenia noastră. Ascultând dictaturile inimii noastre, vă exprimăm sincera mulțumire ție și fraților tăi cu credință pentru dragostea și urările de succes în lucrările Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse și ne rugăm Domnului ca bunul iubitor de omenire nu te va lăsa fără o răsplată cerească pentru răspunsul tău plin de compasiune la durerile celor care caută mângâierea lui Hristos. În durerile și necazurile prigoanei care s-au abătut asupra Bisericii Ortodoxe, ne amintim neîncetat de Hristos Iisus, care dă bucurie „celor ce plâng și sunt persecutați pentru dreptate” (Mat. JI, 4, io), și noi cu fermitate. speranţa că Păstorul Ceresc „nu va lăsa să fim ispitiţi peste puterea noastră.” ** (I Cor. io, 13), dar fiind ispitit, el poate ajuta pe cei ispitiţi * (Evr. 2, i8). În deplină unanimitate cu dumneavoastră, mărturisim că pe toată lungimea drumului lor istoric, adesea întristat, poporul rus nu a putut decât să dobândească o dezvoltare spirituală și să-și împlinească chemarea lumii sub steagul crucii și al baldachinului bisericii; iar acum suntem invincibil încrezători că numai punând principiile dătătoare de viață ale Evangheliei lui Hristos ca bază pentru renașterea lor spirituală și politică, poporul rus va depăși încercările dificile aduse asupra sa de abaterea de la legămintele istorice ale credinței. si adevarul. Biserica Ortodoxă, care și-a dat mereu puterea și bogăția pentru mântuirea copiilor săi și a binelui pământului natal, și acum nu se oprește nici la martiriul slujitorilor săi și nu se va opri în viitor la nicio jertfă pentru renașterea patriei și pentru reînnoirea spiritului lui Hristos în conștiința inimilor poporului rus. Lucrările Sfântului Sinod, bazate pe Cuvântul lui Dumnezeu ca piatră de temelie, pun o bază solidă pentru organizarea și întărirea vieții bisericești și, unindu-și copiii credincioși în gardul bisericii, ei vor avea o contribuție puternică la restabilirea unităţii şi puterii patriei. În mesajul dvs. amabil am dori, de asemenea, să vedem corect

[redacted] [redacted]a·

o garanție că creștinii de toate credințele, împreună cu noi, își vor pune puterea pentru binele patriei și se vor mișca împreună pentru a rezista „în armura deplină a lui Dumnezeu” (Efes. g 6, ii) „porților iadului” (Mat. ib, iv) și cu lumina lui Hristos să împrăștie Rusia învăluitoare întunericul luptei lui Hristos, pentru ca „în anul favorabil al Domnului” (Luca 4:19) în pășunea comună a singurei turme a lui Hristos. (Ioan, io, 9, ib) pentru a-ți îndeplini mântuirea spre slava lui Dumnezeu. Amin. Tihon, Patriarhul Moscovei și al întregii Rusii" .

Lucrarea energică a frăției consiliilor parohiale din Petrograd și eparhie continuă. După ce a apărut cu binecuvântarea și constrângerea Moscovei, așa cum am discutat mai sus, acest sediu al Tihonovshchinei începe să treacă la poziția de centru administrativ și spiritual suprem pentru Petrograd. Ea, această frăție, începe să se amestece deschis în treburile eparhiale, trimițând cei mai de seamă reprezentanți ai săi la adunarea eparhială: Prot. Vl. Un. Pokrovsky, N.V. Nikanorov și A.A. Ostrovsky. Mai mult, având în vedere faptul că „Frăția este o reprezentare care funcționează continuu a oamenilor bisericești din eparhie”, a cerut, „ca reprezentanți ai organelor de administrație eparhială, în cazurile necesare, să poată fi invitați de Frăție să discute în comun. problemele apărute și să informeze despre progresul lucrării administrației diecezane. Prin urmare, însăși temelia Frăției ar trebui să i se acorde dreptul de a prezenta adunării diecezane punctele sale de vedere asupra proiectelor prezentate spre discuție la adunarea eparhială”. În cele din urmă, frăția a decis că „întrucât activitățile Frăției îmbrățișează toate aspectele vieții diecezane, Frăției ar trebui să i se acorde dreptul de a avea reprezentanții săi în toate instituțiile eparhiale generale, de exemplu, instituțiile de învățământ religios, instituțiile de caritate, o fabrică de lumânări. , etc.” Asemenea rezoluții de stabilire a Frăției la înălțimi extraordinare, au fost primite la 20 mai în legătură cu sosirea lui Tihon la Petrograd, sosire a cărei sosire era așteptată până la 30 mai. „Frăția trebuia să organizeze această vizită și să pregătească biserica și opinia publică pentru Această opinie a fost procesată și de reprezentanți din alte regiuni, cu totul încă nebisericești.

Deci, pe 12 mai, la școala Tenishevsky D. S. Merezhkovsky

M·ΐНП·I····η··I···I··H····III···III·····I·I

a susținut o prelegere intitulată „Rusia va fi” (intelligentsia și poporul). Programul prelegerii, apropo, a inclus următoarele întrebări: „Nebunia atee instantanee a poporului; un tip care trage în împărtășire; închinarea poporului; a țarului ca Dumnezeu; închinarea inteligenței față de popor ca Dumnezeu, - două blasfemii. Criza creștinismului și a socialismului. Condiția prealabilă religioasă pentru renașterea națională a Rusiei".

Ideea principală a prelegerii este de a stabili o legătură incontestabilă între principiile sociale și religioase în viața popoarelor și necesitatea unei premise religioase pentru renașterea națională a Rusiei: conform lui Merezhkovsky, oamenii sunt corpul, iar patria este sufletul. Poporul rus și-a pierdut sufletul, uitând de religia lor și a devenit dușmanul sufletului și al patriei. A venit avocatul Spitsberg și a spus: Dumnezeu este un burghez! Și s-a instalat nebunia atee a poporului, ai cărui reprezentanți, într-un acces de nebunie religioasă, trage în sacrament, icoane, cler... Principala sursă care reglementează viața și direcționează viața publică și de stat ar trebui să fie religia. În religie există doar o soluție la toate întrebările vieții - umanitatea. Poporul rus, majoritatea necultă, are un instinct religios, dar nu are conștiință religioasă. Inteligentsia, creierul poporului, era atee și în acest spirit a căutat să educe poporul, subminând fundamentele religiei. Atenția inteligenței s-a îndreptat spre răsturnarea autocratului, a monarhului, pentru a face apoi din popor un astfel de autocrat, pentru a schimba o sclavie în alta. Cantitatea nu poate fi înlocuită cu calitate și nu trebuie să uităm că Hristos a fost condamnat printr-un vot majoritar... Inteligența, după ce a îndumnezeit poporul, a rămas acum fără zeul-popor și nu știe unde să-și pună capul obosit și rănit. ... Catastrofa rusă face parte din catastrofa globală, catastrofa creștinismului, criza religiei. Și numai în percepția inevitabilității întoarcerii către religie și în crearea unei noi inteligențe, Merezhkovsky vede cheia renașterii naționale a Rusiei.

Seara de reportaje pe tema „Biserica și societatea” la Cursurile superioare pentru femei (Bestuzhevsky) a atras, de asemenea, atenția generală. Există o serie de vorbitori aici. Prot. F. D. Filonenko spune

despre trezirea vieții în biserică, care până de curând era încătușată și paralizată. Acum nimic nu împiedică inteligența să meargă la biserică. Dar biserica trebuie să-și extindă și sarcinile. Biserica, potrivit lui S. N. Bulgakov, ar trebui să găzduiască nu numai o casă pentru persoanele cu dizabilități și o pomană, ci și un atelier, un studiu și un studio de artă. Asemenea lui Dmitri Karamazov dintr-o temniță a închisorii, oamenii ruși credincioși în orice împrejurări vor cânta un imn spiritului și vor proclama „Osana lui Hristos.” Profesorul Ivan Mikhailovici Greve a remarcat că revoluția noastră a avut loc fără Dumnezeu, fără rugăciune, fără clopote. S-a dovedit a fi fără idealurile de libertate, egalitate, fraternitate... Inteligența noastră este puțin religioasă. Dar trebuie să prețuim mai mult credința. Trebuie să ridicăm steagul religiei mai sus în numele salvării națiunii. Nelegiuire, nebunia, disiparea sunt strâns legate între ele. Religia nu este un produs al ignoranței, nu este o invenție, este sufletul culturii". Ea este sufletul neamului, un neam viu care are propriul chip. Biserica este paznicul unității națiunii.Nu o internațională mecanică, ci unitatea organică a națiunii și a întregii omeniri este posibilă numai prin religie și biserică.Inteligentsia trebuie să meargă la religie, să ajute biserica.

Profesorul O. A. Dobiash-Rozhdestvenskaya a subliniat că inteligența era într-un fel legată de biserică. Nu poți să arunci din viața ta, de exemplu, o căsătorie la biserică sau să uiți clopotele de Paște. Mulți, neobservați de la sine, s-au hrănit cu înțelepciunea și frumusețea veșnică a religiei și a bisericii. Dostoievski poate fi numărat printre părinții bisericii. Forțele cerești servesc în mod invizibil în creațiile artistice ale lui Nesterov, Vrubel, Rimsky-Korsakov. Cu toate acestea, inteligența a dat puțin bisericii și a apreciat-o puțin. În loc să lucreze în cadrul bisericii, eliminând neajunsurile vieții bisericești, ea a părăsit biserica, așa cum a părăsit statul. Între timp, biserica a fost mereu alături de oameni în momentele grele ale istoriei lor. Și acum ea este alături de noi în Săptămâna Mare a vieții rusești. Trebuie să avem grijă de biserică și să protejăm rămășițele bogăției noastre culturale.

A. G Sudakov a remarcat valorile înalte pe care biserica le poartă pentru vindecarea cetățeniei noastre bolnave: conștiința datoriei, simțul conștiinței, ideea de sacrificiu și iubire frățească.

[redacted] [redacted]a

Rus' a fost construit în jurul altarului. Revoluția ireligioasă s-a dovedit a fi mai nefondată și și-a supraviețuit utilitatea în ceața sângeroasă a tiraniei, crimei, jafului și interesului propriu. Din durere și întristare, din mare, mare tristețe a zilelor noastre, oamenii merg la biserică. Prin experiență amară, ei își dau seama că fără credință, fără altar, nu se poate construi nici viața personală, nici socială, nici civilă . Forțele distructive demonice se sparg lângă zidurile bisericii. Speranța renașterii Rusiei este într-o uniune puternică a conștiinței și rațiunii, a bisericii și a societății, a religiei și a culturii.

Petrogradul aștepta cu nerăbdare sosirea lui Tihon.

Între timp, Tihon la Moscova continuă să-și urmeze politica contrarevoluționară. Deci, deputații ale muncitorilor de la munte. Dmitrov Tihon a propus să stabilească o zi specială de rugăciune, când el însuși, împreună cu ei, să-i ceară lui Dumnezeu iertare pentru păcatele fiilor Rusiei, exprimându-și deplina încredere că marea noastră patrie, prin Hristos și biserica sa, trebuie să fie cu siguranță. renăscut și reînviat la o nouă viață liberă.

Presa bisericeasca cu satisfactie!*! constată faptul că la 29 aprilie 1918 a fost ales în Ucraina hatmanul Skoropadsky, care, întâmpinat de oameni, s-a deplasat în piața din fața Catedralei Sf. Sofia, unde a avut loc o slujbă solemnă de rugăciune, săvârșită de episcopul Nikodim și clerul orășenesc cu proclamarea de mulți ani către hatmanul Pavlo. În manifestul transmis poporului ucrainean, hatmanul proclama „Ortodoxia ca religie de stat, dar tuturor celorlalte religii li s-a dat libertate deplină1*.

În același timp, în Rusia au început pogromurile evreiești. După cum notează Krasnaya Gazeta în nr. 68: „sclavii capitalului, înfrânți de revoluție, caledinițiii, dutovițiii, trădătorii poporului și înșelatorii – preoții încearcă să folosească metoda veche, încercată și testată a gardienilor țariști. – incitarea maselor întunecate, inconștiente împotriva evreilor.” Iar „Viața nouă”, prin gura lui Desnitsky (nr. 94), reproșează clerului „că a sfințit orice fel de reacție, că a binecuvântat orice fel de pogrom”. O parte a clerului - Rev. N.P.Egorov, prot. Eu și N. Drozdov am protestat împotriva acestor fapte triste. Problemele politice atrag neobosit atenția clerului.

Așadar, pe 17 mai, la Catedrala Prințului Vladimir din Petrograd, K. I. Fedyushin oferă un raport pe tema „Gânduri și impresii despre revoluția din februarie în legătură cu problema poziției bisericii și a atitudinii sale față de revoluție”.

În cele din urmă, vine ziua primei (și ultimei) vizite a lui Tihon la Petrograd. Opinia publică a fost alimentată tot timpul. Ideea de patriarhie, complet străină de conștiința religioasă rusă, a atins inimile mici chiar și după restaurarea patriarhului. Și nu din motive pur religioase se organizează grandioasa întâlnire a lui Tihon, care a costat sume enorme. Acest lucru se poate aprecia cel mai bine din editorialul Buletinului Eparhial al Bisericii din Petrograd - „Triumful triumfurilor” (nr. ib): „Sărbătoarea bisericească se extinde și crește... Iar zilele șederii Patriarhului vor rămâne o sărbătoare de neuitat pentru Petrograd, care a trăit atâtea momente teribile, de coșmar. Un gol a apărut în întunericul din jur. Printre strigătele frenetice ale vrăjmășiei și răutății satanice, gemetele deznădejdei, printre suspinele deznădejdii și tristeții care se năpustesc de pretutindeni, s-au auzit atât de clar cuvintele de dragoste frățească, mângâiere și încurajare. Pentru cei istoviți, chinuiți și nemângâiați, au străfulgerat cuvintele apostolice, atât de necesare, atât de revigorante: „stați în credință, îndrăznește-te, fii tare!” Ca umezeala dătătoare de viață pe un pământ uscat, cad în inimile oamenilor . oameni obosiți. Ei mângâie. ()invigorează. Înnoiește. Citește discursurile patriarhului . Gândește-te din nou. Afundă-te în ei. Câtă speranță de bucurie se trezesc cuvintele lui. Ce credință adâncă și puternică se aude în ei. „Intunericul vieții va trece”, spune marele preot al Bisericii Ruse, „norul întunecat se va risipi”, „focul sfânt al credinței va mântui patria” și „din nou lumina lui Hristos va străluci și va lumina pe suferinta Mamă Rusia”, „ poporul rus se va ridica, ca Iov din putregaiul lui”... Acum nu mai există neîmbrățișat, care se întinde pe mii de mile de la mare la mare, o singură, mare și puternică Rusia. A fost aruncată în țărână. Mâinile altora. iar alţii l-au sfâşiat. În loc de Rusia - Siberia şi Ucraina, Don şi Kuban, Caucaz şi Volyn. Toate părţile Rusiei unite care au căzut. Dar în îndepărtata, aspră Siberia, a binecuvântat Ucraina, în evlaviosul Volin, pe malurile Kubanului și Donului, în munții și văile Caucazului, credința este încă vie. Această credință unică a făcut cândva un mare miracol: o dată

să-i aducă laolaltă pe Rus' zdrobit, împrăștiat și războinic cap la cap. Și credem că miracolul se va întâmpla din nou. Și dacă suntem muți, atunci „noua, viitoare Rusia1”, așa cum a spus Sfântul Patriarh într-unul dintre discursurile sale, va vedea acest miracol. Și deja începe acum. Semnele ei au apărut. Oamenii încep să vadă lumină. marea se întinde spre biserică, ca spre un debarcader liniştit, spre lumina strălucitoare a unui far. Şi „în chiar împrejurarea în care credincioşii de aici şi de pretutindeni”, spune Sfinţia Sa, „s-au unit în jurul bisericilor şi fac nu le lăsați să fie jignați, acesta este marele viitor al bisericii noastre.” și al întregii noastre patrii.” - „În luptă îți vei găsi dreptul *”, strigă liderii socialismului. „În credință îți vei găsi mântuirea, poporul rus”, ne-a spus, la sosirea sa, în discursurile sale, singurul conducător al Bisericii Ortodoxe, Sanctitatea Sa Patriarhul All-Rusiei Tihon.

Tikhon a fost întâmpinat solemn. Dar >i ■ oficial. Oamenii nu au fost afectați. Patriarhia este străină de popor. Am fost la slujba lui Tihon în bătălia Sfântului Isaac.Nu a existat nicio ridicare. Degeaba preotul Platonov, într-un discurs lung și zguduitor, încălzește inexistentele sentimente religioase și patriotice ale credincioșilor. Atât liturghia, cât și procesiunea din jurul catedralei sunt lipsite de orice animație de masă. Da, clerul conservator era fericit. Da, acești cop-revoluționari, patrioți și naționaliști din viziunea lui Tikhon și-au început răzbunarea politică. Dar poporul, în ciuda numeroaselor injecții de patriotism și dragoste față de patriarh, ca purtător al ideii patriotice, „a ținut tăcut*”... Adevărat, a fost pus în scenă. Dar cât de mult efort s-a cheltuit pentru asta! Și ce propagandă! Iată discursul către Tihon al protopopului catedralei H.I'. Smiryagin." „Sfinția Voastră, Hristos a înviat! Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului. În numele întregii eparhii a Petrogradului, am marea cinste de a saluta Sfinția Voastră cu sosirea dumneavoastră în capitala noastră pentru mângâiere și încurajarea tuturor creștinilor ortodocși care trăiesc aici în timpul dificil pe care îl trăim acum de persecuție împotriva bisericii ortodoxe și a clerului ei.Sperăm că sanctuarul tău ne va încuraja și ne va încuraja în aceste zile grele să luptăm și mai mult împotriva persecutorilor Biserica Ortodoxă În timpul existenței patriarhilor în Rusia, Dvs., Sfinția Sa, per

te···

Majoritatea patriarhilor au vizitat orașul mântuit de Dumnezeu Sf. Petra. Vino în pace, preasfânt ales al lui Dumnezeu, la această mănăstire a hramul orașului nostru, Sf. Fericitul Mare Duce Alexandru Nevski - o mănăstire care a suferit recent de dușmanii Ortodoxiei și chiar a fost pătată cu sângele unuia dintre slujitorii preoți ai lui Dumnezeu. Dumnezeu să se ridice din nou și să-și împrăștie vrăjmașii! „

Patriarhul a slujit de mai multe ori. Patriarhul a fost cinstit în celebra fraternitate a consiliilor parohiale. Aici sunt rostite discursuri reacţionare de către episcopi, protopopi şi laici. Tihon răspunde la toate acestea cu remarci și discursuri adecvate.Cel mai interesant discurs al Patriarhului Tihon în Catedrala Lavrei Alexandru Nevski, la sosirea sa la Petrograd: „Prin aranjamentul providenței lui Dumnezeu, prima mea vizită la tine ca patriarh coincide cu zilele sfârşitului Paştelui. Sfânta Biserică urmează să lase deoparte pentru multă vreme minunatele și minunatele cântări de Paști.Astăzi încă auzim chemarea ei biruitoare: „Hristos a înviat", dar mâine seară în bisericile noastre vor fi alte cântări, solemne, dar la în același timp, cu un indiciu de tristețe – imnuri care slăvesc Înălțarea Domnului, iar în coincidența acestor evenimente, în această schimbare de experiențe și stări, inimile noastre sunt pline de bucurie cu o nuanță de tristețe liniștită, care a învăluit inimile sfinților apostoli când s-au despărțit de învățătorul lor divin. În această coincidență, avem o lecție despre cum fiecare bucurie „este parte din întristare." Și când am intrat în acest oraș sfânt, când am văzut marea mulțime de oameni care s-au întâlnit eu, era bucurie în inima mea că credința ortodoxă nu s-a împrăștiat printre poporul rus!Dar, pe de altă parte, văzând teii atinși, am observat și niște lacrimi pe ei.Și, de fapt, acest oraș are de mult Mi-a fost cunoscută. Știam asta când am studiat la academia locală, dar eram întotdeauna obișnuită să o văd oarecum diferit. Și acum, când vizitam acest oraș, mi-am amintit involuntar de cuvintele profetului Ieremia, cum plângea cândva Ierusalimul , numind-o „o văduvă care a văzut zile mai bune, dar experimentează umilință". Este imposibil să nu observi ofilirea acestui oraș. Împreună cu întreaga noastră patrie, el îndură mari necazuri și reproșuri. Marea Rusie, care a uimit întreaga lume cu isprăvile sale, zace acum neputincioasă și suferă umilință

Și, desigur, fiecare credincios rus nu poate să nu simtă întristare. Cu toate acestea, durerea noastră nu poate fi incomensurabilă. Așa cum apostolii, despărțindu-se de învățătorul lor, și-au propus să predice cu bucurie, tot așa să nu ne pierdem inima, să nu ne pierdem inima, să nu deznădăjduim. În însuși faptul că credincioșii de pretutindeni s-au unit în jurul bisericilor lor și nu le supără, așa cum a fost cazul dumneavoastră, aceasta este garanția marelui viitor al Bisericii noastre Ortodoxe și al întregului nostru popor. Când în urările cu care am fost întâmpinat aici, la porțile acestei sfinte mănăstiri, s-au auzit cuvintele: „Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului", mi-am amintit cuvintele lui Iisus Hristos adresate Ierusalimului: „ Oh, dacă acest oraș ar ști acum care servește să-l salveze." Dar privesc la tine cu mângâiere, pentru că știi în ce constă mântuirea noastră. Mântuirea este în Biserica lui Dumnezeu, în credința noastră în Dumnezeu. Ea este singura care ne poate salva și ne eliberează de nenorocirile care ne năpăsc pretutindeni. Desigur, sunt necesare și transformări și reforme. Dar nu acesta este punctul principal. Principalul lucru este renașterea sufletului nostru, trebuie să avem grijă de asta în primul rând. Așa cum îndelung-răbdătorul Iov a pierdut tot ce avea, a fost chinuit, a suferit, a suferit, dar nu și-a pierdut credința în Dumnezeu și această credință l-a mântuit și i-a înapoiat

tot ce a fost pierdut și pierdut, tot așa Domnul ne-a îngăduit să răbdăm mult. suferința, reproșul și insultele, ne-au permis să pierdem mult din ceea ce aveam înainte. Dar dacă doar credința ortodoxă ar fi puternică, dacă poporul rus n-ar fi pierdut-o. Totul se va întoarce la el, totul va fi al lui, și el va învia, ca Iov din putregaiul lui. Atâta timp cât există credință, statul nostru va rămâne în picioare. Focul aprins al geloziei lui Dumnezeu va salva patria noastră, dar această mântuire trebuie căutată nu în sechestru, nu în îmbogățirea în detrimentul altuia, ci dimpotrivă, să ne străduim să ne ajutăm unii pe alții cu dragoste, „făcându-ne mai multă cinste unii altora. .” Un exemplu pentru noi este patronul ceresc al acestei sfinte mănăstiri și al întregului oraș - fericitul Mare Duce Alexandru Nevski. A trăit vremuri grele. Și-a apărat patria și credința ortodoxă de atacul asupra ei de la necredincioși. A fost forțat să meargă la Hoardă, acolo a îndurat umilințe, reproșuri și tot felul de greutăți, dar a rezistat cu curaj tuturor mașinațiilor inamicului și,

puternic în spirit, el însuși a câștigat victorii strălucitoare asupra dușmanilor săi chiar aici, chiar în aceste locuri în care ne aflăm tu și cu mine. Să ne rugăm lui, să ne rugăm cu credință și speranță pentru ajutorul și ocrotirea lui sfântă. „Cunoaște-ți pe frații tăi, Iosif al Rusiei, nu în Egipt, ci stăpânind în ceruri.”... Adu-ți aminte de țara noastră, cândva abundentă, care curgea „miere și lapte”, dar acum sărăcită. Mântuiește, sfinte al lui Dumnezeu, prin mijlocirea ta. înaintea tronului lui Dumnezeu toți slujitorii tăi credincioși care se încred în tine și se adăpostesc sub acoperișul tău sfânt.”

Acest discurs este platforma politică a lui Tikhon. Se pronunță la Petrograd, unde după revoluție, în ciuda șederii patriarhului la Moscova, a continuat să existe centrul ideologic și actual al vieții bisericești. Prin urmare, discursul programului capătă o semnificație deosebită. Dar sensul este același cu toate discursurile bisericii după revoluție în general, după Revoluția din octombrie în special: biserica va întoarce vechiul. Renovat, poate într-un alt fel, dar se va întoarce. Răzbunare prin biserică – acesta este sloganul reacției. Acesta este comportamentul contrarevoluționarilor bisericești.

Tihon a plecat la Moscova, iar după sosirea sa s-a deschis cea de-a treia sesiune a consiliului, din care nu am avut documente la îndemână (conform zvonurilor, au fost păstrate de unul dintre secretarii consiliului, dar nu le-am avut când scriind această carte). Lucrarea trebuie judecată din documente fragmentare și mesaje de la membrii individuali ai consiliului. Astfel, conform consiliului Mihail Glagolev, „a treia sesiune a început sub sabia lui Damocles; trebuie să lucrezi doar din conștientizarea importanței și necesității muncii.” Sabia lui Damocles sub forma lui Glagolev, în declarațiile presei sovietice, că catedrala era „un focar de activitate contrarevoluționară”. Una dintre primele probleme care s-au discutat la catedrală în cea de-a treia sesiune a fost evaluarea rezoluției consiliului Comisarilor Poporului conform căreia icoanele aflate în Kremlin, conform decretului, sunt proprietate națională.Pe baza acestui precedent, catedrala consacră un întâlnire specială închisă cu prezența

patriarhului pentru a dezvolta problematica împrejmuirii altarelor în biserici.

Lucrarea catedralei coincide cu răscoala socialist-revoluționară de stânga, când, odată cu lichidarea ei, puterea sovietică trece la represiunea împotriva contrarevoluționarilor. Bisericile au fost, de asemenea, avariate

mari contrarevoluționari: episcopul Hadronik de Perm (înainte de moarte, și-a blestemat dieceza pentru că nu l-a protejat), Hermogenes, episcopul de Tobolsk, Efraim, episcopul de Selenga, preotul Kudryavtsev, mirenii din Byalynitsky-Birulya și G.I. Polonsky și unii etc. Acest lucru a alarmat foarte mult catedrala. Se pun speranțe pe Tikhon pentru a-i elibera. În această vară, în legătură cu izbucnirea contrarevoluției, se pun mari speranțe pe Tihon. Astfel, Fiodor Pârnău, în articolul „Sarcinile noastre imediate*” (în „Petrograd Tserk. Vestnik”, nr. 20) scrie: „Trebuie să returnăm patria cu orice preț — aceasta este prima și principala noastră sarcină. : „ Este oare biserica capabilă de o asemenea sarcină? „Da, cu siguranță este capabilă, dacă doar copiii ei vor să o ajute în această mare construcție. Despărțită odată pentru totdeauna de stat, condusă de singurul său conducător — Patriarhul Moscovei și al Rusiei, Biserica își formează propriul stat — Statul lui Dumnezeu... În aceste vremuri tulburi, Dumnezeu însuși îi poruncește Patriarhului Moscovei. să devină colecționar și acuzator al pământului rus”.

În același timp, în tabăra străină, în tabăra contrarevoluției, cu toți acești Kolchaks, Denikins, el tutti quanti, clerul acționează ca un principiu politic activ, de altfel, agresiv, contrarevoluționar.).

Este suficient să ne amintim de munca lui Andrei, Episcop (în lumea prințului U de Khtom) al Ufa de lângă Kolchak și a tuturor acestor numeroase regimente ale lui Iisus, Maica Domnului etc., unde preoții conduceau masele în numele lui Hristos să lupte cu bolşevicii.

Aceasta este deja limita extremă a acțiunilor contrarevoluționare ale preoților care L-au uitat pe Hristos”.

La 30 august, catedrala emite un „decret privind protecția lăcașelor bisericești împotriva sechestrului și profanării blasfemii”: I. Sfintele biserici și capele cu toate obiectele sacre aflate în ele sunt proprietatea lui Dumnezeu, constând în posesia exclusivă a Sfânta Biserică a lui Dumnezeu în persoana tuturor copiilor ei credincioși ortodocși, în frunte cu ierarhia stabilită de Dumnezeu.Orice respingere a acestei proprietăți de la biserică este o sechestrare blasfemioasă și violență.

2. Fiecare creștin ortodox, prin însuși titlul său, are datoria de a face tot ce este la dispoziție și nu se opune

spiritul învățăturilor lui Hristos prin protejarea altarelor bisericești de sechestrarea și profanarea blasfemii.

3. Niciunul dintre creștinii ortodocși, sub pedeapsa de excomunicare, să nu îndrăznească să participe la confiscarea sfintelor biserici, capele și obiectele sacre conținute în ele din posesia reală a sfintei biserici.

4. Adunările bisericești-parohiale și ceilalți paznici ai proprietății sacre bisericești, neavând dreptul de a transfera bunurile bisericești din posesia bisericii, pot transfera, la cererea autorităților laice, numai inventarele bisericilor și obiectelor aflate în acestea. Dacă se dispune o inspecție a proprietății bisericii în numerar, ei trebuie să se asigure cu strictețe că inspecția este efectuată cu participarea clerului și a membrilor consiliului parohial sau ai frăției monahale și că atingerea obiectelor sacre de către persoane care nu au ordine sfinte. nu este permisă deloc.și intrarea în altarul necredincioșilor, ceea ce ar fi o blasfemie.

u. În sfintele biserici care au fost supuse sechestrului violent sau sacrilegiu, celebrarea serviciului divin poate fi încheiată prin ordin al autorităților diecezane locale.

6. În cazul neglijenței sau indiferenței vădite a enoriașilor față de confiscarea și profanarea lăcașurilor lor, bisericile acestor parohii se închid din ordinul episcopului diecezan local, iar săvârșirea cultului public, iar în cazuri excepționale, unele private. slujbele din parohie, încetează până când făptuitorii se pocăiesc deplin.

7· Sfintele biserici și alte obiecte sacre luate în posesia de autoritățile lumești pot fi acceptate de la acesta pentru depozitare și folosire corespunzătoare nu de către asociații aleatorii de tei care se autointitulează ortodocși, ci numai de parohiile, frățiile și alte organizații bisericești ortodoxe, cu permisiunea episcopului diecezan, pe temeiuri bisericești-canonice generale.

8. Parohiile și alte organizații bisericești care acceptă în posesia lor temple sfinte și obiecte sacre în condițiile de mai sus (articolul 7) pot, într-o declarație scrisă, la cererea autorităților lumești, să își asume responsabilitatea numai pentru: a) s, i integritate și siguranță primite de biserică i ·

ZAI

proprietate și b) pentru folosirea acesteia numai în conformitate cu scopul său religios și ecleziastic.

9. În cazul unei tranziții chiar temporare a unei biserici ortodoxe în posesia efectivă a unor persoane străine și ostile Bisericii Ortodoxe, împreună cu obiectele lor sacre care se ating, înainte de reluarea cultului într-un astfel de templu și convertirea obiectelor

sacre. la folosirea lor este necesară sfinţirea lor după ritul bisericesc stabilit.

io. Comunitatea creștinilor ortodocși, lipsită de biserică și de sanctuarele acesteia, se unește în jurul păstorului ei, care, cu permisiunea episcopului eparhial, poate săvârși slujbe divine, fără a exclude liturghia, într-o casă privată sau în alte locații adecvate.

Și. Obiectele necesare pentru cult sunt achiziționate în astfel de cazuri prin donații voluntare de la credincioși, iar vasele sacre pot fi fără decorațiuni pe ele și veșminte din țesătură simplă: să știe tuturor că Biserica Ortodoxă prețuiește sanctuarele sale. conform semnificației lor interioare și nu de dragul valorii materiale, și că violența și persecuția sunt neputincioși să-și ia comoara principală - credința sfântă, garanția triumfului său etern, căci „aceasta este biruința care a biruit lumea , credința noastră” (I Ioan 5:4).

Această definiție a apărut ca un supliment la definiția Consiliului „cu privire la proprietatea și economia bisericii” din 24 august 1918, care sună după cum urmează:

„i. Proprietatea aparținând instituțiilor Bisericii Ortodoxe Ruse constituie proprietatea sa comună.

2. Cea mai înaltă autoritate asupra dispunerii proprietăților bisericești aparține Sfatului Sfânta Biserică a Rusiei.

3. Instituțiile bisericești individuale care dețin proprietăți prin drept de proprietate dispun de aceasta în conformitate cu regulile bisericii, decretele Consiliului Bisericii All-Rusiei și ordinele celei mai înalte administrații bisericești, sub supravegherea acesteia din urmă.

4. Regulile bisericești privind proprietatea și economia bisericii sunt emise de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse și, sub autoritatea acestuia. De către Administrația Supremă a Bisericii în limitele drepturilor acordate acesteia din urmă.

$. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse exercită conducerea și controlul asupra proprietății și economiei bisericești prin instituții înființate de acesta, acționând pe baza prevederilor speciale referitoare la acestea, aprobate de Sfântul Sinod.

6. Sfântul Sinod și cea mai înaltă administrație bisericească, în limitele drepturilor care îi sunt acordate, pot impozita proprietățile și veniturile instituțiilor bisericești individuale și pot stabili alte tipuri de taxe și impozite pentru nevoile generale ale bisericii.

7- Stabilirea taxelor și a altor tipuri de impozitare pentru nevoile bisericii se acordă și instituțiilor bisericești individuale în limita drepturilor care le sunt atribuite.

8. Bunurile mobile și imobile aparținând instituțiilor bisericești, inclusiv sumele de bani, pot fi folosite numai în scopuri corespunzătoare scopului instituției bisericești care deține proprietatea.

Ș. Fondurile alocate pentru nevoile Bisericii Ortodoxe din vistieria statului sunt cheltuite în scopul propus: evidența și raportarea acestor sume se efectuează pe baza regulilor generale de stat existente pe această temă.

10. Instituțiile la care se face referire la articolul 5 înaintează anual către Administrația Supremă a Bisericii rapoarte privind gestionarea și proprietatea bisericii; Aceste rapoarte sunt puse la dispoziția publicului.

11. Rapoartele privind gestionarea și proprietatea bisericii în perioada interconsiliului sunt transmise de către Administrația Supremă a Bisericii pentru a fi luate în considerare de către Consiliul Sfânta Biserică a Rusiei.”

Un document uscat... Dar descifrează-l. Fiecare linie a acesteia este o negare a puterii de stat existente.

Contrarevoluția bisericească acționează nu numai prin apeluri la pogrom, ci și prin astfel de rezoluții uscate și concrete. Ambele „definiții” de mai sus neagă în mod fundamental decretul privind separarea bisericii și a statului. Și aceasta nu este altceva decât o discuție practică și o prescripție despre cum să ocoliți acest decret urat: conform decretului, toate proprietățile bisericii aparțin statul.

[redacted]·B·································^

Conform definiției conciliare – biserica însăși. Potrivit decretului, fondul bisericesc unificat este exclus. Conform definiției consiliului, chiar și raportarea bisericii-stat a acestui fond de numerar este menținută. Într-un cuvânt, acțiune absolut flagrantă, evidentă, anti-statală - asta sunt aceste definiții conciliare aparent plictisitoare, de parcă nu ar avea prea multă semnificație.

Dar acestea sunt deja ultimele „lucrări” ale consiliului.

Răscoala Levs-SR i-a pus parțial pe biserici pe gânduri. Faptul că a fost lichidat atât de ușor i-a forțat pe bisericești să coboare tonul, dar, în același timp, se continuă lucrările de întărire a pozițiilor contrarevoluționare deja luate. Odată cu dispariția vieții bisericești la Moscova, lovește cu intensitate la Petrograd.

Frăția consiliilor parohiale își reface rândurile și se nivelează. Este ales un nou sediu al frăției – consiliul acesteia. Include luptători deja dovediți împotriva inițiativelor sovietice; Kovalevsky, Troitsky, Sudakov, prot. Rudinsky, Rev. Ked-ripsky, Vishnyakov, Kovsharov, Molchanov, Zasypkin, Nikanorov și Panchulidzeva. Permiteți-mi să vă

reamintesc că sarcina principală a acestei frății a fost să se opună decretului privind separarea bisericii și a statului. Prot. a fost ales președinte al consiliului de administrație. N.S. Ru-ipnsky, care a confirmat din nou această sarcină a frăției în următoarele expresii: Suntem acuzați de faptul că frăția se străduiește pentru putere. Nu! Aceasta este o concepție greșită profundă: frăția nu caută nicio putere. Sarcina noastră principală este să reînvie viața parohială și activitățile locale, să unim toți conducătorii parohiei prin legături de strânsă unitate fraternă, să ne sprijinim reciproc nu numai moral, ci, dacă este necesar, și material. Vremurile sunt acum grele și periculoase pentru viața bisericii, este necesară unitatea tuturor fanilor credinței și a bisericii, a tuturor celor care se îngrijesc de binele ei. Este necesară o apărare comună, prietenoasă, a proprietății bisericii, iar acest lucru se realizează cel mai bine printr-o organizație atât de puternică precum frăția consiliilor parohiale. Și credem că, mai devreme sau mai târziu, toți pastorii și laicii vor înțelege marea idee de fraternitate, așa cum a înțeles-o și a aprobat-o adunarea eparhială extraordinară, acceptând ipotezele conturate de frăție" și de frăție, sub înțelepții.

cu îndrumarea și grija arhipăstorului nostru, el își va sluji serviciul în folosul eparhiei și al bisericii noastre natale".

Noul sediu a condus o nouă campanie. Pe 29 iulie deschide o ședință extraordinară a consiliilor parohiale. Subiectul întâlnirii a fost problema măsurilor de protejare a credinței și a bisericii în vederea circularei Comisariatului pentru Învățământ din regiunea de nord privind scoaterea din școli a obiectelor de venerație religioasă. Întâlnirea a fost extraordinară. La ea au participat nu doar creștinii ortodocși, ci și reprezentanți ai bisericilor anglicane, romano-catolice, evanghelice luterane și reformate, un imam musulman și un rabin evreu. După cum scrie recenzorul oficial diecezan despre această întâlnire: „un pericol comun a sugerat un limbaj comun și a creat un front comun care unește pe toți cei care prețuiesc inspirația credinței și pe al cărui stindard este scrisă o luptă, neobosită, energică, împotriva violenței religioase. , împotriva încercării nebunești de a-L îndepărta pe Dumnezeu de oamenii chinuiți și chinuiți. Pericolul va trece, norii care atârnă atât de jos și atât de amenințători peste țara noastră se vor risipi; totuși, farmecul comunicării frățești a tuturor celor care se închină singurului Dumnezeu nu se va risipi.

Prietenii, camarazii în luptă, nu mai pot fi dușmani în munca pașnică. Deci tristețea se transformă în bucurie, iar printre tristețile prezentului se dezvăluie, ca fulgerele, speranța unui viitor vesel, vesel. Umbre bizare, înspăimântătoare, rătăcesc de obicei în întunericul de dinainte de zori."

Întâlnirea a fost deschisă de episcopul Gennady, care a declarat: „Întâlnirea noastră este neobișnuită. Ni se cere să credem altfel decât ne dorim. Aceasta este o privare de libertate de credință. Atacul deschis asupra credinței noastre ne-a forțat să ne adunăm pentru a lua

o decizie - cum ar trebui să ne raportăm la cele mai importante sanctuare ale inimii noastre, cum ar trebui să răspundem la ele.”

Cuvântul este dat Rev. Rudinsky, care declară că a fost imposibil să tăcem în privința acestei circulare și că este necesară o judecată asupra acestui ordin din punct de vedere pedagogic, juridic, social și religios. „Fie ca Domnul Dumnezeu să ne dea unitate în gânduri, să ne dea îndrăzneala de a ne ridica glasul în apărarea credinței”, a conchis protopopul Rudinski.

Urmează o serie de difuzoare. Kovalevsky spune, Kovsha spune

șanț, susținând că circulara contrazice decretul privind separarea dintre biserică și stat. Zasypkin regretă că nu îl avem pe Napoleon care ar putea lupta cu bolșevicii. Reprezentantul Vechilor Credincioși, Komarnipky, a declarat că Vechii Credincioși au hotărât ferm să „se culcă cu oasele lor”, dar să nu suporte icoane, să renunțe la toate subvențiile guvernamentale, la toate drepturile și beneficiile, ci să păstreze școala în ea. forma originală. După discursul englezului Lombard, reprezentantul confesiunii romano-catolice, onorabilul canonic Pr. Matsievici. „Ne-am adunat”, a spus Matsievici printre altele, „pentru a discuta împreună măsurile, cum să acționăm. Rezoluțiile sunt material de hârtie. Trebuie să ne gândim la modalități și mijloace de acțiune. Suntem o organizație bisericească puternică și, dacă acționăm cu o singură uniune spirituală, atunci multe pot fi generate și create. Ne naștem în organizația bisericească, dar facem nu ținem cont de puterea ei. Avem propria noastră armă invincibilă - acesta este focul dragostei lui Hristos, focul devotamentului față de Hristos. Avem o sabie - cuvântul bisericii și cuvântul Divinului, „Este este necesar acum să organizăm adunări mari de credincioși, trebuie să mergem la fabrici, să explicăm tuturor adevăratul sens al tuturor evenimentelor și acțiunilor nereligioase”. Pastorul Villegerode, imamul mahomedan Akhun Devlekanov și rabinul Eisenstadt vorbesc într-un spirit și un sens similar cu primii vorbitori. Li se alătură și pastorul Temap. Interesant este discursul celui de-al doilea preot romano-catolic, prelatul Butkevici. El spune că ideea „nu este că se vor aduna și vor vorbi. Nu, trebuie să ajungem la o decizie specifică, precisă. Sunt mai mult o persoană practică decât un filosof. Și, prin urmare, cred că este necesar să se creeze un comitet special pentru a disemina ideile de forță morală. Trebuie să intri în psihologia oamenilor care sunt angajați în reforme. Acum a fost proclamat sloganul democrației. Deci vom intra în psihologia democrației. Vocea oamenilor să fie auzită pretutindeni și atunci toată lumea va trebui să asculte această voce”.

Se adoptă o rezoluție către guvernul sovietic, care se încheie cu următorul alineat: „ședința extraordinară își exprimă în unanimitate protestul arzător împotriva posibilității de a scoate cu forța obiectele de venerație religioasă din școli” și în unanimitate.

decide public.' să facă apel la autoritățile sovietice relevante cu o cerere pentru anularea imediată a ordinului circular din 12 iulie 1918, nr. 45, emis ilegal de colegul comisar regional pentru educație Greenberg.”

Dar, amintindu-și cuvintele pr. Matsievici că „o rezoluție este material de hârtie”41, ședința este audiată de protopop. F.N.Ornatsky, care, referindu-se la procesiunea religioasă în apărarea Lavrei lui Alexandru Nevski, recomandă din nou aceeași demonstrație politico-bisericească. "Este despre. Ornatsky”, relatează corespondentul oficial, „a provocat entuziasm general și de înțeles și o dispoziție veselă”.

După ce pr. Ornatsky spune preot. N. Chepurin. „Ne așteaptă o luptă”, spune președintele consiliului misionar, „nu știu de ce să mă tem”. Elementul vieții bisericești este elementul luptei. A fost dureros să vezi cât de înainte starea de spirit a departamentului de confesiune ortodoxă depindea de zâmbetul lui Cezar. Binecuvântat este ceasul în care biserica noastră, prinsă în luptă, „va sta pe picioarele ei și nu va avea nevoie de sprijin legal”... O spun iar și iar, însă nu au venit cu nimic concret în afară de un rezoluţie.

Presa bisericească a notat această întâlnire ca fiind „istoric”, dar cadeții din „Secolul nostru” au fost și ei încântați de ea și, prin gura lui D. Filosofov, au calificat această întâlnire drept un „miracol discret”.

Între timp, evenimentele politice și-au urmat cursul. După răscoala din stânga SR au urmat o serie de tentative de asasinat: Volodarsky, Uritsky, Lenin. După aceasta, regimul de stat se schimbă dramatic. Guvernul răspunde violenței prin represiune organizată împotriva tuturor dușmanilor puterii muncitorilor și țăranilor. Contrarevoluția bisericească a experimentat și această mână grea punitivă a statului. Catedrala încetează să mai existe, organele de presă bisericească contrarevoluționară sunt închise, iar unii lideri activi ai bisericii antisovietice au fost și ei vătămați.

Adevărat, chiar și după aceasta, Tihon și staff-ul său, cu orice ocazie, încearcă să joace rolul de apărători ai reacției naționalismului în opoziție cu bolșevici, dar toate acestea sunt deja atât de modeste, liniștite, imperceptibile.

[redacted] [redacted]a

Statul, după ce a zdrobit contrarevoluția bisericească vizibilă, lasă biserica în pace. Ea dezvăluie doar înșelăciunile bisericești - tot acest comerț nerușinat în jurul relicvelor incoruptibile frauduloase - și îi persecută pe oameni ai bisericii care și-au uitat scopul de a-L sluji pe Hristos și L-au schimbat cu slujirea reacțiilor interne și internaționale.

•[redacted] [redacted]B

CAPITOLUL VIII.

Perioada moartă.

După terminarea catedralei, biserica a intrat într-o perioadă de calm. În aparență totul este bine. Statul nu stoarce biserica. Aderând la principiul neamestecului în viața internă, pur religioasă, a bisericii, statul asigură bisericii dezvăluirea deplină a posibilităților pur religioase. Dar biserica nu numai că nu a ținut cont de acest lucru, dar nici nu a vrut să țină seama de acest lucru. Tihon și consiliul au fost încântați să ia punctul de vedere al bisericii persecutate.

Biserica s-a micșorat. Când rezistența activă a bisericii față de stat a fost înfrântă de puternicul aparat de stat, atunci biserica își acumulează puterea într-o muncă liniștită, aparent imperceptibilă, în interiorul bisericii. Religiozitatea crește în viața bisericii. Masele de convertiți inundă curțile Domnului. Și parțial aici izbucnește o stare de spirit religioasă autentică. Apare o preocupare pentru moralitate și pentru renașterea sufletului, care este mult facilitată de harul sacramentelor. Dar, alături de acest proces profund și serios, vedem tocmai în această perioadă triumful în biserică a acelor forțe de reacție care s-au revărsat în biserică „nu de dragul lui Isus”, ci de dragul „profiturilor rele”, de dragul păstrării puterii ţării pentru restabilirea stării de odinioară într-o formă sau alta.

Bisericii încep cu foarte multă pricepere să folosească starea de spirit conservatoare a unei persoane religioase în general. Creștinismul înțeles în mod fals sub forma unor întâlniri sacre, fără folos nimănui

Biblioteca „Runiverse”

WWBBBBBB···

fosilele bisericești au contribuit în mare măsură la această intenție a bisericii politicianești. Că în perioada 1919-1921. biserica a fost politică la ont-re în lu-ts și pe I partid, acest lucru nu se poate afirma. Dar că biserica în această perioadă a fost un lagăr de concentrare contrarevoluționar, un club nervos contra-revoluționar, unde toți cei dezavantajați de sovietic se înghesuiau, regimul are suflete bolnave și zdrobite — și acesta este, desigur, un fapt.

Asaltul asupra puterii sovietice de la înălțimile clopotnițelor a eșuat. Toate anatemele nu au ajutat. Inamicul s-a dovedit a fi mult mai puternic decât se aștepta. Trebuie să schimbăm tactica. În loc de o ofensivă directă, există agitație antisovietică; semănat nemulțumiri prin predicare, prin instrucțiuni orale în timpul slujbelor, în timpul vizitelor diecezane ale protopopilor.

Fiecare masă parohială aproape festivă, să spunem, era o adunare contrarevoluționară a forțelor bisericești. Nevinovat? Nu, biserica a continuat cu siguranță să urmeze „linia” pe care o condusese la consiliu. „Bolșevicii își vor rupe capul împotriva bisericii” este convingerea sinceră a oamenilor bisericii. Masele largi ale bisericii beau cu lăcomie din toată lucrarea provocatoare care este făcută în acest moment atât de liderii responsabili ai bisericii, cât și de clerul obișnuit. Spun „provocator” - pentru clerul, dedicându-se lui Hristos Mântuitorul, desigur, își provoacă propria lucrare dacă, în loc să stabilească Adevărul lui Hristos pe pământ, se angajează în pregătiri (cel puțin psihologic).) pentru răsturnarea unui sistem politic inacceptabil. În această perioadă, inteligența a cauzat un prejudiciu deosebit bisericii.

Ea a fost cea care s-a apropiat în mod fals de Hristos, care este vinovată de toate acele numeroase necazuri care s-au abătut asupra bisericii în 1922. Această nouă inteligență bisericească (există, desigur, excepții excelente) organizează forțele bisericești, forțând preoții timizi și indeciși să preia, poate, obișnuitul, dar fără îndoială neobișnuit pentru ei, facerea politică, pregătind poporul pentru o acțiune deschisă împotriva puterii sovietice. cu prima ocazie. Inteligentia și kulacii au pătruns în consiliile parohiale, care erau fortărețele în această perioadă.

[redacted]^[redacted]vvvvvvvvvvvv

acolo pentru a duce la îndeplinire politica lui Tihonov. Aici, tocmai aici, conform planului lui Tihonov, sunt concentrate toate cele mai active forțe conservatoare. În aparență, repet, în această perioadă totul a fost mai mult decât reușit, fără sloganuri specifice, contestații, constrângeri - nimic din toate acestea nu s-a făcut în acest moment. Biserica părea să fie complet cufundată în lucrarea sa directă, pur religioasă. Mulți oameni cu adevărat religioși au putut chiar să creeze (și au creat, judecând după mine) iluzia că biserica și-a înțeles scopul, că viața de putere a forțat biserica să urmeze calea cu adevărat ecleziastică. Erau iluzii frumoase, scurtate grosolan de o istorie tragică cu valori bisericești.

Cu toate acestea, această poveste era încă departe. În 1919, în 1920, fără îndoială, odată cu şuvoiul ascuns al contrarevoluţiei, înghesuit în adâncul pământului, apele de religiozitate autentică urlă în biserică ca un lăstar de primăvară. Cine a început să se hrănească cu aceste ape și-a pierdut gustul pentru contrarevoluție. O oarecare creativitate religioasă, în esență mai mult decât imperceptibilă, a ucis totuși acea bază conservatoare a religiei, care stă la baza conservativismului politic, adică. contrarevoluționar. Religiozitatea autentică, pe plan intern, psihologic, este o revoluție a spiritului și, ca atare, este inacceptabilă și periculoasă pentru politicienii bisericești. De aceea, sediul lui Tihon este alarmat de toate aceste acțiuni libere și libere ale unor clerici. Reacția tichonovismului a lovit puternic acea parte progresistă a clerului, care s-a unit cândva

într-o uniune democratică a clerului și mirenilor. Persecuția personală începe împotriva celor mai importanți preoți ai acestei tendințe. Astfel, protopopul Egorov este lipsit de parohia sa și este obligat să închirieze o sală de pe Vereiskaya din Petrograd pentru întâlniri de rugăciune. Așa că a murit, respins de biserica oficială. Alți lideri ai sindicatului au supraviețuit. Mai mult, în unele locuri au început să dobândească o influență pur religioasă asupra maselor. Dar asta era împotriva planurilor clicei Tihonov. Așadar, la Moscova, în toamna lui 1921, s-a pus la cale un plan grandios de a sugruma această mișcare liberă, dar tocmai din această cauză, nu contrarevoluționară. Sub influența episcopului Peter Polyansky, Tihon semnează un decret care interzice orice inovație în biserică sub amenințarea celor mai extreme măsuri ale bisericii.

[redacted] [redacted]în

pedeapsă criminală. Decretul este trimis în toată Rusia și găsește un răspuns special la Petrograd. Aici, aproape toți clerul salută acest decret ca punând în sfârșit capăt unui fenomen inacceptabil pentru reacționari. Cu toate acestea, același decret, care a fost apogeul conservatorismului lui Tihonov, a fost și un punct de cotitură în istoria Tihonovismului. S-a dovedit a fi inacceptabil din punct de vedere psihologic pentru mulți. La Moscova, preotul Ioan Borisov protestează în fața lui Tihon însuși. La Petrograd, o deputație formată din arhimandritul Nikolai Iarușevici, protopopul Boiarski, Sirenski, Belkov, Kremlevski și cu mine a fost trimisă la mitropolitul Veniamin pentru a protesta împotriva acțiunilor lui Tihon și ale lui. Eram prudenți. Nu poți merge mai departe. Întoarce-te? Aceasta înseamnă căderea în abisul renunțării la Hristosul viu și autentic. Nu am găsit nicio simpatie la Benjamin. Mai mult, ne-a tratat cu ostilitate, neînțelegându-ne. Dar, într-o conversație, când i-am explicat toată oroarea pe care o presupune decretul lui Tihon, am primit totuși binecuvântarea lui de a sluji și lucra ca înainte, indiferent de voința lui Tihon. Acesta a fost un fel de pas revoluționar din partea lui Benjamin. În alte eparhii, decretul lui Tikhon este luat în considerare și implementat. Unii sunt depășiți de disperare — o conștiință a inutilității lucrării pastorale, lipsită de creativitate și inițiativă, așa cum cer spiritul și litera circularei lui Tihonov . Prot. Boyarsky vrea să se retragă de la munca activă, alții decid să nu se supună sub nicio formă, susținând că acest decret le afectează conștiința religioasă. Dar, în general, toate acestea sunt unități. posomorât oo. Protopopul și episcopii din Suta Neagră sunt triumfători. Este dureros să-ți amintești chiar și această perioadă.

CAPITOLUL IX.

Confiscarea obiectelor de valoare bisericesti.

Nu se știe complet cum s-ar fi încheiat această stare dureroasă dacă nu ar fi fost foame, nu pentru oroarea unei groază fără precedent. În vara anului 1921, tot felul de organizații obștești au venit în ajutorul statului. Biserica vine și ea parțial. Patriarhul Tihon scrie un mesaj foarte frumos popoarelor lumii și ortodoxei, chemându-l la o ispravă de jertfă. Dar ajutorul bisericii a fost mic și neînsemnat. Și foamea crește. Dimensiunile sale ajung monstruoase. ¿Un coșmar pe care Rusia, și poate întreaga lume, nu l-a mai trăit niciodată. Canibalism în masă. II, atât de firesc, religios și psihologic, s-ar părea că biserica, mama tuturor celor îndurerați și jigniți, ar trebui inevitabil să se împărtășească din generozitatea valorilor ei comori pentru a-i hrăni pe cei flămânzi. În septembrie 1921, am trimis, prin pr. Evg. Chr. Belkov, un apel la „Ziarul Roșu”, unde le-a cerut oamenilor din biserică să împărtășească valorile bisericești cu cei flămânzi. Acest apel nu a fost publicat. Aceleași gânduri oferă și protopopul Boierski. Episcopii din Volga: Iov, Dositeu, Evdokim etc. ., văzând asta să spun, cu ochii mei, ororile dezastrului obligă eparhiile lor să dea bunuri de valoare bisericești pentru cei flămânzi.La 20 februarie 1922, pe paginile Petrograd Pravda, îmi plasez apelul către creștini din jur. lumii și ortodocșilor în special, implorându-i, în numele celor mai bune legăminte ale credinței noastre, să dăm bunurile de valoare ale bisericii celor flămânzi. Și imediat s-a ridicat un urlet, un strigăt de mânie.

M·······································

Am fost declarat dușman al bisericii, vândundu-mă bolșevicilor. Timp de o lună am fost complet în pace. Și abia atunci mi s-au alăturat prietenii, încă 11 preoți. S-a format un grup de doisprezece preoți, care au decis să se susțină unul pentru altul și pentru cauza lor până la capăt. A fost o mare forță religioasă și morală, a cărei influență s-a simțit nu numai la Petrograd, ci în toată Rusia. Între timp, Tikhon emite un decret care interzice ajutarea celor flămânzi: pe baza unor canoane incorecte, Tikhon nu permite implementarea valorilor liturgice bisericești. Desigur, canoanele spun exact opusul a ceea ce pretindea Tikhon despre ei. Și mulți preoți și teologi cinstiți au avut curajul să se opună lui Tihon, în ciuda faptului că Tihon l-a amenințat pentru neascultare cu maxima amenințare pe care o avea la dispoziție: preoții ar trebui să fie derogați și mirenii excomunicați.

Decretul lui Tihon și-a avut efectul. Clerul, dintr-un obicei orb de a se supune oricărui capriciu al Moscovei, nu a îndrăznit să nu asculte de Moscova, chiar dacă în ea răsuna un adevărat neadevăr. Nici măcar inimile bune nu au fost pretutindeni capabile să găsească curajul necesar pentru a rezista răului decretului lui Tihonov, dictat nu de dragostea pentru cei care mor de foame, ci de ura față de bolșevicii conducători. Din toamna anului 1921, biserica a încercat să ia mai degrabă o poziție ofensivă decât defensivă în raport cu bolșevicii. Agresivitatea bisericii este cauzată de emigrația politică rusă, spirituală și temporală. Cert este că episcopii ruși din Suta Neagră,

văzând că puterea sovietică există și există ferm, fug în străinătate. Asupra lor se împlinește cuvântul Mântuitorului: „Și angajatul, văzând lupul venind, lasă turma și aleargă; mercenarul fuge pentru că este mercenar și nu-i pasă de oi.” Dacă acești sute negre considerau într-adevăr pe bolșevici lupi, atunci, conform Evangheliei, ei nu ar fi trebuit să fugă până la urmă, ci să rămână și să moară cu ei. turmă.La fel cer și canoanele pe care atât de mult le respectă!

Acești episcopi fugiți în străinătate, împreună cu reprezentanți laici ai bisericii, locuiesc acolo, departe de patria lor, cu aceeași ură care i-a obligat să fugă din Rusia. Visele de răzbunare și restaurare bântuie acești clerici.

[redacted] B

Ei urmăresc procesul, așa cum li se pare de la o distanță minunată, al prăbușirii guvernului bolșevic. Dar ei sunt nemulțumiți de încetineala acestui proces. Ei sunt gata să dea vina pe biserică pentru asta.

La sfârșitul toamnei anului 1921, liderii bisericii s-au adunat în orașul Karlovitsy pentru un consiliu bisericesc din toată străinătatea. Președintele este Anthony Khrapovitsky, un prieten pe care îl cunoaștem, care a fugit din departamentul său de la Kiev. Agenda consiliului include problema bolșevicilor. Anthony susține că numai biserica este forța reală care îi poate răsturna. Dar între timp această forță este pasivă, nu activă. Trebuie să trecem la acțiune, în primul rând la agitație. Cea mai convenabilă formă „loială” de agitație este închinarea, rugăciunea, care în mâini pricepute poate avea un impact extrem de clar asupra maselor.Astfel, în anii revoluției, a început să se bucure de icoana „Suveranei Maicii Domnului”. succes deosebit în rândul unei anumite părți a credincioșilor. Maica Domnului este înfățișată purtând o coroană, cu un sceptru și un glob. Simbolismul de aici, desigur, este mai mult decât transparent: Maica Domnului a preluat puterea evlavioșilor țari ruși, doborâtă din mâinile lor de o mână îndrăzneață și stăpânește invizibil țara. Rugăciunea către această icoană, compusă de un anonim îndrăzneț și necredincios, este o batjocură completă a esenței învățăturii lui Hristos, autentică, plină de iubire dezinteresată. Dar respiră cu răutate și ură nestăpânită, orbitoare față de bolșevici... și se bucură (se bucură) de „mare succes”... Catedrala Karlowitz a decretat ca în biserici să fie făcute rugăciuni pentru restaurarea autocratului din casa lui Romanov. !

Catedrala Karlovitsky a fost deschisă de Anthony, reprezentantul Patriarhului Tihon pentru țările străine, în numele „marelui domn și tată al Sfinției Sale Tihon, Patriarhul Moscovei și al Întregii Rusii”.

Influența Catedralei Karlowitz asupra Bisericii Ruse este de netăgăduit, deși reprezentanții oficiali ai bisericii au negat-o în toate modurile posibile. La urma urmei, ei au spus acolo ceea ce nici nu îndrăzneau să gândească pentru ei înșiși aici. Toată lucrarea bisericii, toată liniștea ei, a fost o încercare subtilă de a răsturna

guvernul urât. În legătură cu Conferința de la Genova, despre care au existat anumite zvonuri în cercurile bisericești că se va încheia cu prăbușirea puterii sovietice, activitatea bisericii începe să crească.

[redacted] [redacted]a

o anumită convingere că, dacă biserica nu renunță la valorile sale, atunci bolșevicii nu vor putea face față dificultăților pe care le-a prezentat foametea, iar puterea sovietică va lăsa în cursul lucrurilor.

Aceasta este psihologia, aceasta este filosofia care a umplut inimile care l-au uitat pe Dumnezeu și porunca Lui de iubire nesfârșită, dar și-au urât fratele pentru că avea păreri politice diferite de ale lor.

Ghidați de această dispoziție, bisericii responsabili nu dăruiesc și nu permit dăruirea de bunuri de valoare. Și o serie de procese de rezistență la confiscarea obiectelor de valoare izbucnesc în toată Rusia. Procesul de la Shuya, Ivanovo-Veznesensk, Moscova, Smolensk, Petrograd, Staraya Russa, Simferopol și alte locuri. Aceeași imagine este peste tot. Se pare că Patriarhul Tihon a emis un decret. Episcopul o discută în consiliul său (fie că este un consiliu episcopal sau o societate de parohii etc.). Decretul este dat de decan. Decanul o trimite superiorilor. Stareţii vestesc poporului. Pentru un religios, sau mai degrabă, pentru o persoană superstițioasă din punct de vedere religios, acest decret este teribil. La urma urmei, se termină cu o amenințare de excomunicare, o anatemă. Aceasta este limita pedepsei bisericești posibile și imaginabile. Prin urmare, decretul, desigur, face o impresie terifiantă asupra mulțimii bisericii. Nu este nevoie să-l dai. Apare setea de martiriu. Trebuie să suferim pentru biserică, pentru Hristos, pentru bolurile de aur și argint! Mulțimea a fost păcălită. Adevărata învățătură a lui Hristos, adevăratele cuvinte ale Domnului – trebuie să împărtășiți totul, să dăruiți totul celor dragi – mulțimea nu știa. Agitatorii spirituali și seculari au susținut și au alimentat foarte inteligent această dispoziție. Și în predici, dar mai des, sau mai bine zis, în privat, față în față, într-o convorbire solitară. Și, la chemarea rectorului, episcopul, consiliul parohial și uneori o persoană întâmplătoare, o femeie înălțată, o mulțime se adună, se amestecă cu reprezentanții puterii sovietice în munca lor, se dezlănțuie, comite ultraje, bate. , sparge cranii. Spărgerea craniilor în numele lui Hristos – aceasta este cea mai recentă realizare, aceasta este apoteoza bisericii Tihonov! Și a fost o reacție. Prin ruperea craniilor puterii sovietice, biserica Tihonov și-a rupt gâtul. Căci tot ceea ce cinstit din punct de vedere religios, pur, sensibil, moral și veridic nu ar putea merge pe această cale

[redacted] [redacted]a

ura faţă de aproapele cuiva în numele urii politice. Și pentru aceste persoane așa-numitele canoane „sacre”, care nu permit ajutor la nevoie, au devenit nu sacre, ci criminale, iar „preasfântul” patriarh a pierdut în ochii lor toată sacralitatea . Interzicerea de a ajuta pe cei flămânzi în numele lui Hristos este ceea ce a ucis Tihonovismul. Acesta este ceea ce i-a smuls în cele din urmă pe cei care fuseseră multă vreme doar în exterior, doar în mod formal legați cu ea.

Tikhonovnii i-au tratat pe renovationisti cu furie, calomnie si ura. Nu era murdărie pe care ei, în imaginația lor ticăloasă, să nu o arunce în acea mișcare, care și-a dat seama cu hotărâre de nevoia de a se rupe nu cu biserica, ci cu neadevărul ei, nu cu Hristos, ci cu ticălosul acoperind în numele Său întunericul. , ura fratelui, fapte fratricide.

Confiscarea bunurilor de valoare a distrus biserica Patriarhului Tihon.

[redacted] [redacted]a

CAPITOLUL X

Plecarea Patriarhului Tihon.

Situația a devenit complet insuportabilă. Atunci grupul progresist al clerului din Petrograd a decis definitiv să acţioneze. La o ședință a comitetului grupului, s-a decis trimiterea unor reprezentanți ai grupului la Moscova pentru a discuta cu Patriarhul Tihon pentru a afla pentru el atmosfera imposibil de dificilă în care politica sa contrarevoluționară a plasat biserica. Preotul Evgheni Hristoforovici Belkov, cititorul de psalmi Stefan Yakovlevich Stadnik și cu mine am fost trimiși.

La sosirea la Moscova l-am găsit pe pr. Vladimir Dmitrievich Krasnitsky, care se afla acolo în acel moment în afacerile sale private. S-a alăturat companiei noastre și noi, împreună cu preotul Sergius Kalinovski, am realizat o audiență la Patriarhul Tihon la 12 mai 1922. Arătând procesul care tocmai s-a încheiat al Tribunalului Gubernev din Moscova, care a pronunțat unsprezece pedepse cu moartea în cazul rezistenței la confiscarea bunurilor de valoare, grupul nostru plasează responsabilitatea morală pentru acest sânge asupra Patriarhului, care și-a distribuit mesajul-proclamație din 28 februarie. la biserici. Acest mesaj pe teren a fost semnalul unui nou izbucnire al războiului civil al bisericii împotriva puterii sovietice, condus de ierarhia bisericească.

Preotul Krasnitsky a subliniat în conversație că numele de Tihon este în general asociat cu implicarea bisericii în politica contrarevoluționară, care a fost exprimată în mod specific, printre altele: a) în anatemizarea demonstrativă a patriarhului asupra bolșevicilor.

[redacted]aaaaaaaaawwwwww

19 ianuarie 1918; b) în lansarea de către patriarh a unui mesaj din 15/28 februarie 1918, prin care se cere ascunderea bunurilor bisericești în locuri secrete, clopoțeii de alarmă și organizarea laicilor pentru a rezista puterii sovietice (acest mesaj , potrivit preotului Krasnitsky, a provocat local 1.414 excese sângeroase); c) în trimiterea de binecuvântări și prosfore de către Patriarhul Nikolai Romanov la Ekaterinburg prin episcopul Hermogenes; d) în hirotonirea în preoţie şi în abordarea celor mai înalte funcţii ierarhice a unui număr de persoane care s-au revelat definitiv ca adepţi ai vechiului sistem monarhic; e) în transformarea bisericii în general într-o organizație politică care a acoperit cu mantia ei și a absorbit în consiliile sale parohiale acele elemente iresponsabile care doresc în numele bisericii și sub steagul bisericii să răstoarne puterea sovietică.

Subliniind că sub conducerea Patriarhului Tihon, biserica se confruntă cu o stare de anarhie completă, că, cu toate politicile sale contrarevoluţionare şi, în special, lupta împotriva confiscării bunurilor de valoare, şi-a subminat autoritatea, grupul nostru a cerut patriarhul să convoace imediat un consiliu local care să organizeze biserica și să îl îndepărteze complet pe patriarh, la hotărârea conciliară, de la conducerea bisericii. În urma [convorbirii, patriarhul a scris despre transferul puterii sale până la consiliul local către unul dintre cei mai înalți ierarhi.

Abdicarea patriarhului de la putere a fost un eveniment complet neașteptat pentru biserici. Între timp, a fost pregătit de întregul curs anterior al lucrurilor. Patriarhul Tihon a trebuit să plece pentru a salva biserica. Altfel, biserica ar pieri. Un instinct bisericesc sănătos, o înțelegere corectă a esenței problemei, ura de a amesteca sarcinile politice și contrarevoluționare, care este esența bisericii lui Tihon, toate acestea au forțat clerul progresist să aibă curajul moral de a spune cuvântul adevărului. pe chipul patriarhului.

Patriarhul a înțeles și a acceptat acest adevăr – și a plecat.

Dar biserica Tihon nu a vrut să accepte plecarea Patriarhului Tihon.

Cazul a început la Petrograd.

Mitropolitul Beniamin nu a acceptat decretul format pe

[redacted] [redacted]a

pe baza rezoluției Patriarhului Tihon, Administrația Supremă a Bisericii. Mai mult, a emis un document (scris de Episcopul Inocențiu de Ladoga), în care îi avertizează pe preoții din Petrograd care au decis să spună ce i-au spus patriarhului, amenințându-i cu toate măsurile abuzului său arhipastoral, până la și inclusiv excomunicarea. .

Acest document este citit de Mitropolit în timpul slujbelor dumnezeiești din Catedrala Sf. Nicolae și este, de asemenea, distribuit tuturor bisericilor. Oamenii, induși în eroare de ierarhul responsabil, sunt îngrijorați. Emoția își atinge limitele cele mai mari. Protopopul M.I. Gremyachevsky este insultat în stradă prin acțiune, iar la începutul lunii iunie sunt atacat de o femeie fanatizată de cler. Am primit o rană la craniu de la un pavaj și am petrecut câteva săptămâni în pat.

În alte părți, traficul este, de asemenea, vioi. Atrage atenția tuturor, dar stârnește și ura mulțimii. În mai multe orașe au fost înregistrate mai multe cazuri de violență împotriva renovatorilor.

Ce se întâmplă, se va întreba cititorul, de ce o astfel de ură?

Ideea este o anumită fizionomie politică a mișcării de eliberare.

Tihonovismul a fost construit în întregime pe ura față de bolșevici, este pătruns în întregime de contrarevoluție, în plus, este pur și simplu o contrarevoluție, ascunzându-se în spatele veșmintelor și hainelor bisericești.

Noua mișcare în biserică a început cu o pauză deschisă și condamnarea contrarevoluției. Și asta nu numai pentru că monarhia este opresiunea organizată a maselor, iar biserica nu trebuie și nu poate sancționa astfel de lucruri.

Biserica trebuie să abandoneze politica contrarevoluționară în numele negației tuturor politicilor. De ce este revoltată contrarevoluția din biserică?

Pentru că jignește sentimentele religioase. Biserica este o instituție religioasă, nu politică. Prin urmare, departe de contrarevoluție de la biserici. În templu este loc doar pentru Hristos.

Mișcarea de eliberare din biserică nu a vrut să creeze o biserică „roșie”.

Comuniștii sunt atei, pentru care, evident, nu este nevoie de biserică.

„Nimeni nu are nevoie de o biserică revoluționară**. Biserica este Biserică – acesta este motto-ul Bisericii „Noua” Dar această Biserică, din înălțimea idealului Evanghelic, evaluând viața, evaluează și principiile Revoluției din Octombrie. Și în ele vede adevărul lui Hristos. Noua mișcare acceptă adevărul revoluției sociale din octombrie.

Până la a cincea aniversare a existenței puterii sovietice, Biserica fusese restructurată, cel puțin în centrul ei. Centrul contrarevoluției bisericești – patriarhia lui Tihonov – a dispărut. Viața însăși l-a părăsit.

În locul patriarhatului, există Administrația Supremă a Bisericii Ortodoxe Ruse, condusă de Mitropolitul Antonin al Moscovei. Această conducere este necondiționat loială statului. Mai mult, aceasta, în numele faptului că biserica este o biserică și nu un club politic, a declarat o luptă decisivă împotriva contrarevoluției în eparhii și parohii.

Spre deosebire de Patriarhul Tihon, V.Ts.U. consideră decretul despre separarea bisericii și a statului nu ca o persecuție a bisericii, ci ca o binecuvântare, întrucât oferă bisericii posibilitatea deplină de a-și identifica toate sarcinile sale pur religioase. V.Ts.U. susține că biserica nu poate avea alte sarcini, nepur religioase.

Diferă între ei în detaliile viziunii lor asupra lumii, membrii W.C.U. inspirat de dorința de a crea o poziție juridică pentru biserică în stat. Căci, spre deosebire de strigătele tihonoviților, guvernul sovietic nu persecută biserica, conform constituției sale.

Dacă pe cineva este stânjenit de faptul că statul a permis și continuă să permită represiunea împotriva unor biserici, atunci trebuie să ne amintim că aceștia nu sunt persecutați pentru religie, nu pentru activitate religioasă, ci tocmai pentru că și-au înlocuit activitatea religioasă cu cea religioasă. -activitate politica, activitati bisericesti-contra-revolutionare. Statul, desigur, are un drept complet, inalienabil la aceasta.

Dacă cineva este stânjenit de atacurile asupra religiei în presă etc., atunci ar trebui să ne amintim că, prin decret, în Soviet

[redacted] [redacted]a

Rusia permite atât propaganda religioasă, cât și cea antireligioasă.

Renunțarea bisericii la contrarevoluție îi va oferi posibilitatea de a exista destul de legal în Rusia sovietică, ceea ce nu interzice nimănui să creadă în ceea ce vrea.

Dar, din păcate, până astăzi unele părți ale poporului credincios, conduse de episcopi și preoți reacționari, nu vor să-L slujească singuri pe Hristos și sunt complet saturate de inovații liniștite, a cărei esență este destul de evidentă din această carte.

Pentru lichidarea definitivă a acestui Tihonovism, V.Ts.U. în primăvara anului 1923, convoacă al doilea Consiliu local panrusesc, care va distruge în cele din urmă toată această mizerie reacţionară, care nu are nicio legătură cu religia, şi va stabili relaţii normale între biserică şi stat.

Despre GL A în l g și I G.

Pagină